

Philologia

LXI

Nr. 3-4 (303-304)

MAI - AUGUST

2019

Fondator: Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”

Înregistrată la Camera Națională a Cărții la 19.05.2010, nr. 4300-1948-1905

Publicație științifică recenzată

Categoria „C”

© Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” al MECC, 2019

**INSTITUTUL
CULTURAL
ROMÂN**

Revista apare cu sprijinul Institutului Cultural Român din București

Revista *Philologia* este moștenitoarea de drept și continuatoarea publicațiilor *Limba și Literatura moldovenească* (1958-1989) și *Revistă de lingvistică și știință literară* (1990-2009).

MANUSCRISELE ȘI CORESPONDENȚA SE VOR TRIMITE PE ADRESA:

Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 1 (biroul 415), MD – 2001, Chișinău, Republica Moldova
tel.: (+373 022) 27-45-23; e-mail: philologia.if@gmail.com

Orice material publicat în *Philologia* reflectă punctul de vedere al autorului.
Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui articol aparține în exclusivitate semnatarului.

Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează și nu se restituie.
La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu î din i în corpul cuvântului.

COMITETUL ȘTIINȚIFIC:

Acad. Mihai CIMPOI

Academia de Științe a Moldovei, Institutul de Filologie
Română „B. P.-Hasdeu”, Chișinău, Republica Moldova

Acad. Eugen SIMION

Academia Română, Institutul de Istorie și Teorie Literară
„G. Călinescu”, București, România

M.c. Gheorghe CHIVU

Academia Română, Universitatea din București, România

Dr. Ioan-Gheorghe ROTARU

Institutul Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus”
din București, România

Dr. Zorica TRIFF

Universitatea Tehnica din Cluj-Napoca,
Centrul Universitar Nord Baia Mare, România

Dr. Consuela WAGNER

Institut für Bildung und Persönlichkeitsförderung,
Pfinztal, Germania

Dr. Tudor Cosmin CIOCAN

Universitatea „Ovidius”, Constanța, România

Dr. Marian Gheorghe SIMION

Universitatea Harvard; Institutul pentru Studii de Pace
în Creștinismul Răsăritean, SUA

Dr. Brîndușa STERPU

Institutul Național de Cercetări Economice,
Academia Română, București, România

Dr. Mihai COVACI

Universitatea „Hiperion”, București, România

Dr. hab. Gheorghe POPA

Universitatea de Stat „Alecu Russo” din Bălți,
Republica Moldova

Dr. Bogdan CREȚU

Institutul de Filologie Română „A. Philippide”,
Iași, România

Dr. Silvia PITIRICIU

Universitatea din Craiova, România

Dr. Sorin ALEXANDRESCU

Universitatea din București, România

Dr. Eugen MUNTEANU

Institutul de Filologie Română
„A. Philippide”, Iași, România

Dr. Ala SAINENCO

Memorialul Ipotești – Centrul Național
de Studii „Mihai Eminescu”, Botoșani, România

Dr. Oana URSACHE

Universitatea din Granada, Spania

Dr. Felix NICOLAU

Universitatea din Lund, Suedia

Dr. Adrian TUDURACHI

Institutul de Lingvistică și Istorie Literară
„Sextil Pușcariu”, Cluj-Napoca, România

Dr. hab. Maria ȘLEAHTIȚCHI

Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”,
Chișinău, Republica Moldova

Dr. Paul CERNAT

Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”,
București; Universitatea din București, România

Dr. Doina BUTIURCĂ

Universitatea „Petru Maior”, Târgu-Mureș, România

Dr. Maia MOREL

Universitatea din Québec în Abitibi-Témiscamingue, Canada

Dr. hab. Nina CORCINSCHI

Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”,
Chișinău, Republica Moldova

Dr. hab. Eugenia MINCU

Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”,
Chișinău, Republica Moldova

Dr. Viorica RĂILEANU

Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”,
Chișinău, Republica Moldova

COLEGIUL DE REDACȚIE:

REDACTOR-ȘEF:

dr. hab. Vasile BAHNARU

REDACTORI ADJUNȚI:

dr. Ana VULPE, dr. hab. Ion PLĂMĂDEALĂ

SECRETAR DE REDACȚIE: Mihai PAPUC

SECRETAR RESPONSABIL: Veronica PUȘCAȘ

SUMAR

ISTORIE ȘI CRITICĂ LITERARĂ

Nina CORCINSCHI. Intermezzo. „Alarma metafizică” a corpului.....	5
Alexandru BURLACU. Gheorghe Vodă: „Aripi pentru cădere”.....	13
Anatol GAVRILOV. Delimitări și precizări terminologice. Formele de auctorialitate și vorbire nondirectă în roman.....	23
Tudor NEDELCEA. O nouă încercare de sacrificare a lui Eminescu sau „Despărțirea de Eminescu”.....	28
Ștefan SUSAI. <i>Rampa</i> , o publicație unică în presa românească. Perioada 1911-1921.....	41

ISTORIA LIMBII

Galaction VEREBCEANU. Considerații filologice asupra manuscrisului <i>Sandipa</i>	49
Marcu GABINSCHI. Cu privire la „mecanismul contactelor” ca factor hotărâtor al comunității limbilor balcanice.....	64
Ion-Mihai FELEA. O inscripție românească la încoronarea Fecioarei Maria în Liov, 1751.....	70

PRAGMASTILISTICĂ

Elena UNGUREANU. Nicolae Mățaș: „Eu tai și tai în rocă să mi-l înalț, sonetul”.....	80
Ana FERAFONTOV. Expresivitatea limbajului în pamfletul publicistic.....	90
Ina DRIGA. Structuri presupozitionale în discursul operei dramatice <i>Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele</i> de Val Butnaru.....	95

LINGVODIDACTICA

Veronica BĂLICI. Condiționări în formarea identității cultural-lingvistice.....	104
--	-----

RECENZII

- Vasile BAHNARU și Gheorghe E. COJOCARU:
recuperări inedite ale istoriei (Nina CORCINSCHI)..... 116
- Teodor COTELNIC. Articole și studii de lingvistică. Chișinău:
ProLibra, 2019, 392 p. (Vasile BAHNARU)..... 120

ANIVERSĂRI

- Aliona ZGARDAN-CRUDU. Un distins lingvist..... 124
- Ion BURUIANĂ. Un cercetător în dușmănie pe viață
cu minciuna și nedreptatea
(Folcloristul Andrei Hâncu – 90 de ani de la naștere)..... 127

IN MEMORIAM

- Ion BURUIANĂ. Un valorificator și propagator fidel al folclorului
copiilor (Nicolae Băieșu – 85 de ani de la naștere)..... 132

CZU: 81'42
ORCID: 0000-0002-4903-4477
DOI: 10.5281/zenodo.3416294

Nina CORCINSCHI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

INTERMEZZO.
„ALARMA METAFIZICĂ” A CORPULUI

Intermezzo. The „metaphysical alarm” of the body

Abstract: The journal and novel *Intermezzo* is for Marin Mincu the bet of the writing's corporalization. The diaristic method, having the prerogative of the narrative egotism, is an appeal to the authenticity of the discourse. The immediate speech, directly from the source, is the author's first choice. He considers that it is authentic only what passes through all your body and soul, lived intensely and directly. The second narrative option is the act of taking possession of the world in a somatic and visceralizing way and of telescoping it cerebrally, passing it into the Text. The writing becomes authentic, in a radical, unrelenting way, in the sense that it targets the narrative narrator in a total and integrative way, as a self-reflective subject.

The experience of the reality's somatization is a demonstration with endless nuances about the potential of the corporal sensibility, about the secret and autonomous life of the body, and the surprising revelations of carnality.

Keywords: eros, body, metaphysics, autoscopia, journal, sensuality.

Rezumat: Jurnal-roman, *Intermezzo* este, pentru Marin Mincu, pariul corporalizării scriiturii. Metoda diaristică, cu prerogativa egotismului narativ, e un recurs la autenticitatea discursului. Discursul nemediat, direct de la sursă, este prima opțiune a autorului, considerând că nu e autentic decât ceea ce trece prin tine, simțit cu toți porii, trăit nemijlocit. A doua opțiune narativă este actul de a lua în posesie lumea la modul somatic, visceralizant și de-a o telescopa cerebral, trecând-o în Text. Scriitura devine autentică, la modul radical, necruțător, în sensul că-l vizează în mod total și integrator pe eul narant, ca subiect autoreflexiv.

Experiența somatizării realității e o demonstrație cu infinite nuanțări despre potențialul sensibilității corporale, despre viața secretă și autonomă a corpului, și revelațiile mereu surprinzătoare ale carnalității.

Cuvinte-cheie: eros, corp, metafizică, autoscopie, jurnal, senzualitate.

Corporalizarea scriiturii este unul din conceptele arondate de Marin Mincu textualismului, al cărui „părinte” este în spațiul românesc. Chit că este cunoscut drept criticul metodei, refractar criticii impresioniste, improvizatoare, Marin Mincu nu aderă totuși la formula mecanicistă a textuării tel quel-iste. Eviscerarea scriiturii de trăire nu face parte din programul estetic al scriitorului și din felul în care teoretizează acest concept.

Dimpotrivă, Marin Mincu propune un textualism antropocentric, de recuperare a umanului, a corporalității umane, prin Text. „Aici, scrie Bogdan Crețu, cade accentul esențial, acesta este spațiul pe care Mincu îl deschide în literatura noastră: mutarea realului în Text, girarea existenței prin scriitură” (Mincu 2009, p. 11). Nu o mimare a realității, în maniera interbelicilor, ci o „înstituire” a realității prin scriitură, explică criticul. O trecere de la *literarizare*, la *literalitate*, ca formă de instituire autentică a realității în text și prin text. Nu o *imitație*, ci o *creație* a vieții, care va fi mai vie, mai pulsativă, mai adevărată decât cea din afara textului. Iar asta e posibil doar prin epistemologia actului scriiturii, prin modul în care, scriind, într-o profundă dedare textului, prinzi în imagine inteligibilă un adevăr al propriului eu și al lumii. Te descoperi pe tine și descoperi fața nevăzută a lumii. Institui realitatea dincolo de stereotipurile și preconcepțiile în care e fixată. Scrisul și viața sunt așadar edificatoare de realitate doar dacă se întâlnesc într-o visceralizantă „pulsione scripturală”.

Astfel, Textul devine pentru scriitor un act de maximă exigență a testării limitelor sinelui, un act de cunoaștere a abisurilor umane, revelator doar în cazul în care îl ia pe scriitor în posesie total, îl implică în discurs fără rest. Scriitura devine autentică la modul radical, necruțător, în sensul că-l vizează în mod total și integrator pe eul narant ca subiect autoreflexiv. Spre deosebire de Gheorghe Crăciun, care nu admitea implicarea totală în text ca practică a exprimării de sine, a autoreprezentării, ci a reprezentării, pentru Mincu însă autoreflexivitatea, ca ilustrare a „agoniei corporale” a celui care scrie, e condiția autenticității scriiturii. Căutarea propriului eu, a adâncimilor sinelui devine miza ontologică a textualismului înțeles și practicat de Mincu. De aceea, romanul său, *Intermezzo* aplică metoda diaristică, ca cel mai sigur recurs la autenticitatea scriiturii.

Despre *Intermezzo*, Mincu afirmă, într-un interviu cu Tania Radu, că „Am plonjat în adâncul scriiturii încercând să caut viața în ceea ce are aceasta mai profund, mai viu. A fost ca o purificare de minciună, de fard” (Mincu 2009, p.60), adăugând că „atăta timp cât în sângele scriiturii nu pulsează agonia corporală a celui care scrie, nu există roman”. Credibile și veritabile nu sunt faptele și evenimentele realității, ci adevărul uman, instituit prin macerarea existenței în text.

Jurnal-roman, *Intermezzo* este, pentru Marin Mincu, pariul corporalizării scriiturii. Metoda diaristică, cu prerogativa egotismului narativ, e un recurs la autenticitatea discursului. Discursul nemediat, direct de la sursă, este prima opțiune a autorului, considerând că nu e autentic decât ceea ce trece prin tine, simțit cu toți porii, trăit nemijlocit. A doua opțiune este actul de a lua în posesie lumea la modul somatic, visceralizat și de-a o telescopa cerebral, trecând-o în Text. Experiența somatizării realității e o demonstrație cu infinite nuanțări despre potențialul sensibilității corporale, despre viața secretă și autonomă a corpului, și revelațiile mereu surprinzătoare ale carnalității.

Cea mai *agonică* corporal este *Intermezzo 3* (Mincu 2001), la care ne vom referi în continuare. Romanul e o continuă disecare a senzațiilor corporale, ca acces la cunoașterea de sine. Corpul lui M este omniscient sub aspect erotic. Simțurile se rafinează și se împropătează în momentul în care apare un obiect al dorinței, un vestitor al plăcerii.

El nu este un hedonist și nici un cuceritor cu tot dinadinsul. E, mai degrabă, un sceptic, cu un orgolios sistem de selecție a partenerei. Pentru tânărul M „orice popas într-o femeie este o experiență de cunoaștere și trebuie să participi totdeauna la asta cu maximă gravitate”. Va încerca să se cunoască pe sine, prin eros, să se autodescopere, prin celălalt. Pornind de la acest principiu, M va ocoli sexul ocazional, gratuit, epidemic, căutând ceremonialul, spectacolul, unirea extatică. Corpul lui, ca univers somatic, are o autonomie naturală, nesupusă formelor raționaliste ale cunoașterii. E intransigent, dictatorial, imun atât la speculațiile minții, cât și la tentațiile realității disonante cu structura lui psihofiziologică. Corpul e imprezvizibil și de neînfrânt prin viața lui secretă, personală, funcționând după legi independente de voință și convingeri, concepții, judecăți etice și chiar estetice. Despre această capacitate a corpului de a triumfa asupra voinței, Roger Scruton scria că e „cea care ne forțează să recunoaștem unitatea noastră cu el” (Scruton, p. 172), clipa morții, însemnând victoria decisivă a corpului care învinge rezistența spiritului. Marin Mincu pune această obstinație a corpului lui M cu sinele sub semnul misterului de natură metafizică. Corpul lui dispune de „un sistem de alarmă metafizică”, un filtru somatic care admite doar ceea ce armonizează cu natura sa primordială. „Spaima permanentă de atitudinea propriului meu corp, ce *nu vrea* să accepte *alt* corp, se amplifică metafizic în sens camilpetrescian până la anihilarea tuturor senzoriilor astfel că, oricât de mult aș forța participarea concretă la act, mă văd uneori blocat într-o impotență aproape totală. Corpul meu se comportă atunci extrem de capricios și se opune deciziei mele ca o entitate aparte ce selectează alte corpuri după reguli speciale și reacționează senzual numai dacă se află într-un impact misterios de comuniune epidermică – sau de altfel – cu Celălalt” (pp. 69-70). Misterul corpului motivează atât neaderența, cât și vibrația la alte corpuri. În momentele decizionale, corpul poate trăda spiritul prin impulsuri neștiute sau poate deveni aprobator și afirmativ, prin atâtea nuanțe ale acceptării și deschiderii spre bucuria simțurilor. Erotismul în *Intermezzo* funcționează doar în limitele misterului, a indecibilului, a inițierilor în profunzimile cărnii, prin lungi ocolișuri ale senzualității, prin gesturile care amplifică misterul trupului, prin menținerea distanței care apropie.

Toată întâmplarea cu S ține de o metafizică, nu o fizică și nici de o psihologie a iubirii. S este femeia aleasă de corp, trecută prin filtrul senzației, iar senzația declanșatoare a fascinației, nu este văzul, nici auzul, ci mirosul.

M n-o vede „deloc frumoasă” pe S. Tânăra e lipsită de acele forme feminine, care, de regulă, dau definiția frumuseții, „cu pielea măslinie, cu umerii rotunzi dar cu brațele necizelate și cu părul în dezordine nici nu o luai în seamă la prima privire” (p. 121). Magnetismul erotic însă nu se întemeiază pe o poetică a ochiului, a vizibilului, ci pe senzorii mai intimi, olfactivi, transmițători de natură mistică intrinsecă. Declanșatorul seducției este mirosul natural al părului negru, răsfirat pe umeri, care antrenează receptorii într-o promisiune a intimității, hipnotizează simțurile, funcționând ca un drog, pregătind un ceremonial de inițiere erotică. Pletele lui S au o aromă a feminității autentice, respirând abisalitatea forței *yin*, vestitoare a transei. „Începea să te intereseze doar după ce-i adulmecai mirosul difuz al părului; era suficient să te apropii din

întâmplare și să te afli în raza lui olfactivă, când făcea o mișcare bruscă și părul ei se lovea de nările tale inspirând avide acea boare ciudată; atunci te năpădea irezistibil parfumul natural al întregului ei corp ce era receptat în toți porii tăi în condiții imprevizibile”. (...) „După ce mă invadea cu acel miros toxic al părului, corpul îmi exulta cuprins de o stare euforică și mă transformam tot în dorință. În primă instanță reperam o furnicătură plăcută a țesuturilor ce făcea să-mi vibreze perișorii de pe toată suprafața trupului ca și cum ar fi fost niște antene senzuale” (p. 122).

Părul despletit e un topos al seducției, al chemării erotice, în toate literaturile lumii. În societăți tradiționale românești și azi se păstrează obiceiul „dezbrăcatului miresei”, care presupune acoperirea părului de către nașa de cununie cu o basma, care trebuie să ascundă funcția erogenă a părului, transferând tânăra mireasă în rândurile nevestelor. La S, părul despletit menține vie stihia seducției, lasă în voia lor arcanele autoritare ale cuceririi prin miros. Părul, împletit la un moment dat în codițe subțiri, o transformă pe S într-o altfel de femeie, creează o trecere de la natură la cultură, femeia capătând „o nouă personalitate de seducătoare”. O seducătoare căreia i se trezește conștiința de sine, devenind pentru M *periculoasă*. „M-am speriat de această transformare periculoasă și i-am spus să-și transforme ținuta obișnuită”. Acest miros ține de o interioritate adâncă, proprie ființei lui S, de o vârstă a esenței feminității ei încă fragile, aflate în deplina potențialitate de abnegație erotică. Mirosul părului e un vestitor al pubertății stihiale, involburate, în care rațiunea încă nu are puterea de ordonare a instinctului, de ierarhizare socială a priorităților. Pentru M, mirosul lui S este indicator al purității și fragilității, al gratuității și abandonului erotic, al promisiunii metafizice. Această magie a apropierei, în care comunică nu doar senzorii fiziologici, dar și straturile de adâncime ale ființei, face posibilă transa acuplării, metafizica iubirii.

De la bun început este clar clivajul pe care trăirea erotică îl instituie între convenție socială, construct cultural și adevăr corporal. Conduita lui S este, din punct de vedere social, reprobabilă. La prima vedere, S este o femeie ușoară. Căsătorită, mamă a unui copil, face numeroase tentative de a-l cuceri pe M, folosindu-se și de un mediator, de prietena ei Mia, care să-i colporteze către M mesaje de amor. Îndrăzneala cu care-l atrage în cursa erotică, inițiativele ei dezinhibate sunt la un pas de a-l îndepărta pe M. Chiar de la prima întâlnire, S preia controlul situației, îi gătește lui M și apoi se dezbracă și se lungește goală în pat, lângă el, așa încât contrariază mintea bărbatului, care este gata să plece, pentru a-i da o lecție de purtare. Îl oprește doar decența și pudoarea nudității lui S. În pofida dezinhibării sale, S nu transmite impulsuri obscene, corporalitatea ei vorbește într-un limbaj al pudorii, care domesticește mintea revoltată a lui M. În chiar gesturile ei repezite, nervoase se ghicește o inocență de fecioară. S apare drept o pudică *nu în sens etic, ci în sens erotic*, reușind astfel să treacă „testul de puritate”.

S este femeia/fată-mare, care-l seduce pe M, prin acel fel de candoare naturală, necultivată și nici măcar conștientizată. Dispune de o „fragilitate nedisimulată”, „nu nu știu ce care nu se poate descrie”. Candoarea lui S este o *formă de necunoaștere*, care în termenii lui Giorgio Agamben, înseamnă să „lași ca tot ce-i mai intim și mai hrănitor să capete forma harului și a mărturiei, nu pe cea a științei și a dogmei” (Agamben, p. 151).

Această pudoare feciorelnică e protecțională și deopotrivă instigatoare erotic. Îl cucerește pe M, inducându-i reprezentarea de „fată mare”, capabilă de marile provocări ale iubirii, gata să se dăruiască „întregă”. M observă cu acuitate gesturile de fecioară ale lui S, momentele de sfială erotică, stângăciile de neofită, acestea fiind delicios chemătoare, instigatoare erotic. „S m-a cucerit atunci prin fragilitatea nedisimulată și printr-o *sfială de fată mare*”. Acesta este secretul seducției sale. „Când suferă de acest sindrom, ea este *frumoasă* în chip misterios și părul ei lasă o dâră olfactivă distinctă ce atrage atenția adevăraților seducători”. Faptul că S îi apare îmbrăcată fără gust, defeminizant, nu e decât un fals impediment. La fel și situația ei socială, de femeie căsătorită, mai în vârstă decât el și, în plus, mama unui copil. În astfel de cazuri, M considera „o profanare gravă a maternității orice adulter din partea lor”. Toate aceste judecăți sunt demontate însă de logica corpului, de inteligența simțurilor, de energiile intime a celor doi, care nu pot abandona șansa unei trăiri erotice de excepție, în pofda raționamentelor spiritului.

„A fi fată mare constituia cazul de excepție prin care colectivitatea își verifica imunitatea etică” – este axioma lui M. Câtă cutumă există în această percepție a candorii feminine? În imaginarul social, a fi *fată mare* înseamnă a fi virgină. Mentalitatea antică a „cultului virginității”, cu toate implicațiile mistico-religioase și consecințele cultural-simbolice, s-a perpetuat până în sec. XXI, mai cu seamă în mediul rural și la etniile puternic legate de tradiție. S-ar putea că această tradiție umilitoare a himenului prenuțial ca singura șansa de validare feminină să fi stat la baza apariției vampelor, a femeilor devoratoare, care răzbună secole de umilință feminină și de inegalitate de gen.

Condamnarea la virginitate în spectrul falocratic și patriarhalist al tradiției este subiectul care a marcat imaginarul lui M. El își amintește de Nela, din copilăria lui, cea respinsă de logodnicul ei, chiar înainte de nuntă, deoarece acesta depistase că nu era „fată”. Vinovata de încălcarea cutumei era trimisă cu rușine la tatăl ei și „victimă înșelătoriei” își găsea altă mireasă. În mentalitatea micului M, această situație reverbera în așteptări curioase de a-i vedea pe miri în prima zi după nuntă, pentru a examina efectele primei nopți conjugale. Din această perspectivă a mitului și tradiției, imaginea proaspetei mirese, Stela, la nunta căreia a fost cavalier, apără străluminată de toate implicațiile metafizice și ontologice ale „testului himenului”. Odată confirmat statutul de fată, această femeie a fișă, a doua zi, după nuntă, o atitudine biruitoare-sfidătoare, de răsturnare a tuturor înțeleșurilor unei cutume în valoarea căreia nu credea. „Ne sfida pentru că știa că fusese în stare să fixeze cutuma locului dar și pentru că dorea să ne strige în față că făcuse acest lucru numai pentru ea și nici de cum pentru cel care-i devenise soț” (p. 211). De acum înainte, poziția pe care o situase „victoria etică” anulă vechea inegalitate de gen, substituind-o cu alte raporturi de putere. De aici încolo, regulile le va dicta ea. „M-a stupefiat atitudinea războinică a verișoarei mele și am trăit prima angoasă în fața provocării feminității”, mărturisește băiatul. Este prima revelație a *pericolului feminității*, el intuind încă de pe atunci că o femeie e capabilă „în joacă” să fericească sau să nenorocească un barbat doar pentru că așa vrea ea. Dacă până la nuntă mireasa trebuie să treacă testul himenului, după nuntă, bărbatul e chemat să-l treacă pe cel al bărbăției. Un test pe care o femeie

conștientă de puterea ei îl va face aproape imposibil de trecut. „Când o priveam pe fragila Stela cum se înfoia de feminitate și putere ca o tigresă mă înfioram de mila soțului ei și o admiram enorm pentru că nu mai văzusem vreo tânără fată care, trecând la stadiul de femeie, după prima ei noapte de dragoste, să fie atât de sfidătoare, fremătând vizibil prin toți porii de noua ei viață ce i se deschidea (...) De fapt, nu știam cine era mai viril, soțul ei care o dezvirginase sau ea, Stela, ale cărei priviri se repezeau hulpave către bieții purtători de nădragi șfichiindu-i cu un dispreț nimicitor și chemându-i să i se supună necondiționat” (p. 213). Și „Am intuit încă de pe atunci, spune personajul, că asemenea *fată mare* mie mi-ar fi fost fatală”. Mai târziu, la maturitate, pentru M, a fi fată mare înseamnă a fi pudică în sens ontologic, a deschide transele metafizicului. Modelul de fată mare este mama lui, de o naturalețe de esență ontologică. Acest model matern este căutat inconștient în femeile întâlnite. Cea care transmite candoare, instaurând vraja metafizică este S. În prima lor întâlnire de la bibliotecă, dialogul vocilor este dublat de dialogul corpului, infinit mai important și decisiv în apropierea lor. Discuția despre literatură este irelevantă sub aspect erotic, este doar un pretext, un mediator livresc. Ceea ce comunică cu adevărat este vibrația senzorială, spasmul receptorilor, energia erotică cu întreg mesajul secret al corpului, care se transmite pe unde nevăzute de la unul la altul. „Cred că pe măsură ce se derula întâlnirea mea cu S., în grădina sălbatică a Bibliotecii Academiei, eu deveneam treptat un fel de golem, un simplu executant al unor gesturi și acte înscrise deja într-o altă structurare a materiei mele ce se supunea altor stimuli psihomotorii pe care eu nu mai puteam să-i controlez” (p. 112). Voluptatea presimțită, adulmecată în acest orizont al potențialității erotice se însoțește cu spaima pentru presimțirea unei implicări la modul stihial, absolut. Întâlnirea lor, atât de amânată de M, chit că știa că S îl iubește de câțiva ani, avea nevoie de întârziere, de un obstacol care să înlăture tot ce ar putea fi derizoriu și fals și să intensifice efectul acestor acumulări de emoție. Retardarea, ocolișurile, disimularea și dubla mediere - mai întâi Măia, apoi pretextul livresc al prozei lui Holban - sunt tot atâtea tactici de mare întâlnire, de inevitabilă intimitate. Nu se anunță pur și simplu o aventură hedonistă, ambii își resimt trupurile „vibrând de vuietul erosului primordial”. Trupurile „sfârșind dureros a dorință” se recunosc după miros, după mișcările stângace, de adolescență ale ei, decisive și virile ale lui, și se unesc într-o armonie erotică, într-o reciprocă trăire absolută, care se poate desfășura doar într-o orchestrare metafizică: „Actul în sine avea o desfășurare ritualică, adică se orna de un nimb suprafiresc; parcă nu mai eram noi cei care formam un singur trup, ci se condensa în jur o atmosferă de suavitate cristalină în care acționau puteri misterioase ce nu ne aparțineau” (p. 123). S și M se află în stadiul de voluptate erotică, când plăcerea nu e localizată, ci cuprinde întreaga ființă într-o fuziune extatică, de depășire a propriei condiții limitative și de restrângere a diadei în unul. Metafizica corpului dobândește acea alchimie a supremei plăceri, a beției erotice, acea transfigurare a întregii ființe. Pentru Havelock Ellis, citat de Roger Scruton, pudoarea constituie „fundamentul necesar pentru cele mai splendide îndrăzneli ale iubirii”. Fără pudoare, iubirea ar fi lipsită de un anumit fel de deliciu al candorii, de „delicioasa nerușinare” (Agamben, p.178). Pudoarea încurajează actul iubirii.

Spirit analitic, M dublează trăirea prin analiza extazelor sale amoroase. „Abia căpătând această stare, de evaluare în act a plăcerii, se poate trăi deplin sexualitatea care nu mai este un instinct animalic, ci o ardere intelectuală conștientizată; în asemenea momente încercam să înregistrez cu luciditate maladivă acel scâncet, acel gângurit sacadat al trupului lui S. Când amplexul atingea orgasmul; era în sunetele acelea înfundate, sufocate, sugrumate, o durere de nedescris, ceva se rupea în fibra cea mai secretă a trupului ei ca o dezlănțuire necenzurată a cărnii, dar și a entității ei interioare; se petrecea un cutremur total, o zguduire spasmodică inducându-i în corp o undă puternică de căldură, iar în ochi o spaimă inexplicabilă; în clipa liminară ea își ferea privirea cu frică, îi era parcă rușine să-și manifeste bucuria cărnii și a sufletului, ezita să-și divulge slăbiciunea și, incapabilă de a se conserva puternică, mă privea parcă invadată de un reproș turbure; i se putea citi uimirea extraordinară că ea nu poate să fie capabilă de a-și înfrâna această reacție, că se poate dezvălui astfel dezbrăcată de pudoare și roabă a instanței senzuale” (p. 273). Stările contradictorii ale lui S vorbesc de acea „ambivalență a erosului” (Julius Evola), exaltarea superioară care depășește condițiile sinelui se oglindește în apele tulburi ale instinctului, generând un sentiment de culpă, de trădare față de o vocație mai înaltă (Evola, p. 183). Amplexul erotic, însoțit de „o durere de nedescris”, de „o spaimă inexplicabilă” este efectul unei experiențe interioare de tip extatic, care anulează datele obiective ce țin ființa în echilibru. Prin spasmele erotice are loc revelarea unui „aspect inuman” (Bataille, p. 120), scrie Bataille, în sensul în care voluptatea provoacă o trecere *dincolo*, o inițiere în moarte. Convulsiile cărnii deschid posibilitățile cunoașterii experienței de nonviață, de intrare, fie și pentru o secundă, dincolo de barierele vieții, ale orânduiei stabilite, ale sistemului existențial. De aceea, voluptatea „dezordinii pletorice” (Bataille) provoacă angoasa, spaima rupturii de real, crăpătura în tavan (Eliade) care revelează chipul morții. Plăcerea inductoare a sentimentului morții e simțită de ambii, printr-un extaz care precede „deziluzia viscerală”, sentimentul pierderii, M simțind că „parcă ți s-a dat și concomitent ți s-a luat ceva extrem de rar la care nu vei mai avea acces niciodată nici cu corpul nici cu psihicul”.

M are o deosebită sensibilitate erotică și erotizantă. Emoția se întemeiază pe energii psihice, care pun în mișcare straturile cele mai profunde ale ființei. **Senzualitatea se îndreaptă spre acele instanțe deopotrivă ale candorii și dăruirii necondiționate.** Este de mare poezie episodul amorului floral, adorația lui pentru flori, ca o ofrandă adusă frumuseții înamorate. El simte în petalele florilor de cameră catifelarea pielii feminine, atingerea verdelei floral îi trezește o înfiorare de natură erotică, îi induce senzația frăgezimii și gingășiei feminine, a fluxului de energie vitală afirmativă, caldă, protectoare. La rândul ei, floarea contemplată, admirată, se comportă ca o iubită. Simte venind spre ea unda de tandrețe umană și o întâmpină cu toată viața din ea. Înflorește într-o desfătare amoroasă, dăruindu-i prinosul frumuseții ei intense și ardente. „Deodată se aprindea de dorință și își exprima patima erotică prin extensia petalelor însângerate și franjurate precum un himen de fecioară după dezvirginare. Floarea lui (trandafirului japonez – n.n.) se menținea în toată amplitudinea provocatoare doar pentru o zi pe care negreșit trebuia s-o observ –

adică era important să-l privesc de mai multe ori pe zi pentru a descoperi momentul când se va manifesta în toată plenitudinea amoroasă înflorind, ba chiar cred că cu cât o priveam mai des cu atât ea tremura de dragoste și se încorda să înflorească în rafală astfel că timp de aproape de o săptămână ne aflam într-un maxim amplex erotic – și după ce o vedeam eu cât de impresionant de focoasă era se stingea instantaneu; fibra vitală a petalelor se ofilea sub ochii mei, adică se păta de un sânge cadaveric și se reducea ca mărime astfel că de la dimensiunea maximă atinsă – cam cât sfera formată din mâinile mele împreunate când o mângâiam – se comprima vizibil până devenea un rest incongruent, un deșeu derizoriu ce părea să se confunde cu un chiștoc de țigară stinsă, înroșită de buzele senzuale ce o subseseră” (p. 17). Dincolo de realitatea biologică a regenerării unei plante îngrijite de afecțiunea și căldura umană, iese în prim-plan realitatea erotică, raportul amoros de recunoaștere și fuziune dintre două instanțe. Privirea îndrăgostită reînvie natura, regenerează și transpune în miracol orice formă de existență. Lipsa privitorului sau dezvrăjirea privirii anihilează puterea de a înflori a plantei, ea se îmbolnăvește de suferință, la fel ca o ființă umană, se lasă acaparată de paraziți florali și-și abandonează părțile moarte ale trunchiului, cu o disperată expulzare de sine. Descrierea acestui raport dintre om și planta lui este un veritabil discurs amoros, un exercițiu scriptural excitant, debordând de senzualitate.

Iată o corporalizare amoroasă a scriiturii. Senzorialitatea limbajului are menirea să completeze registrul alchimic al omului cu natura și cultura, sub semnul erosului.

Referințe bibliografice:

1. AGAMBEN, Giorgio. *Nuditatea*. Trad. de Anamaria Gebăilă. Humanitas, 2014.
2. BATAILLE, Georges. *Erotismul*. Trad. de Dan Petrescu. București: Nemira, 2005.
3. EVOLA, Julius. *Metafizica sexului, ed. a III-a*. Trad. de Sorin Mărculescu. București: Humanitas, 2006.
4. MINCU, Marin. *Cvasitratat de/spre scriitură (A fi mereu în miezul realului)*. Prefață Bogdan Crețu, Postfață, Ștefan Borbély, Tabel cronologic George Popescu. Pitești: Paralela 45, 2009.
5. MINCU, Marin. *Intermezzo 3*. București: Editura Albatros, 2001.
6. SCRUTON, Roger. *Dorința sexuală. O cercetare filozofică*. Trad. de Teodora Nicolau, București, Humanitas, 2019.

CZU: 821.135.1(478).09-1
ORCID: 0000-0002-3424-1588
DOI: 10.5281/zenodo.3416328

Alexandru BURLACU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chişinău)

GHEORGHE VODĂ:
„ARIPI PENTRU CĂDERE”

Gheorghe Vodă: “Aripi pentru cădere”

Abstract: Gheorghe Vodă is known as an iconoclast, a “breaker” of trivial and fixed works of the 60’s poetry. He is a gnomic, polemic and nonconformist poet, who makes poetry for the mind’s eye. He has a pronounced subversive character in some sequences from the volumes *Ploaie fierbinte*, *Aripi pentru Manole*, *Pomii dulci*, and others. The system of individual symbols is revealed through the local mythological substratum, a reaction to the Golem model, promoted by the opportunist poetry. The “controlled echo effect” at the life and literature’s seisms of his poetry causes its specificity and fascination. Generated by the enthusiasm of the construction of a new society, a society of the “heaven on the Earth”, the flight’s symbol expresses the great fervour of the era. The flight to the heights of the poetry contrasts with the “fall”. The poetry has to be on the Earth. Here is the quintessence of his effort to correct the flight of poetry, which is confused by the „heights”.

Keywords: gnomic poetry, iconoclast poet, myth, ethics, paradox, ambiguity, reverse flight.

Rezumat: Gheorghe Vodă are faima de iconoclast, de sfărâmător de poncife și marote ale poeziei șazeciste. E un poet gnomic, polemic, nonconformist, face o poezie pentru ochii minții. Pe unele secvențe din volumele *Ploaie fierbinte*, *Aripi pentru Manole*, *Pomii dulci* ș.a. are un pronunțat caracter subversiv. Sistemul de simboluri individuale se remarcă prin substratul mitologic autohton, o reacție la modelul golemic, promovat de poezia oportunistă. Specificul și fascinația poeziei lui Vodă stau în „efectul lor de ecou controlat” la seismele vieții și ale literaturii. Generat de avântul construcției unei noi societăți, a „raiului pe pământ”, simbolul zborului exprimă marile elanuri ale epocii. Avântul către înălțimi al poeziei e contrapus „căderii”. Ideea e că poezia trebuie să coboare pe pământ. Aici se află chintesenta efortului său de corectare a zborului poeziei, amețită de „înălțimi”.

Cuvinte-cheie: poezie gnomică, poet iconoclast, mit, etic, paradox, echivoc, zbor invers.

Poetul, prozatorul și regizorul de cinema Gheorghe Vodă debutează cu placheta *Zborul semințelor* (1962), urmată de *Focuri de toamnă* (1965); *Ploaie fierbinte* (1967); *Aripi pentru Manole* (1969); *Pomii dulci* (1972); *Valurile* (1974); *Frumos să-i fie pururi chipul* (1976); *Rămâi* (1977); *Inima alergând* (1980); *De dorul vieții, de dragul pământului* (1983); *La capătul vederii* (1984); *Viața pe nemâncate* (1999); *Aripi pentru cădere* (2004); *La sud e Patria mea* (2004) ș.a.

Gheorghe Vodă este un poet „structural nonconformist” (Mihai Cimpoi), cu gust elevat pentru adevărul autentic, pentru valorile perene ale neamului, el sfidează, din teamă de înstrăinare, modelul golemic, fals, artificial, fapt pentru care a fost etichetat „principe iconoclast al generației” (Galaicu-Păun, p. 28). E totuși o părere exagerată. Poetul, idolatrizat pentru curajul de a înfrunta „gândirea captivă”, locurile comune, entuziasmul umflat/ abuziv din poezia timpului, se impune mai întâi prin intransigența gestului, printr-un elaborat rafinament al fondului gnomic, are vocația miniaturismului formei de expresie, Ceea ce sare în ochi la lectură e că: „Versul său e direct, dens și tăios, sunând ca o sentință, desfășurându-se adesea într-o albie baladescă. Afiliat la mesajul etic al generației Labiș, Vodă refuză inerția. Totul și toate trec examenul adevărului. Raportarea la bunul-simț de sorginte populară, la viu, natural, generează o ardoare etică, în spiritul *Glossei* eminesciene sau a poeziei gnomiche argheziene (*Nu e Rău și nu e Bine,/ este bine, este rău./ Tu să pleci când altul vine/ mai semeț în locul tău*)” (Cimpoi, p. 191). Cu toate acestea, chiar și în cele mai cantabile poezii, el nu cade în „mrejele poeziei eminesciene”. Pe coperta a patra a cărții *Contra căderii* (2014), M. Cimpoi nuanțează notele din *O istorie deschisă...*: „El recurge la *spiritus loci* spre a glorifica fermitatea, cumpătarea, dârzenia. În același timp, este un poet structural nonconformist: blamează, scutură de convenții, asanează, dezgheață, ascute simțurile și rațiunea, îndeamnă; exprimă o atitudine de esență etică în spiritul poezilor-tribuni ardeleni, face pedagogie socială. Versurile apar ca o reacție justițiară a unei conștiințe lucide, măsură supremă a valorilor”.

Noutatea poeziei șaizeciste se află în modul/ forma indirect(ă) de expresie a adevărului. De regulă, poezia subversivă e reductibilă la ambiguitățile cuvântului/simbolului. Directețea limbajului e, de multe ori, una aparentă, alcătuiind partea vizibilă a „aisbergului poeziei” (Gheorghe Crăciun). Anume poezia ca mesaj, în mod aproape obligatoriu, incomplet și ambiguu constituie una dintre caracteristicile definitorii ale poeziei lui Vodă. El e adeptul unei poezii concepută „ca sumă de potențialități și nu de realizări” („mașinațiunile ambiguității stau chiar la rădăcina poeziei” – afirmă William Empson) (Apud: Jakobson, p. 87).

Întâmplător sau nu, substratul mitologic al simbolisticii poeziei, atât de evident, e trecut cu vederea, e completamente neglijat de critica literară. Dar ceea ce dă adâncime și sporește semnificația poeziei e tocmai materia mitică, atmosfera eposului baladesc. Cam același lucru se poate spune și despre fascinația lumii fictive, dominată de Domnul Pasăre, un *alter ego* al poetului, personaj pitoresc, cu rădăcini folclorice, un „afin al lui Păcală” (Rachieru, p. 225).

O serie de arhetipuri, imagini cu reminiscențe din credințele și mitologia autohtonă stau la baza sistemului său poetic, iluminând noblețea unui personaj liric transfigurat în ipostaze/ metamorfoze (pom, pasăre, zburător, mergător pe jos), deghizat, în poezia maturității, în Domnul Pasăre („Satul vorbește cu vederea lui”), un personaj cu picioarele pe pământ. Într-un poem neașteptat de expresiv, *Coboară turmele*, mitul e tratat mai puțin solemn, în contrasens cu moda poetică, adică mai degajat, ușor ironic, ceea ce prefigurează un prim semn de atitudine estetică față de mit, față de folclor, de regulă, văzute ca entități sacre.

În genere, poetul nu preia decât motive, ritmuri sau specii (baladă, doină, blestem) care îi convin, accentuând continuitatea spirituală prin evocarea obiceiurilor (*Hai veniți, veniți, voi urători*) și reinterpretarea datinilor (*Botez*), a legendelor (*Nașterea munților*), a riturilor milenare:

Toamna era. Vulpea roșcată
 frunzele din pom le scutura.
 Mirosea a vin și-a pâine coaptă,
 via în pământ se îngropa.
 O îngropau în lut Dumitru și Maria,
 tandru ritual de când lumea.
 Și îmi părea că ei pe ei se-ngoapă
 spre a renaște-n primăvară –
 și nu via”

(*Ritual*)

Figura eroului idealizat e un alt subiect fix în viziunea rustică a șaizeciștilor care readuc la viață elemente din mitul *Miorița*, și *Meșterul Manole*, mitul jertfei prin creație. Preferința pentru acestea se explică nu numai prin hegelianul „spirit al timpului”, dar și prin tentația de a întoarce poezia la fondul autohton. E un spirit al timpului față de care însă se exprimă și rezerve, și rezistență. Atitudinii critice față de festivismul personajelor din poezia timpului se atestă deja în cântecul de debut. O secvență din existența pastorală – „și-acum turmele coboară-coboară/ peste munți și văi, pe întreaga țară” – este exemplară în acest sens. E de mirare cum de „munții” au trecut cenzura. Sentimentul înstrăinării de aici încolo își va găsi diferite forme de expresie directă sau indirectă: „De țară voi scrie/ până termina-voi/ trupul de cuvinte”. Conștiința unității spirituale, nostalgia pentru țara în care s-a născut se transpun prin aluziile coborării „peste munți și văi, pe întreaga țară”. Evocarea jucăuș-ironică și echivocă a transumanței într-un circuit fără sfârșit, a lunii și a luceferilor, a baciului și a băciței, nu mai e realizată în registrul utopic-idealizant (cum e prezentat, de exemplu, „plugarul” în poezia lui Grigore Vieru), ajungându-se la caricatură, deci cu efect invers. Mișcarea lumii în preajma iernii e de o mare sugestivitate plastică:

„Coboară turmele din nori pe vale,
 Lăsând stânele singure și goale.
 Noaptea e neagră ca fundul de hrubă
 Și frigul se lasă, pătrunde sub șubă.
 Iar baciul nu e, plecat e din stână,
 Lăsată-i Luna băciță, stăpână.
 Luna, ca fetele, tânără încă,
 Hoții luceferi o duseră-n luncă
 Și-acum turmele coboară-coboară

Peste munți și văi, pe întreaga țară.
 Coboară-mpânzite din zare în zare,
 Iar baciul aspru e aprigul Soare.
 Și ce s-a alege mâne din turme,
 Rămâne-va oare vreo zare de urmă?
 Căci baciul la ciudă printr-o suflare
 Topește turme, le duce în mare.
 E noapte. Și tocmai unde e stâna...
 Nu e nici baciul, nu-i nici stăpâna.
 Coboară turmele blânde pe lanuri,
 Glia se-mbracă în albe tulpanuri”.

Ciudat e că unul dintre cele mai bune poeme, *Coboară turmele*, un tablou de atmosferă rurală, la prima vedere fără conotații subversive (cu o forță de sugestivitate caracteristică unui Benjamin Fundoianu), nu e reluat de niciuna dintre antologiile poeziei lui Vodă. Explicația ar fi că pe parcurs se renunță la poezia-pictură („ut pictura poesis”).

Explorarea elementului mitic potențează imaginarul liricii afectate de modelele de import. Întorcerea la izvoare, la spiritul adamic are la șaizeciști rațiuni polemice, cu consecințe favorabile, dar și regretabile. Oricum, poezia nu se mai naște din simplul apel la un mit oarecare. Suprasolicitat însă mecanic, fără a fi asimilat creator/ inventiv, mitul e supus degradării, denaturării, profanării. Lumea idealizată a mitologiei, puterea de voință în împlinirea dorințelor, transfigurate denaturat, implică inevitabil anumite viziuni și atitudini critice, ironice sau satirice.

Ineditul poeziei lui Gheorghe Vodă stă în „efectul lor de ecou controlat” (Mircea Nedelciu), ecou la seismele vieții și ale literaturii, în luciditatea poeziei ca „zbor invers” (Nichita Stănescu). Talentul lui Vodă e în „contra căderii” poeziei, cădere reductibilă, într-o accepțiune, la inautenticitate, la falsitate, la festivitate generate/ asaltate de puzderia de „feți-frumoși”, „meșteri fauri”, „prometei” sau „icari”. Avântul către înălțimi (care în poezia șaizeciștilor nu e decât un clișeu) e contrapus „căderii”, unui zbor invers al „zborului invers”, dacă e să mimăm stilul nichitastănescian. Viziunea „zborului invers”, a inventării aripilor pentru coborâre nu e un joc poetic gratuit, el sugerează ideea că poezia trebuie coborâtă pe pământ. Aici se află chintesența efortului de corectare a zborului poeziei, la momentul înaintării spre comunism, ameițită de înălțimi. Îndemnul lui Vodă e să nu se facă „aripi pentru zbor”, înălțimile se ating prin alte forțe decât cele la vedere:

„Să nu facem aripi pentru zbor:
 înălțimea se ia cu altă putere.
 Ne e sortit să coborâm.
 Să inventăm aripi pentru cădere”
 (***)*Să nu facem aripi pentru zbor*)

Zborul, ca imagine emblematică, are, desigur, mai multe explicații. Sentimentul zborului e în firea epocii, a descoperirilor tehnice, a timpului marcat de saltul omului în cosmos. Fiecare epocă, spune T. S. Eliot, are viața ei, sentimentele ei, limba ei. Generat de seismele sociale, de avântul construcției unei noi societăți, a edificării „raiului pe pământ”, simbolul zborului devine expresia romantică a marilor elanuri, a avântului nesăbuit, cu totul exagerat, din păcate, nu numai în poezie. Vodă este cel care, în entuziasmul general, coboară personajul idealizat (Manole, în cazul dat!) pe pământ. Întâmplător sau nu, gestul e făcut cu gravitate și solemnitate ironică: „Tăcere în pădure, / liniște în câmp, / vorbe stinse-n vânt, / Pas oprit din umblet, / ochi în sus privind, / Oare-i mântuirea / sau alt început? / Liniște: / Coboară / Omul pe pământ” (*Solemnitate*).

Omul este asociat, de regulă, cu câteva imagini fundamentale, între care se evidențiază „pasărea”, de aici își trage sorgintea Domnul Pasăre, și sămânța sau „pomul”, dar și aripa, zborul, coborârea, tulpina, rădăcina, ramul, frunza etc. Simbolurile alcătuiesc o rețea de asociații cu semnificații paradoxale. Zborul și căderea, ambele simboluri cu semnificații malefice sau benefice, revin obsesiv, constituind osatura sistemului poetic, centrul structurii lui imaginare: „Pământul, / dacă nu l-ar ține stele și astrii, / ar fi veșnic în cădere. / Există o teamă de libertate / și omul, / dacă n-are lângă cine să zăbovească, / pierde...” (*Mereu după tine*); sau: „Scara au inventat-o târătoarele, / când au vrut să-i sărute / lui Dumnezeu picioarele” (*Invenție*).

„Zborul invers” mai înseamnă căderea în neființă, dar și răsturnarea poncifelor, a viziunilor consacrate: „Nu eu prin vreme trec, / Prin mine vremea trece. / Și anii se depun / în os cenușă rece” (*Răspuns*); sau: „Din seninul cerului / fulgii vin ușor, / penele cocorilor / scuturate-n zbor. / Nu mă-mpinge, inimă, / să mă joc cu ei, / că de-i prind în palmă / se topesc și-s grei. / Iar de cad în plete, / neopriți, ei ning, / se lipesc de ele / și nu se mai sting. / În suita veselă / eu rămân cocor. / Vai, ce reci sunt penele / la nezburător” (*Vin zăpezile*). O stare de spirit distinctă – „Am rămas pasăre de lut, / cu zborul târât” – devine leitmotivul-cheie, care, reluat într-o formă sau alta, vine în flagrant contrasens cu direcția zborului poeziei oportuniste, preocupată preponderent de poetizarea *omului nou*. Nonconformismul poetului nu e dictat de vreo frondă oarecare, el se resimte ca o necesitate organică de a întoarce poezia cu fața la realitatea imediată, la viața cotidiană, adică, la omul-om, la grijile și neliniștile lui, la omul, din păcate, înțeles inadmisibil de prost, în spiritul demagogic al epocii. Învățătura socratică a Domnului Pasăre e să luăm aminte că ființele fără glas „nu fac demagogie”: „numai ele, mă, nu fac / demagogie, / numai ei și ele nu fac! / Behăie, nechează, latră, mugesc, / grohăie, rag, miaună, scheaună, / urlă, cârâie, covițâie, / cotcodăcesc, / dar nu fac, mă, / nu fac demagogie, chiar dacă vremurile / se îmbolnăvesc – / năpârlesc, / dar nu fac, mă, demagogie, / în vecii vecilor / și până la amin!” (*Domnul Pasăre despre demagogie*).

Vodă are caracter (vorba lui Grigore Vieru), dar nu are putere să-și ducă la capăt intenția de a inventa „aripi pentru cădere”, pentru că elanul/ ahota de iconoclast îi pierde, pătruns fiind de „frigul disperării”: „Țara se bate cu capul de maluri”. Poetul cultivă o „poetică a văzului”, un limbaj direct, tranzitiv, el vede cu ochiul minții, vede ceea ce nu se vede:

„Este o parte a lucrurilor/ care nu se vede. / Bunăoară, / Prelungirea mânerului în teacă, / Rădăcina, / Partea inversă a obrazului, / Dar nu despre ele / Am vrut să spun. / În sâmburele de cireș, / Pomul nu se vede. / Dar ce-l de seamănă – crede, / Și de atâta îl cunoaștem și noi. / În lucrul mântuit, / Partea cea mai frumoasă / Ascunsă rămâne, / Ca noi s-o descoperim” (*Este*). În această logică patria, spune poetul, e

„Locul
de unde îmi văd dușmanii”
(*Patrie*)

Ideea de patrie și aceea de patriotism, fiind subminate/ denaturate/ pulverizate în numele internaționalismului proletar își găsesc o replică tăioasă în titlul unui volum *La sud e patria mea*. Pentru Vodă poezia e, înainte de toate, o viziune a tainei și o revelație a adevărului: „Nu vede fiecare / ceea ce nu se vede. / Minunea / nu e decât adevărul. / Spune adevărul” (*Cocorii lui Pasăre*). Este o parte a lucrurilor care trebuie descoperite în poezia lui Gheorghe Vodă: „Ne dezgropăm pe noi, cei de demult, / Peninsule în timp mijite, / În viitorul bine cunoscut / Descoperim, necunoscut, *trecutul*” (*Descoperiri*). Iată de ce poezia trebuie căutată în partea nevăzută a lucrului, fenomenului, acțiunii, stării. Simbolurile cele mai cunoscute se revalorifică în aspectele lor necunoscute. Fântâna, de exemplu, îi inspiră respect pentru tradiție, îi deșteaptă asociații neașteptate:

„Tot mai multe pietre
la capătul de jos se agață
și apa tot mai la adânc se ascunde
de suprafață.
Și tremură cumpăna de greutate.
Cei adăpați
fac din ea
obiect de distracție:
afundă capătul cu lanțul...
Și pietrele îl trag în afară,
dar apa totuși se pierde
înghițită de nisipurile barbare.
Și-mi arde umărul,
punctul dezechilibrului greu,
căci stâlpul, pe care cumpăna tremură,
sunt eu”
(*Cumpăna*)

Poetul identifică stâlpul pe care tremură cumpăna fântânii cu eul propriu, cutremurat de neliniștile la vederea apei ce dispăre. El vrea să ne îndemne la pietate față de lucrurile ce simbolizează permanența, continuitatea, forța regeneratoare a spiritului.

Odată ce gestul scoaterii apei din fântână devine o simplă distracție, nefiind condiționat de o necesitate interioară, izvorul seacă, apa e suptă de simbolicele nisipuri. Altfel spus, poetul optează pentru valorile tradiționale, pentru o „sete” organică, sănătoasă de ideal:

„Nu mi-i foame, mult mi-i sete.
Nu mă doare, mult mi-i dor.
Și mă tem că nu prea plouă
peste trunchiul meu sonor.

Apa curge în poveste,
mai departe, mai adânc.
Vai, dar setea mă trimite
după dânsa, în pământ”
(*Autograf*)

El pledează pentru cinstirea valorilor ethosului milenar: „La talpa fiecărui lucru, / oamenii bogați cu duhul / ascund câte un pic de sens. / Dar nu stă locului / diavolul acesta necântărit. / Un sistem întreg am chibzuit / cum să-l vânez. / Pun nadă: / cârlige de vie, / boabe de grâu, / sâmburi, / ca rădăcinile, crescând, / să-l prindă pe sub pământ / și să-l scoată la lumină” (*Sensul*).

Câteva simboluri – apa, focul, ploaia, bobul de grâu, sămânța, lumina, pomul, frunza, ramul, calul, pasărea, aripa, zborul, inima, lacrima, arderea, izvorul, steaua, verdele, piatra – intră într-un sistem de relații asociative și cauzale, punând în evidență legăturile eului poetic cu timpul, cu cei din jur: „În praful măcinat / de roțile mișcării / eu sunt un răsculat, / căci merg contra căderii” (*Răspuns*). Simbolul „căderii”, al „focului” pun în lumină figura necunoscutului bine cunoscut. În prefața volumului *La capătul vederii*, poetul notează: „În paginile ce urmează sunt imaginile vechiului meu necunoscut nepoetizate, ci surprinse în cuvântul dictat de simțire”. „Ah, steaua ce se-aprinde, la capătul vederii – / e lacrima curată, / și nu e astrul serii” (*La capătul vederii*); sau: „E nevoie, / e nevoie să te uiți la tine, / ca la o pasăre / ce n-a-nvățat să zboare” (*Câte-o dată*). Tot aici: „Și a zvâcnit atunci în spată / durerea zborului pornit, – / din os de om întâia dată / aripi reale au ieșit” (*Durerea zborului*).

Vodă revine la poezia turnată preferențial în formă miniaturistă, pigmentată cu maxime și sentințe. Miza pe paradox, jocul de cuvinte fac tot deliciul răsturnărilor de viziune și de sens în poezia ficțiunilor lingvistice: „Nu e greu s-ajungi la ceruri. / Pân-la lună am ajuns. / E mai greu s-ajungi la cerul / În urechea ta ascuns” (*În loc de epigramă*); „Merg pe dealuri, / ca pe valuri. / Merg pe valuri, / ca pe dealuri. / Unul urc, / altul cobor, / tot așa / învăț să zbor” (*Deprindere*); „Ar avea un rost/ să se ridice lucrurile/ de la vârf în jos”; „Eu sufăr de bucurie. / Bucuria este suferința mea”. „Rotire lentă de floare-soare, / mișcare devenită obișnuință, / să nu se tulbure apa în izvoare / și liniștea în ființă” (*Floare-soare*).

Poetul se realizează excepțional în câteva bucăți cu fond gnomic (îndeosebi în plachetele *Ploaie fierbinte* și *Aripi pentru Manole*). Într-o profesiune de credință el declară tranșant: „Să mint și ziua de mâine / Și să cred că lupu-i blând? / N-am s-aștept dacă nu vine. / Cel sătul nu-l crede pe flămând. // Să-mi trăiesc viața la coadă, / Praful turmei să-l absorb? / Chiar să cad fiarelor pradă, / Eu din drum nu mă întorc” (*Pe sârmă*). Optimismul celui care din drum nu se întoarce, de altfel, în perfectă concordanță cu limbajul plin de generalități ale vremii, e subminat la fiecare pas. Eul poetic distinge valorile de nonvalori, aparențele de esențele unei lumi duplicitare: „Și totuși ochii știu să mintă, / ispita să-și prefacă glasul, / păgâna să se dea drept sfântă, / măgarul să anunțe ceasul. // Și totuși mai există vamă, / cuțitul se mai ține-n teacă, / se presură sare pe rană. / Nimicnicia se îmbracă” (*Și totuși...*).

Denudarea falsurilor, demagogiilor, idealurilor societății în derivă se efectuează prin apelul la realitățile trecute. Astfel, un „cântec de ordonanță bătrână” nu e decât o stratagemă din arsenalul literaturii subversive pentru a descoperi esența adevărată a prezentului. Similitudinile stărilor evocate sunt atât de vizibile, atât de bine cunoscute, încât discursul are toate șansele să-și atingă mereu ținta: „Nu mai pot în marș să merg / Și să șterg când alții scui pă. / Ei comandă – eu gândesc / Și în foc tot ei m-aruncă. / Eu țin piept – ei dezertează, / Iar la ceasul de răsplată, / Tot pe ei se decorează. / Am să schimb picioru-n mers, / Am să scui unde îi șters / Și-o să pușc de azi invers” (*Cântec de ordonanță bătrână*).

Poezia „angajată” e la fel de memorabilă prin aceeași sinceritate subversivă: „O piatră / 'n drum / e o-ntrebare, / e punctul unei hotărâri / puse la cale. / Lipită-n ziduri – / e-o celulă, / în care timpul amintirea-și spune. / O piatră-n sân – / e un gând păgân, / în palmă strânsă – / e un amnar, / iar între două case – / un hotar. / Urcată sus – e o putere, / un idol, e un Dumnezeu. // Când astă piatră se prăvale, / atuncea mă cutremur eu” (*Despre pietre*).

Echilibrul dintre eul poetic și lumea înconjurătoare e stricat în cel mai necanonic volum, *Aripi pentru Manole*, în care poeziile miniaturiste, „cu cheie”, limbajul esopic iau forma unui stil simplist: „Câinii vin acasă odată cu dimineața. / Din blana scărmanată ies aburi oboșiți. / Pășind strâmb, cu ochii afundați în ceață, / vin acasă buni și cheltuiți. // Și-i așteaptă pe la porți stăpânii / să le-mbrace gâtul în brățări. / Pentru-o noapte dezlegată, câinii / își pun ziua-n lanț fără-ntrebări” (*Câinii*). E poezia cea mai criticată, la data apariției, pentru caracterul ei „ambiguu” și aluziile echivoce la nu se știe ce „libertate”.

În poezia meditativă simplitatea lui Vodă e la fel de complexă: „Înfloriți, flori înfloriți, / bucurii mângâietoare, / fiindcă noi suntem grăbiți – / păsări fără de-nturnare. // Înfloriți, flori, înfloriți / de e vreme rea sau bună. / Nouă nu vă potriviți – / noi suntem precum ne tună. // Înfloriți, flori, înfloriți, / eu mă duc să-mi văd străbunii, / Voi rămâneți să zâmbiți / pentru-acei ce vin din urmă. // Înfloriți, flori, înfloriți...” (*Înfloriți, flori, înfloriți*). În asemenea contopiri panteistice cu natura se întrevede modelul blagian (Roșca, p. 114-122), care nu poate fi tăgăduit, dar nici absolutizat.

Poezia lui Vodă e marcată de sentimentul coborârii pe pământ, a arderii „lemnului” identificat cu eul poetic, care, copleșit de ieșirea la lumină, are revelația ratărilor într-un paradoxal „zbor târât”: „Focul umblă nebun după lemnul meu: / place, / arde cinstit până la cenușă. // Aveam aripi la început, / dar cum am ieșit la lumină. / focul m-a îmbrățișat. / Am rămas pasăre de lut, / cu zborul târât. // Mă dor mâinile când văd aripi” (*Pasiune*).

Înălțările și căderile alternative sunt însoțite de metamorfozarea timpului în „inele”: „Chiar lemnul la început nu mai ascultă, / împinge coaja în afară, / căci este soare, lut și apă multă / și mustul prin țesut îl înfioară. // Dragostea și râvna de a crește / deseori răzbat încătușarea. / Și râde în scoarța spartă, golănește, / smalțul alb al lemnului, ca sarea. // Și cât n-ar strânge scoarța tare, / cu dânsa lemnul se împacă, / dar uite, anii vin și prin forțare / inelele pe trunchi i le îmbracă. // Și atunci e soare, lut și apă multă / și același drum pe verticală suie, / dar strâns între inele lemnul ascultă / și sus urcând, se tot subție” (*Inele*).

În placheta *Pomi dulci* se atestă accente simptomatice pentru modul său de a fi în poezie: „Mi se surpau pereții în vis, / amicii care îmi veghează clipele, / și îi vedeam cum se desfac învinși, / lăsând în jos aripile. // La încheieturi trosneau dureri, / și noaptea-mi da năvală în orbite. / Vai, Ana luneca dintre pereți/ prin crăpătura unei vechi ispite. // O, vis, neadevăr smintit, / fără temei, ca o bârfeală. / Prin somn, ba nici atunci nu-mi permit / să pun iubirea Anei la-ndoială” (*Vis*). Iconoclastul își temperează elanul demistificator, devine mai prudent. Suflul înghețului ideologic se resimte în referințe codate, în aluziile parabolilor.

Odată cu acestea, notațiile morale, didacticismul sâcâitor afectează bunul *mers pe jos* al lui Moș Pasăre, care uneori e, pur și simplu, lamentabil. În loc să încante sau să emoționeze, poetul își asumă rolul de pedagog și judecător. Inadmisibil de proaste sunt și poemele lungite peste măsură. Vodă adoptă vocea lui Pasăre, „cetățean de onoare al cerului”, care mărturisește că îi e drag „totul sub soare”: „Fiece sat/ e o cetate fără ziduri. / Oamenii, păsările, animalele domestice / ies dimineața / și în amurg vin să se odihnească. / Fiecare în cuibul său. / Fiecare în fânul său. / Cine are o căldare plină cu apă / pe prispă / e omul care se gândește / la setea altuia, / iar noaptea are și o lună a sa / proprie. / Flăcăul se întoarce acasă / după al treilea strigăt / al cocoșilor. / Bea apă și se răcorește. / În sat – / câți oameni, atâtea cărări. / În sat, toți pentru unul / și unul pentru toți. / La naștere – chiuie toți. / La nuntă – joacă toți. / Unul moare – plâng cu toți. / În sat – unul vine / altul pleacă. / Niciodată nu vin toți. / Nu pleacă niciodată toți. / De aceea, / satul nu se mântuie. / În zi de lucru – / clopotul gurii odihnește. / La sărbători – cântă. / În sat – / minciuna e luată în căruță / și dusă la gunoaie. / În sat – / adevărul este însoțit cu muzică. / Omul în sat are două anotimpuri: / unul de muncă, / altul de odihnă. / În sat se întâmplă toate / de pe lume. / De aceea, / satul nu are nevoie de moarte” (*Mărturisirile lui Pasăre*). Desigur, satul nu mai are acel aer de eternitate din poezia lui Lucian Blaga.

Registrul utopic-idealizant se schimbă în volumul *Viața, pe nemâncate*. Moș Pasăre devine Domnul Pasăre: „Domnul Pasăre zice: ar trebui să fii / cel puțin / un cal flământ / să simți cu adevărat / dulceața acestei ierbi / amare. / Amare / pentru că tu ești om / sătul

de viață” (*Impresii necenzurate*). Anistorismul sentințelor de altă dată e substituit de fondul publicistic al existenței imediate: „Râul speranțelor a scăzut. / Mai curge doar dorul de Prut”. Acest „smoc de popor” care „moare și răzbește / răsare și crește” din poemul *Domnul Pasăre dezmințește*, nu uită „kilometri de oase” ai strămoșilor. O *Rugăciune la sfârșit de veac* este pilduitoare, vestind trezirea: „Doamne al cugetului, / Dă-mi o palmă / Acum, ca la sfârșit de veac / Să mă trezesc și eu odată / Să strig cât am putut să tac”. Poezia lui Vodă urmează același traiect al „căderii” ca al celorlalți șaizeciști, clipa de grație a poeziei sale rămânând totuși *Aripi pentru Manole*.

Referințe bibliografice:

1. CIMPOI, Mihai. *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. București: Editura Fundației Culturale Române, 2002.
2. GALAICU-PĂUN, Emilian. Anul ‘68 – o „primăvară pragheză” a literaturii române din Basarabia. În: GALAICU-PĂUN, Emilian. *Poezia de după poezie. Ultimul deceniu*. Chișinău: Editura Cartier, 1999.
3. JAKOBSON, Roman. *Sixleçons sur le son et le sens*. Paris: Minuit, 1976.
4. RACHIERU, Adrian Dinu. *Poeți din Basarabia: (un veac de poezie românească)*. București: Editura Academiei Române; Chișinău: Știința, 2010.
5. ROȘCA, Timofei. *Structuri lirice în poezia anilor ‘60*. Chișinău: Elan Poligraf, 2007.

Anatol GAVRILOV
 Institutul de Filologie Română
 „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
 (Chișinău)

CZU: 821.135.1.09-31
 ORCID: 0000-0001-6861-8876
 DOI:10.5281/zenodo.3417826
**DELIMITĂRI ȘI PRECIZĂRI
 TERMINOLOGICE.
 FORMELE DE AUCTORIALITATE ȘI
 VORBIRE NONDIRECTĂ ÎN ROMAN**

Terminological definitions and specifications. Forms of auctoriality and indirect speech in a novel

Abstract: In this article, we are going to study the concept of author in close connection with the novel as the art of the word, hence in the relationships with the forms of auctoriality. If the direct intentional word predominates in other genres, different forms of auctoriality are present in the novel, and the non-direct word (refractive, refracted) predominates, which establishes a wide range of relationships with the word of the hero. The evolution of the novel is reaching a new philosophy of the language – *self-criticism of the language*.

Keywords: Forms of auctoriality, direct intentional word, refractive word, refracted word, indirect speech, trinity of subject; ways of creating the language image.

Rezumat: În acest articol vom aborda conceptul de autor în strânsă legătură cu romanul ca artă a cuvântului, deci în raporturile care se stabilesc cu formele de auctorialitate. Dacă în alte genuri predomină cuvântul direct intențional, în roman se dezvoltă diferite forme de auctorialitate, dar predomină cuvântul nondirect (refrangibil, refractor) care stabilește cu cuvântul străin al eroului o gamă largă de relații. În evoluția romanului ce ajunge la o filosofie nouă a limbii – *autocritica limbajului*.

Cuvine-cheie: Formele de auctorialitate, cuvânt direct intențional, cuvântul refractat, cuvântul refractor, vorbirea nondirectă, trinitatea subiectului vorbirii; modalitățile de creare a imaginii limbajului.

La Dostoievski cuvântul auctorial direct intențional lipsește aproape cu desăvârșire. Dostoievski a debutat cu un cuvânt care răsfrânge forma epistolară. În romanul epistolar *Oameni sărmani* „ideile și intențiile sale se răsfrâng în vorbele eroului și eroinei. Cuvântul este aici difon [dvugolosoie, bivoc]. El înlocuiește în compoziție cuvântul autorului care lipsește, dar își găsește expresie prin construcția compozițională stilistică a cuvântului refractor al personajului. În acest roman cuvântul nondirect, refractat al autorului este motivat de forma epistolară ca o specie a narațiunii la persoana întâi (Icherzählung), în care posibilitatea cuvântului direct al autorului este exclusă, ceea ce a derutat critica timpului care l-a învinuit pe tânărul scriitor de abuzul de cuvinte” (Bahtin 1970, p. 285). Dostoievski n-a apelat mai mult la forma epistolară ca modalitate integrată a organizării narațiunii, dar ea ocupă un rol important împreună cu celelalte modalități narative de dezvăluire a conștiinței de sine, rămânând principală formă de reprezentare a interiorității subiective a personajului fără să limiteze narațiunea în ceea ce privește dualitatea imaginii artistice privind prezentarea personajului din afară și din interior.

Romanul, ca gen literar, este o artă a cuvântului. „Deopotrivă cu toți marii maștri ai cuvântului Dostoievski și-a manifestat originalitatea în arta cuvântului. Aparenta monotonie tipologică a limbajului în romanul dostoievskian (din perspectiva unilaterală a diversității de limbaj a vorbirii personajelor care rămăsese la deosebirea dintre cuvântul tipologic și cuvântul individualizator) anume cuvântul străin are o excepțională valoare stilistică în operele lui Dostoievski. El trăiește o viață de maximă intensitate” (Ibidem).

Modelul dialogic al lumii nu poate fi realizat decât prin relațiile dialogice dintre vorbirea autorului și vorbirea străină a personajului. „Există un grup de fenomene artistice ale vorbirii care și-a atras mai demult atenția teoreticienilor, ca și lingviștilor. (...) Ele sunt: stilizarea, parodia, *skazul* și dialogul exprimat compozițional, împărțit prin replici. Însă natura lor specifică n-a fost definită. Ele au o trăsătură comună rămasă neobservată: cuvântul are o *dublă orientare* – după obiectul vorbit, ca orice cuvânt obișnuit, și după cuvântul altuia, după *vorbirea celui alt*. Dacă ignorăm acest context al vorbirii străine, nu vom putea înțelege fondul acestor fenomene și vom confunda stilizarea cu stilul, iar parodia pur și simplu cu o operă de proastă calitate; adică, aceste fenomene depășesc cadrul lingvisticii, intrând în competența metalingvisticii” (Bahtin 1970, p. 457).

Cercetătorii poeziei lui Dostoievski au căutat originalitatea operei sale raportând-o la fenomenele literaturii contemporane. Dar adevărata originalitate a capodoperelor sale se găsește nu în ceea ce neagă, dar în ceea ce preia și dezvoltă, în „timpul mare al istoriei”. Dostoievski este continuatorul tradiției romanului dialogic rădăcinile căruia sunt în „preistoria cuvântului”, în primul rând în tradiția cuvântului parodic. „Toate aceste forme parodice variate constituiau parcă un univers aparte în afara genurilor sau între genuri. Dar acest univers era reunit (...) printr-un scop comun: crearea unui corectiv comic și critic pentru genurile directe existente, obligând la a vedea dincolo de ele o altă realitate, contradictorie și nesimizată de ele. Impietatea formei românești erau pregătite de acest răs. În al doilea rând, toate aceste forme sunt unite prin obiectivul comun, care este mereu limbajul însuși cu funcțiile lui directe și care devine aici imagine a limbajului parodic a discursului direct. Prin urmare, acest univers aflat în afara genurilor sau între genuri este unitar. Fiecare fenomen al lui – un dialog parodic, o șicană de moravuri, o pastorală comică etc. – constituie parcă un fragment al unui ansamblu unitar. Acest ansamblu eu mi-l reprezint ca un roman imens, cu o multitudine de genuri și stiluri, necruțător-critic, lucid-comic, reflectând plenitudinea diversității limbajelor și vocilor culturii, a poporului și a epocii respective. În acest roman mare (...) orice discurs direct (...) este reflectat, limitat caracteristic, tipic, ca unul care se învechește, moare, se maturizează în vederea înlocuirii și reînnoirii. Într-adevăr, din acest ansamblu vast al discursurilor și vocilor, pe terenul Antichității erau pregătite condițiile apariției romanului, însă el n-a izbutit să absoarbă și să folosească întreg materialul imaginilor limbajelor, pe care îl avea la dispoziție. (...) Pe semne, lumea antică nu era capabilă de mai mult” (Bahtin 1982, pp. 511-512).

În capitolul IV. *Particularitățile de gen și compoziție și subiect* M. Bahtin va face o sinteză a problemei tradiției și creației pe care a tratat-o într-o serie de lucrări pe care le avea scrise în arhiva sa: *Problema conținutului, a materialului și a formei în creația literară, Din preistoria cuvântului în roman, Eposul și romanul*, două redacții ale monografiei despre Francois Rablais, *Formele timpului și ale cronotopului în roman, Romanul educației și importanța lui în istoria realismului, Problema genurilor literare, Gogol și Rablais în cultura populară a răsului*. Aceste lucrări au văzut lumina tiparului în culegerea *Probleme de literatură și estetică* în 1975, (în românește în 1982), a treia redacție a cărții despre Rablais a apărut în 1965 (în românește în 1974).

Aici el definește trei particularități ale carnavalului care au condiționat și dezvoltarea romanului.

La sfârșitul Antichității și apoi în epoca elinismului se dezvoltă numeroase genuri, pe care chiar anticii le numeau domeniile „serious-ilarului”. Aceste genuri sunt unite cu folclorul de carnaval. Toate sunt pătrunse de *viziunea carnavalescă specifică a lumii*. Aceste genuri păstrează o *plămadă de canaval*, care le evidențiază în mod totalitar din rândul celorlalte genuri prin anumite particularități și pune chipul (imagea) și cuvântul în raporturi deosebite cu realitatea, găsim în ele „atmosfera de veselă relativitate a viziunii carnavalesci a lumii: i se atenuază gravitatea retorică, tendința de rațiune monovalentă și dogmatismul”. Prima particularitate ale acestor genuri constă în „poziția nouă față de realitate, obiectul lor îl alcătuiește *contemporaneitatea vie*”.

A doua particularitate este că ele nu se sprijină pe *legendă*, ci pe experiență. Obiectul zugrăvirii serioase (e drept, și totodată comică) nu este situat la distanță epică sau tragică (...) ci la *nivelul actualității*, în zona *actualității familiare*, iar eroii mitici și personajele istorice sunt actualizați. Prin urmare în zona contactului *familiar* cu contemporaneitatea se produce o schimbare valorică-temporală de construire a imaginii artistice.

A treia particularitate este „varietatea intenționată a stilurilor și *eterovocitatea* [raznogolosita]”. Ele se leapădă de stilul unic propriu epopeei, tragediei, retoricii, liricii, prin amestecul de elevat și vulgar, diversitatea formelor narațiunii, de serious și comic, aceasta pe scară largă de genurile incidente, autorul figurând sub diferite măști. Aici apare astfel o tratare nouă a cuvântului ca material literar.

Romanul nu apare direct din folclorul de carnaval, ci din forme literaturizate. Într-o expresie mai rudimentară și mai schematică putem spune că genul romanului își trage rubedenia cu precădere din trei resurse: epopeea, retorica și carnavalul. Ce-i drept, prioritate au avut formele de tranziție. Două genuri de tranziție sunt „dialogul socratic” și „satira nomipee”. Primul a fost un gen de filosofie a dialogului, al doilea o filosofie literară, problemele filosofice fiind abordate în strânsă legătură cu cele mai diverse situații de vârstă, ceea ce a facilitat combinarea ei cu toate speciile literare.

Bahtinologii au remarcat că prin vorbirea nondirectă Bahtin a pus bazele unei noi filosofii a limbii care poate fi formulată laconic – autocritica limbajului, care caracterizează romanul. Stilul poetic, în sens restrâns care exclude romanul, discursul este sieși suficient și nu presupune în afara cadrului său, enunțuri străine. Stilul poetic izolat în mod

convențional, de orice interacțiune cu discursul străin. În roman vorbirea eroilor fiind o vorbire „străină” într-un limbaj străin refractă intențiile autorului, poate reprezenta cel de-al doilea limbaj al autorului. Toate formele care introduc un narator sau un autor convențional relevă libertatea autorului real față de un limbaj unic, posibilitatea autorului de a nu se autodefini, de a-și transfera intențiile dintr-un sistem lingval în altul, de a vorbi despre *sine* în limbajul altuia și despre *altul* în limbajul său.

„Limbajul prozatorului este dispus în nivele mai mult sau mai apropiate de autor și de ultima sa instanță semantică [de sens]: unele elemente ale limbajului exprimă deschis și nemijlocit (ca în poezie) intențiile semantice [de sens] și expresive ale autorului, altele refractă aceste intenții; el nu se solidarizează total cu aceste discursuri și le accentuează în mod diferit: umoristic, ironic, parodic [Altfel spus, cuvintele nu sunt ale sale, dacă am vrea să le înțelegem drept cuvinte directe, dar ele sunt ale sale, dacă sunt rediate ironic, arătate intenționat etc., adică percepute cu distanța corespunzătoare], a treia categorie se află și mai departe de ultima lui instanță semantică și refractă și mai pregnant intențiile lui; și, în sfârșit, unele care sunt cu totul private de intențiile autorului: el nu se exprimă pe sine în ele ca autor, ci le arată ca pe un obiect verbal specific; ele sunt, pentru el, cu totul obiectuale. Iată de ce stratificarea limbajului – în genuri, profesii, grupuri sociale, în sens restrâns, în concepții despre lume, curente, individualități – și diversitatea socială de limbaje [raznorecie] și de limbi [dialectele], intrând în roman, se ordonează în mod special, devenind un sistem specific, care orchestrează tema intențională a autorului.

Astfel, prozatorul poate să se detașeze de limbajul operei sale și, totodată, în grade diferite de diversele lui straturi și aspecte. El poate să utilizeze acest limbaj fără a i se dăruia în întregime, îl lasă pe jumătate străin sau cu totul străin, dar îl constrânge, în ultima instanță să servească intențiilor lui” (Bahtin 1982, pp. 155-156).

Aici percepem o aluzie critică la conceptul lui V. Vinogradov de sistem stilistic stabil, conform căruia el exprima o concepție monologică, conform căruia autorul ar prezenta o totală simbioză cu textul. „Introdus în roman, plurilingvismul [eterologia] este supus prelucrării artistice. Vocile sociale și istorice care populează limbajul (toate cuvintele formele lui), care îi dau anumite înțelesuri concrete, se organizează într-un sistem stilistic armonios exprimând poziția social-ideologică *diferențiată* a autorului în cadrul plurilingvismului [eterologiei] epocii”.

Și încă un exemplu elocvent. „De pildă, Belkin ca narator, este ales (mai exact creat) de Pușkin... ca punct de vedere nepoetic special asupra obiectelor și subiectelor tradițional-poetice... Belkin ca și naratorii din planul al treilea, de la care a preluat povestirile sale, este un om «prozaic» lipsit de patos poetic. Și în acest caz în fața noastră se află o «vorbire indirectă» [ne-preamoe govorenie]... deci o refractare a intențiilor autorului... Autorul se realizează pe sine și punctul său de vedere nu numai prin povestitor, prin discursul și prin limbajul lui (...), dar și prin obiectul povestirii, care este un punct de vedere al povestitorului. Dincolo de povestirea naratorului, noi citim o a doua povestire – povestirea autorului care narează același lucru ca și povestitorul, referindu-se în plus și la povestitorul însuși... Fiecare moment al povestirii îl percepem clar în două planuri:

în planul naratorului, în orizontul lui obiectul-tematic [-rostuitor] și expresiv, și în planul autorului care se exprima refractat în și prin această povestire. În acest orizont al autorului, alături de tot ce este povestit întră și povestitorul însuși, și discursul său. Ghicim accentele autorului, puse pe obiectul povestirii, cât și pe povestirea însăși și pe imaginea naratorului, dezvăluit în procesul povestirii. (...)

După cum am mai spus, povestirea naratorului sau a autorului convențional se structurează pe fondul limbajului literar normal, al orizontului literar obișnuit și cu acest orizont, el este opus, însă le este opus în mod *dialogic*, ca un punct de vedere opus altui punct de vedere, ca o apreciere opusă altei aprecieri, ca un accent opus altui accent (și nu doar ca două fenomene abstract-lingvistice). Această corelare și configurare dialogică a celor două limbaje și a celor două orizonturi permite intenției autorului să se realizeze astfel, încât noi s-o percepem în fiecare moment al operei. Autorul nu se află nici în limbajul literar normal, cu care este corelată povestirea (...), dar el recurge la amândouă, pentru a nu investi total intențiile sale în nici unul dintre ele; el utilizează acest dialog al limbajelor în fiecare moment al operei sale, pentru ca... să rămână neutru sub raport lingvistic, al treilea în disputa celor două...” (2, 172-174).

În ce constă deosebirea primordială dintre toate formele extraliterare de redare a cuvântului străin și reprezentarea lui drastică în roman? Toate procedeele creării imaginare pot fi incluse în trei categorii: 1) hibridizarea, 2) corelarea dialogică a limbajelor și 3) dialogurile pure. Caracterizarea acestor trei categorii, dar și a rolului însemnat a genurilor incidente va constitui obiectul următorului articol.

Referințe bibliografice:

1. BAHTIN, Mihai. *Problemele poeziei lui Dostoievski*. În românește de S. Recevschi. București: Univers, 1970.
2. BAHTIN, Mihai. *Probleme de literatură și estetică*. Traducere Nicolae Iliescu. Prefață de Marian Vasile. București: Editura Univers, 1982.

CZU: 821.135.1.09(092)
 ORCID: 0000-0002-5008-3057
 DOI: 10.5281/zenodo.3419099

Tudor NEDELCEA
 Universitatea din Craiova
 (România)

**O NOUĂ ÎNCERCARE DE SACRIFICARE
 A LUI EMINESCU SAU „DESPĂRȚIREA
 DE EMINESCU”**

A new sacrifice

*De avem sau nu dreptate, /
 Eminescu să ne judece*

Abstract: The author, known as one of the most important eminescologists (a specialist in studying the life and work of M. Eminescu), answers the denigrating attacks on our national poet, launched by the Bucharest Dilemma magazine (No. 265/1998) and continued by other assumed Romanian intellectuals. The author demonstrates that some of these Romanian detractors have gained administrative functions in culture and politics.

Keywords: Eminescu, Romanian literature, detractors, press, culture, politics.

Rezumat: Autorul, cunoscut ca unul din cei mai importanți eminescologi (specialist în studierea vieții și operei lui M. Eminescu) răspunde atacurilor denigratoare la adresa Poetului nostru național, lansat de revista bucureșteană „Dilema” (nr. 265/1998) și continuată de alți preținși intelectuali români. Autorul demonstrează că unii din acești denigratori români au câștigat funcții administrative în cultură și în politică.

Cuvinte-cheie: Eminescu, literatura română, denigratori, presă, cultură, politică.

După apariția ediției academice a *Opereilor* lui M. Eminescu (începută de Perpessicius, continuată de Al. Oprea și finalizată de Petru Creția și D. Vatamaniuc, împreună cu colaboratorii lor) era de așteptat un interes deosebit pentru **adevăratul Eminescu**; interes ce trebuia concretizat în studii exegetice printr-o recitare critică a întregii sale opere. Căci Eminescu este o instituție națională, este „constelația care ne-a adoptat și ne-a arătat cine suntem și ce suntem, transfigurându-ne și pe noi”, care ne-a scos dintr-o „pasivitate spirituală”. „Trebuie, prin urmare, – zice Edgar Papu –, să ne străduim în permanență să-l merităm pe Eminescu. În primul rând să știm să suferim ca el. Să fim demni de Eminescu și să căutăm mereu să fim la o înălțime la care el să nu se rușineze de noi”.

Suntem noi, azi, demni de cel care „are meritul de a fi salvat onoarea spirituală a poporului român” (Petre Țuțea)? Suntem noi, azi, la acea înălțime morală și spirituală la care Poetul nu se rușinează de noi? Sau încă „rămânem descoperiți față de el” (C. Noica), deși îl sărbătorim chiar de două ori pe an?

Firește, orice dezbateră a creației sale este oricând bine-venită, cu unele condiții: să fie pertinentă și obiectivă. Și pentru îndeplinirea acestor condiții apelez la metoda de lucru preconizată de Eminescu la 26 de ani și expusă în *Convorbiri literare* la 1 august 1876: „vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire și să nu surescîtăm cugetarea”, spre a nu ne agita „cu vehemență prin întuneric, în lupta cu fantasmă”.

O astfel de dezbateră găzduiește „săptămânalul de tranziție”, *Dilema* în nr. 265 din 27 februarie – 5 martie 1998. Cele șase pagini ale revistei dedicate lui Eminescu, încep cu articolul de fond al lui Cezar Paul Bădescu, care, cu candoare dezarmantă declară din capul locului: „Poezia lui Eminescu nu mă încântă, de fapt ea nici nu există pentru mine, decât cel mult ca obligativitate școlară – era deci lipsită de substanță”. La rândul lui, poetul însuși era „ceva inert și ridicol, ca o statuie de metal goală pe dinăuntru și cu dangăt spart”. Același, remarcând că omul Eminescu a devenit „obiectul unui monstruos cult al personalității”, „transformat într-o bancnotă, devenind astfel marfă”. Revista strânge, în cele șase pagini, semnăturile unor personalități (N. Manolescu, Al. Paleologu, Z. Ornea), alăturându-le unor cvasinecunoscuți, deși aceștia se autointitulează „scriitor”, „scriitor, critic, eseist, profesor, redactor, ...” (Răzvan Rădulescu, Pavel Gheo Radu, T. O. Bobe, Cr. Preda).

Citatele de mai sus sunt preluate din *Argumentul* lui C. P. -B. și ele au menirea de a fi teziste, direcționate în acest sens. Și pentru a da – în acest scop –, „un sănătos aer de prospețime”, C. P.-B. apelează la autori care să-i răspundă acestei teze. Astfel, cum se explică că niciun eminescolog contemporan (D. Vatamaniuc, Mihai Cimpoi, Eugen Simion, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, G. Munteanu, Gh. Bulgăr, I. M. Ștefan, N. Georgescu, Th. Codreanu, Ovidiu Vuia, Victor Crăciun etc.) nu sunt solicitați să aducă, și ei „un sănătos aer de prospețime”?

Ce-i drept, unii din criticii solicitați nu se încadrează întocmai în tezele propuse de alcătuitoarea paginilor despre Eminescu.

De pildă, N. Manolescu pune unele întrebări deosebit de pertinente: se mai citește, azi, cu adevărat Eminescu; cât de profund se recitește, cum și cât de utilizată este ediția academică, într-adevăr intruvabilă. Reputatul critic și proaspăt academician răspunde că pe cititorul de azi nu-l mai preocupă „acea lectură spontană și individuală, care să facă din poeziile lui Eminescu o carte de căpătâi”, poetul fiind „îngropat sub respectul datorat **poetului național**”. Recitirea creației eminesciene „în stare să creeze un nou interes pentru o operă gândită și scrisă în secolul trecut”, lipsește, în bună parte, cercetătorului de azi, relectură care să ducă la studii exegetice. Și „articolele politice ar merita și ele o nouă lectură critică”, spune, cu dreptate, N. Manolescu și nicidecum a le „exalta ca modele de gândire sau a le combate, ca naționaliste și antisemite”. Soluție propusă: relectură critică atentă și... despărțirea de Eminescu pentru a trece la studii pe text, cu toate componentele acestuia (critică textuală, subtextuală, contextuală, intertextuală).

Sintagma „despărțirea de Eminescu” este preluată perfid și iată-l pe „Eminescu văzut de departe” de Răzvan Rădulescu, adică „plutind într-un sos”. „Scriitorul” Răzvan Rădulescu este surprins, din capul locului (citește articolul lui) de „mediocritatea elogiilor”

căpătate de Eminescu „cu scurgerea secolului”. Dar să vedem cine-s autorii „mediocrității elogiilor”. Ei bine, ei nu sunt nume sonore, precum T. O. Bobe, Pavel Gheo Radu, Cristian Preda & company din numărul 265/27 februarie – 5 martie 1998 al „săptămânalului de tranziție”, *Dilema*. Acești elogiatori „mediocri” sunt reținuți de istoria literaturii române sub numele de Titu Maiorescu, E. Lovinescu, Garabet Ibrăileanu, N. Iorga, Lucian Blaga, Gala Galaction, G. Călinescu, Tudor Arghezi, D. Popovici, D. Caracostea, Mircea Eliade, Tudor Vianu, Perpessicius, Vladimir Streinu, G. I. Tohăneanu, Aug. Z. N. Pop, C. Ciopraga, Edgar Papu, Petre Țuțea, C. Noica, Marin Sorescu, N. Steindhart, Al. Oprea, Amita Bhose etc. și mai aproape de noi: Svetlana Paleologu-Matta, Rosa del Conte, D. Vatamaniuc, Ioan Alecsandru, Mihai Cimpoi, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, E. Simion, D. R. Popescu, George Munteanu, Ioana M. Petrescu, Irina Petraș, I. M. Ștefan, Octav Onicescu, Aurel Avramescu, Solomon Marcus, M. Drăgănescu, I. Bădescu, M. Ungheanu, N. Georgescu, Dan Zamfirescu, Th. Codreanu, I. Nica, Ovidiu Vuia, Ov. Ghidirmic etc. cam lungă lista, ce-i drept, dar recitind pe Eminescu, cum ne îndeamnă N. Manolescu, trebuie să-i recitim și pe cei care l-au recitat, înaintea noastră, pe Eminescu.

De altfel, „despărțirea de Eminescu”, recomandată de apreciatul critic, nici nu este o noutate. Virgil Nemoianu ne recomanda, imediat după decembrie 1989, *Despărțirea de eminescianism* (vezi *Astra*, nr.7/1990). De ce să ne despărțim de Eminescu? Foarte simplu: el, Eminescu, are asupra noastră o acțiune nefastă. „Din Eminescu au descins Goga, Iorga și Pârvan”, iar mai apoi „Eliade, Vulcănescu și Noica, chiar și universul blagian (cu mult mai autonom) ar fi greu de imaginat fără o genealogie eminesciană”. Mai departe, V. Nemoianu, după ce-i remarcă pe fruntașii despărțiți de Eminescu (I. Negoșescu, Ileana Vrancea, Ioan Petru Culianu, S. Damian, M. Berindei, Vlad Georgescu), „precum și la destui alții”, conchide categoric: „Din moștenirea politică a eminescianismului s-a constituit una din pietrele de temelie ale mișcării legionare: utopistă, radicală, «tiermondistă»”. Citești și nu-ți vine să crezi! Pe alt plan, Nietzsche ar fi vinovat de apariția nazismului.

Tradiția antieminesciană și, implicit, antiromânească, începe cu canonicul Grama (cine îl mai cunoaște?!), ajunge la rabinul Moses Rosen, care nu recunoaște prozei jurnalistice eminesciene „nici o valoare literară”, ca fiind „proză de reporter, în care se revarsă un antisemitism”. „Eminescologul” Moses Rosen devine grijuliu și se pronunță pentru cenzurarea operei publicistice: „este o profanare a lui Eminescu publicarea acestor articole”, care ar fi fost „plătite cu o bucată de pâine”. Bietul Eminescu! Și iată cum rabinul șef îl apără pe Eminescu: „Eminescu nu a fost fascist, el n-a știut ce este fascismul”, ca mai departe să se contrazică: „dar tot ce scrie el acolo e fascism (...) Eminescu a fost victima boierimii de atunci care dorea să extermine pe evrei”. Și pentru că sfatul rabinului spre a nu se tipări publicistica eminesciană (care este, nu-i așa, „o profanare a lui Eminescu”) n-a fost ascultat, i se aplică și editorului o etichetă: „Aparatul critic a lui Oprea a fost un aparat fascist”. Dacă Moses Rosen ar fi avut curiozitatea să răsfoiască nu întregul volum IX din *Operele* lui Eminescu, ci doar pagina de titlu, ar fi constatat că Al. Oprea semnează studiul introductiv, iar comentariile și notele de istorie literară, pertinente și obiective,

aparțin lui Dimitrie Vatamaniuc. Și nu întâmplător și fără temei doctor Moses Rosen s-a opus tipăririi și apoi difuzării volumului X din *Opere*, volum apărut în 1989 (după apariția vol. XI-XIII) și difuzat abia în 1990 și pentru că intervențiile „eminescologice” ale doctorului Moses Rosen (onorat cu titlul de membru al Academiei Române) să nu intre în conul de umbră (ele au fost tipărite, sub formă de interviu, *Să trăim cu toții în armonie*, în nr. 6/1990 al revistei *Tribuna*), a fost necesară o nouă sacrificare a lui Eminescu, în anul de grație 1998. „Plutind într-un sos”, Răzvan Rădulescu, „scriitorul” de la *Dilema* (oare ce-o fi scris?!), incriminează pe criticii care „se tulbură când vine vorba de opera lui Eminescu, devin serioși (!), își pierd acuitatea și înșiră platitudinii”. De la „înălțimea” sa, R.R. îi compătimentește pe eminescologi: „Citind comentariile lor la textele lui Eminescu, îți vine să crezi necondiționat în acea teorie care spune că orice critic este un prozator sau un poet ratat”. Deci, după R.R., critici precum Maiorescu, Lovinescu, Călinescu, Ibrăileanu, Tudor Vianu etc., etc. sunt... ratați!

După critici, este rândul poezilor „care se revendică de la Mihai Eminescu”, să fie luați în obiectivul lui R.R. Adrian Păunescu este incriminat că l-a recitat pe Eminescu în cenaclul „Flacăra”. De ce nu este acuzat Adrian Păunescu că, în cadrul aceleiași cenaclu, a citit și poemul *Mistrețul cu colți de argint!* de St. Aug. Doinaș. Apoi vine rândul lui Gr. Vieru (vorba vine, căci nici nu-i pomenit numele ilustrului poet, ci doar un vers: „Eminescu să ne judece”). Cine nu cunoaște poezia lui Gr. Vieru rămâne la opinia „eruditului” R.R. că versul „Eminescu să ne judece” este refrenul unui „cântec pe două voci cu acompaniament de chitară care s-a bucurat de o anume notorietate după revoluție”. Cu alte cuvinte, versul este anonim, ca și versul cel mai des rostit în timpul și după evenimentele din decembrie 1989: „Ultima soluție/ încă o revoluție”, vers ce face parte dintr-o poezie a „ceaușistului” Adrian Păunescu.

Pentru cultura „scriitorului” R.R. (dacă efortul din partea luminății sale nu-i prea mare) îi spunem că refrenul cu pricina face parte din poemul *Eminescu* de Gr. Vieru (pus pe muzică și cântat de regretații Doina și Ion Aldea Teodorovici) și el s-a constituit într-un cântec de redeştere națională a românilor din Basarabia. Eminescu, ca și Ștefan cel Mare și Sfânt (făcut „curvar” într-o revistă bucureșteană) constituie simboluri ale luptei unioniste basarabene. Eminescu a fost interzis în Basarabia comunistă, însuși autorul poemului mărturisea că „era un pericol dacă te prindea cu o carte de Eminescu”. Altfel spus de poetul basarabean, impunerea lui Eminescu în conștiința publică („Domnul cel de pasăre măiastră / Domnul cel de nemuirea noastră”) a fost dificilă, întrucât „mancurții” au sesizat pericolul eminescian și de aceea, zice poetul în continuare „Mi-l furară, Doamne, adineaori / Pe înaltul domn cu tot cu lauri, / Mă uscam de dor, în piept cu plânsul / Nu știam că dor mi-era de dânsul. / Nu știam că doina mi-o furară / cu străvechea și frumoasa țară.” Mancurții nu sunt numai dincolo de Prut, ci și pe Dâmbovița, de-ți vine să remarci, în spirit marxisto-leninist, lozinca „Mancurți din toate țările, uniți-vă”.

După Grigore Vieru vine rândul lui Marin Sorescu, care nu este lăsat să-și doarmă somnul veșnic. Marin Sorescu are marea vină de a fi scris un „poem lamentabil care continuă să facă deliciul profesorilor de literatură română din licee”. Atotștiutorul R.R.

cunoaște, deci, și atitudinea antisoresciană a profesorilor români (nu și a profesorilor de școală generală sau universitari care sunt scăpați din vederile lui R.R.). Ce mai contează în fața lui R.R., opinia românistului Jean Louis Courriol, care a mărturisit că citirea poemului lui Marin Sorescu, *Trebuiau să poarte un nume*, i-a produs o mare bucurie și satisfacție („Rien n'est évidemment plus consternant s'agissant d'un créateur dont l'essentiel de l'oeuvre est resté exceptionnellement modern et actuel”), sentimente exprimate în prefața la ediția bilingvă a *Poeziilor* lui Eminescu (Cartea Românească, 1987). Opinia lui R.R. este decisivă însă.

Multilateralul Răzvan Rădulescu nu se oprește aici. Vine rândul scriitorilor care „îl reprezintă pe poetul nepereche de predilecție în picioare, gol pușcă (de ce?), sau cu sexul acoperit de o năframă incertă ce sfidează gravitația”. Din toată sărăcia mea dau un premiu oricărui critic de artă care se poate ridica la înălțimea cugetării lui R.R. Așadar, jos cu statuia lui Eminescu de la Ateneul Român în fața căreia își scotea pălăria (și lăsa o floare în fiecare an la nașterea poetului) venerabilul Geo Bogza.

Nici pictorii nu sunt uitați; între aceștia, Sabin Bălașa reține atenția lui R.R. În celebra frescă din holul Universității ieșene „hipopotami grațioși și metafizici (cum o fi un hipopotam metafizic?!, n.n.) planează asupra unui peisaj apostâncos”, planare ce-i „trec fiori pe șira spinării” lui R.R. Cătălina din *Luceafărul* apare, în fresca lui Sabin Bălașa, „călare comod și totuși incomod pe grasele zburătoare, își flutură părul în vânt. Părul pare fixat în această poziție cu clei.” Citesc și recitesc fraza și totuși nu înțeleg cum stă călare Cătălina: comod sau incomod?

Urmează actorii care-și permit să pună „în scenă o melopee sau florilegiu” și este amintit Ovidiu Iuliu Moldovan, remarcat nu pentru talentul său intrinsec, ci „profesioniștii acestei instituții (televiziunea națională, n.n.) cu ajutorul butoanelor presetate (sic) ale mesei de montaj”, așa încât talentatul actor „se rotește vâjâind și lasă în urma lui pe ecran un șir de Ovidiu Iuliu Moldovani mai mici și evanescenti”. De ce nu este inclus între evanescenti și Ion Caramitru, actor, de altfel, cu merite în recitarea poeziilor eminesciene? După această incursiune în istoria critică a artelor ce l-ar putea invidia pe Ovidiu Drimba, „exegetul” nostru revine la literatură (semnează doar ca „scriitor”), mai bine zis la critica creației eminesciene și este de o sinceritate dezarmantă. În primul rând, spune franc că nu este „un fan al poeziei lui Mihai Eminescu”. „Fan” este un anglicism și înseamnă „tânăr admirator al vedetelor ecranului sau ale cântecului; supporter al muzicii de jazz”. După știința mea Eminescu nu a fost nici cântăreț, nici actor, nic creator de jazz dar, spre a înlătura orice confuzie, R.R. spune răspicat: „poezia lui Mihai Eminescu mă lasă rece. Mai rece decât poezia predecesorilor săi înșirați în Epigonii. Nu cred că Eminescu este un poet național și universal (...). Și proza lui Mihai Eminescu mă lasă rece. Este sub nivelul minimei lizibilități (...) Nu am nici o afinitate cu poezia lui Mihai Eminescu. Îi pot recunoaște meritul de a fi fost nu mai mult decât onorabil poet (câtă mărinimie!, n.n.) de secol XIX (...). Părțile epice ale poemelor lui arată la fel de sec ca o carte de telefon versificată (...)”. Fără niciun comentariu. *De gustibus non est disputandum.*

Și, totuși, „scriitorul” R.R. contestă și ipotezele academicienilor Octav Onicescu, Aurel Avramescu, Solomon Marcus, M. Drăgănescu privind preocupările științifice ale lui Eminescu. Cât despre afirmația că Eminescu „în timpul vieții sale nu a văzut marea” te înșeli, stimabile! La 16 iunie 1882, Eminescu îi scrie din Constanța, Veronicăi Micle: „Am venit ieri și am făcut deja două băi de mare (...). O să mă-ntrebi ce efect mi-a făcut marea pe care o văz pentru-ntâia oară? Efectul unei nemărginiri pururea mișcate. Dar, abia de două zile aici, n-am văzut-o în toate fețele – căci ea e schimbăcioasă la culoare și în mișcări, de unde unii autori o și compară cu femeia”. La întrebarea criticului Nicolae Manolescu „dacă se citește cu adevărat” Eminescu, din cele comentate de R.R., răspunsul aceluiași reputat critic este îndreptățit: „cred, mai degrabă, că nu”. Și dacă nu ai „*nicio* afinitate cu poezia lui Eminescu” și dacă zici că nu crezi „vreo clipă că el este poetul național”, atunci este bine, stimabile R.R., să te apuci de altceva, de vreo creangă, de pildă.

Că Eminescu nu este *poet național*, „scriitorul” R.R. nu e sigur. Ion Bogdan Lefter îi stă alături (lui R.R., nu lui Eminescu). Sintaxa *poet național* folosită de Lefter este pusă, cu obstinație, între ghilimele, iar Eminescu este plasat ca *poet național* (cu ghilimele) între comunism și democrație, adică în plină tranziție, cum se subintitulează și revista care găzduiește aceste articole defăimătoare. Și ca orice tranziție este trecătoare, deci și modelul cultural Eminescu va fi trecător. Vor rămâne, fără îndoială, doar R.O. Bobe, R. Rădulescu, and company. Opera lui Eminescu a constituit în epoca comunistă un opiu pentru popor, „a fost aproape integral acceptată de propaganda comunistă”. Ce a rămas neacceptată de „dictatura victorioasă a proletariatului”? Doar *Doina*, zice I.B. Lefter, poezie „jenantă pentru notele xenofobe și deranjantă pentru Uniunea Sovietică”. Eminescu „al național-comunismului dintre 1965 și 1989” a convertit, a murdărit imaculata conștiință a elevilor, obligați prin sistemul de învățământ, să suporte „imaginea istorizantă și «patriotică» a autorului secvenței cu Mircea cel Bătrân din Scrisoarea III”. Să fi rămas în conștiința publică românească doar cu cele două poezii, *Viața și Împărat și proletar* (fără final) din epoca proletcultistă, când Eminescu era învinuit de criticaștrii de atunci că a scris *Mortua est* și nu *Mortua vest* (să moară vestul)? Și bietului Nichita Stănescu, trăitor în timpul «naționalismului grandilocvent» cât îi plăcea *Odă în metru antic*, *Luceafărul*, „elevat, dar și «popular»” (citește: vulgar), cum ne învață a citi I.B. Lefter. Ce gusturi avea Nichita pentru un „june visător”, „cu succes la femei”, „utopist sublim, dar și radical uneori, deviat la un moment dat în xenofobia de joasă speță”. Am citat, se înțelege, din I.B. Lefter.

Eminescu suntem noi... scrie, în josul paginii 8, Pavel Gheorghe Radu, sub sonorul său nume scriindu-și: „fiindcă așa se obișnuiește: scriitor, critic, eseist, profesor, redactor...”. Pavel Gheorghe Radu ne-a luat o piatră de pe inimă: e de toate. „Suntem noi”? Care „noi”? mă întreb nedumerit, așa cum și Pavel Gheorghe Radu se întreabă: „cine l-o fi pus pe marele poet (concesie, n.n.) să scrie *Împărat și proletar*?”. Același Pavel Gheorghe Radu e speriat de „proliferarea eminescolatriei exprimată într-o limbă de lemn”, a „eminescofaniei dezvoltată cu sârguință de destui inși pentru care Eminescu a reprezentat un mijloc de manifestare a pulsionilor festive”. Printre acești „inși” este arătat cu degetul C. Noica „autorul nefericitei sintagme «omul deplin al culturii române!»”,

sintagma condamnată și de Z. Ornea. „Oamenii deplin ai culturii române” sunt, după cum reiese din „exegezele scriitorilor” din *Dilema*: T.O. Bobe, Pavel Gheorghe Radu, Cristian Preda etc. Să dăm câteva mostre de „limba de lemn” folosită de Constantin Noica în vol. *Introducere la miracolul eminescian*, ediție îngrijită de Marin Diaconu și Gabriel Liiceanu, apărută în 1992 la Editura Humanitas și care cuprinde și eseul *Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii românești*, eseu citat greșit de Pavel Gheorghe Radu: „Nu știm cărei națiuni i s-a făcut darul de-a avea în sânul ei un om complet – s-a spus doar despre Goethe așa ceva, în limba germană, cum o aminteam –, dar ceea ce este limpede, dacă deprinzi această imagine, este că funcția lui Eminescu în cultura noastră are sensul universalului. După o sută de ani, poetul acesta îndărătul căruia stătea un om de cultură complet, încins de toate pasiunile spiritului și deschis către toate formele de cunoaștere, nu încetează să ne apară drept un om complet” (p. 153). Și tot C. Noica scrie, parcă pentru „eminescofanii” *Dilemei*: „dacă ai tăria să înfrunți condiția umană și limitările spiritului, vei avea ceva de învățat despre puținătatea ta, nu despre cea a lui Eminescu” (p. 151), căci Eminescu, „un homo universale în versiune românească, este o lecție pentru oameni de cultură adevărați, creatori sau specialiști” (p. 189).

„Colaboraționistul” C. Noica vorbește despre lecția eminesciană pe care o pot înțelege doar „oamenii de cultură adevărați”, ceea ce nu-i cazul lui Bobe, Preda, Radu etc. Și totuși, un cititor român „crede a ști ce este fenomenul Eminescu și ce nu este el” (C. Noica, *idem*, p. 107). Se numește Cristian Preda „asistent la F.S.P.A.”, Universitatea București care nu numai că face două observații despre *Cultură și incultură politică*, ci ne îndeamnă ca un profet: „Eminescu trebuie contestat și demitificat, dar nu pentru rudimentele sale de gândire politică. Din acest punct de vedere, el e realmente nul. Nu ai obiect”. Pentru ce trebuie contestat și demitificat Eminescu, autorul nu ne spune și nici nu-și termină articolul cu „va urma”.

Și tot așa, răsfoind pagină cu pagină articolele *Dilemei* consacrate lui Eminescu, urmând îndemnul regelui „cugetării omenești” (cum l-a numit Titu Maiorescu) de a ne înarma mintea cu o rece nepărtinire spre a ne suescita cugetarea și a nu agita „cu vehemență prin întuneric, în luptă cu fantasmă” (vezi *Convorbiri literare*, nr. 5, 1 august 1876, p. 168), ajungem la studiul lui Z. Ornea, un recidivist într-ale eminescianismului.

Opiniile lui Z. Ornea sunt cuprinse sub titlul, *Poetul național*, fără ghilimele și el intră în contradicție cu „eminescofanii” Lefter, Bobe, Radu, Preda, afirmând: „fără îndoială Eminescu este cel mai mare poet al românilor”. Obiecțiile lui Z. Ornea se referă la publicistica eminesciană, la unele „exagerații”. După Z. Ornea, „Eminescu a fost, în gândirea sa socio-politică, un paseist, respingând, cu intransigență de nimic ocolită, noile structuri (sau suprastructuri) create de liberalismul românesc, care s-a ridicat și împotriva evreilor” și „tot acest ansamblu de convingeri socio-politice, negreșit, unul paseist și, prin consecință, retrograd”. Sunt afirmații nefondate, infirmate chiar de Eminescu. În *Timpul* (din 3 august 1879 scrie Eminescu: „Tendința de-a ne-ntoarce la teocrația și feudalismul Evului Mediu în zadar am dovedi că nici prin vis nu ne-a trecut de-a fi ceea ce ni se impută că voim a fi și că faptele noastre toate sunt contrare acelei aserțiuni gratuite”.

Peste doi ani, în *Timpul* (10/22 ianuarie 1881), reafirmă: „Noi nu suntem dintre aceia care laudă trecutul în mod necondiționat”. Asemenea etichetă i s-a pus și de către adversarii săi politici, de vreme ce în *Timpul* din 9 decembrie 1882 simte nevoia să se explice: „Din nou ni se spune bunăoară că dorim întoarcerea stării de lucruri înainte de 1700 (...). Dacă ne place uneori a cita pe unii din Domnii cei vechi nu zicem cu asta că vremea lor se mai poate întoarce”. Reiese din aceste citate paseismul eminescian? Cât despre respingerea „noilor structuri ale liberalismului românesc”, adică a industriei, iată ce scrie gazetarul Eminescu: „industrie fără protecție nu se poate înființa. Protecție fără putere politică a statului nu se poate exercita” iar „chestiunea economică la noi (...) e mai adâncă: e socială și morală” (*Timpul*, 28 septembrie/9 octombrie 1880). Era în deplin consens cu ideile burgheziei românești în formare când afirmă: „Două serii de idei sunt chemate a agita adânc opinia publică din țară: 1) organizarea muncii agricole; 2) crearea și apărarea muncii industriale; amândouă de-o valoare egală chemate a asigura existența națională a statului nostru în contra primejdiilor politice ce pot veni din nord-estul Europei, a cotropirii economice ce poate veni din Apus” (*Timpul*, 15 ianuarie 1882). Utilizez și alte citate în sprijinul ideii cum că Eminescu a avut o gândire economică și politică în consens cu dezvoltarea țărilor europene: „Ideea de progres, dezvoltarea noastră economică trebuie să fie pururea ținta noastră pentru a ne întări înlăuntrul și a inspira încredere în afară” (*Timpul*, 1 martie 1880): „Dezvoltarea industriei este desigur ceva absolut necesar într-o țară, dar ea devenind imposibilă atâta vreme cât îi fac concurență țări avansate cu secole, rezultă că un sistem de protecție aplicat judicios este ceva necesar până în clipa când industria națională, ajunsă până la un anumit punct de dezvoltare, să fie în stare a suporta concurența liberă”.

Orice cititor cu mintea liberă observă, nu numai din aceste citate, ci din cele aproape 150000 pagini eminesciene, că relevarea fondului retrograd al gazetăriei sale efectiv infirmat de istorie este o etichetă pusă de Z. Ornea, fără nici un argument viabil.

Întoarcem foaia (din *Dilema*, bineînțeles) și ajungem la „scriitorul” T. O. Bobe. Marele T. O. Bobe spune categoric: „Astăzi, Eminescu a încetat să mai fie perceput ca un scriitor (de va fi fost vreodată)”. Evident, în opinia lui T.O. Bobe, Eminescu n-a fost, nu este și nici nu va fi vreodată „scriitor”, ci doar un portret pe bancnota 1.000 lei. „Scriitor” este doar O.T. Bobe, cum își semnează cugetările în paginile, generos oferite de *Dilema* (aici e *dilema!*): „Întotdeauna când mă gândesc la Eminescu îmi vine în minte statuia din fața Ateneului, expresia celui mai trist caraghioslâc și a divorțului tragi-comic de spiritul critic în favoarea amantlâcului cu găuroșenia emfatică și cu «ohtatul poeticesc»”. Pudicul T.O. Bobe îl apucă rușinea și râsul în „fața unui Eminescu nud”. Spre disperarea lui T.O. Bobe că „totuși în fața Ateneului nimeni nu hohotește ținându-se de foale”: (am reprodus corect, cititorului, „foale”), propunem spre a-l „satisface” pe T.O. Bobe: 1) găsirea unei macarale, care să demonteze „odioasa” statuie din fața Ateneului, operă a sculptorului D. Anghel și 2) acoperirea „nudurilor” din Capela Sixtină, executate de impudicul Michelangelo. Cât despre îndemnul domnului N. Manolescu de a-l citi și reciti pe Eminescu, zadarnic; T. O. Bobe tot nu l-ar înțelege. Pentru T. O. Bobe, Eminescu continuă „să stea în istoria literaturii române ca un fermoar” și să „îndure pacient despuierea sa

de croiala nemțească a poeziei și înfățișarea într-un prea sumar prosop encomiastic (sic!) pe sub care se nutresc cu sânge bigoții literaturii”. Bigoții literaturii sunt toți eminescologii citați mai sus.

Coleg de pagină și de idei cu T. O. Bobe, Mircea Cărturărescu trece la *Fapte*. „Faptele” lui Mircea Cărturărescu se referă la omul Eminescu și sunt atât de bine alese despre „odiosul” național. Ce „fapte” culege M. Cărturărescu despre Eminescu: „era mic și îndesat, foarte negricios, ca toți frații săi”, „avea o frică patologică de stafii”, „era deosebit de păros”, „avea platfus la ambele picioare”, „om vagabond” (...) de „curgeau zdrențele de pe el”, „la masă mănâncă cu zgomot”, „abuza de excitante: cafea și tutun”, „viața îi era complet dezordonată”, când recita „ridica totdeauna ochii cu duioșie spre podele” (evident, podelele erau un tavan, *n.n.*). Ce mai remarcă M. Cărturărescu: „Nu arăta în nici un fel a poet” (din paginile dedicate lui Eminescu din *Dilema* reiese clar că nu era poet, *n.n.*), „figura lui cea plină și dulce ca de mocan”, „bărbat cu înfățișare neobișnuită”; după boală, Eminescu „era micșorat, scăzut sufletește”, „manifestă în cele din urmă gatism și tendințe elastice”, cauza morții fiind „alcoolismul și supradozele de mercur”. (Parantezele ascuțite fiind folosite de I.B.L. pentru citate). Cu alte cuvinte, din aceste „fapte” reiese că Eminescu era un monstru. Și atunci cum îndrăznesc unii (eminescologi de elită) să-l numească „poet național” (fără ghilimele), căci vorba lui Ștefan Foarță din pagina a 8-a a *Dilemei*: avem de-a face cu un *Eminescu rustavelizat* (de la poetul georgian Rustaveli). „Poetul național” (cu ghilimele puse de S.F.), în rest, e o sintagmă ce lipsește în literaturologia diverselor națiuni moderne”. Așa o fi, numai că rușii îl apreciază ca pe un poet național pe Pușkin (cel care are o opinie nu tocmai bună despre români, bunicul său fiind saltimbanc etiopian adus la curtea țaristă). Așijderea, maghiarii despre Sandor (Petöfi, cel care scria în septembrie 1848, imnul *Viață sau moarte*. Bietul Eminescu este sacrificat (a câta oară?) pentru „jenanta”, „xenofoba”, *Doina*, comparat doar cu Rustaveli!!!

A curs multă cerneală despre xenofobia și caracterul retrograd al *Doinei*, „totuși o poezie modestă”, zice Z. Ornea. Versurile: „Și cum vin cu drum de fier / Toate păsările pier” nu înseamnă că Eminescu era împotriva modernizării, a unei dezvoltări a infrastructurii, ca să folosesc un termen de tranziție. O spune răspicat Eminescu: „Cel mai mare rău din toate e că statul **nu** (sublinierea lui Eminescu, *n.n.*) devine proprietar al drumurilor de fier, ci împarte acest titlu cu mii de acționari cari vor pretinde ca să li se plătească anuitățile nouăzeci de ani de-a rândul” (*Timpul*, 31 octombrie 1879). Referirile lui Eminescu au țintă precisă: afacerea Stroussberg și afacerea Warsawski-Mihăilescu, care au concesionat căile ferate române armatei rusești în timpul războiului din 1877-1878, în interes propriu.

Este firesc, într-o oarecare măsură, ca Z. Ornea să creadă că Eminescu „s-a ridicat și împotriva evreilor”. Un ziar din epocă, *Curierul intereselor generale*, îl etichetează pe Eminescu drept apărător al evreilor. Poetul se apără, firește: „Abstrăgând cu totul de la confuzia de idei și de la reaua credință – scrie Eminescu în *Curierul de Iași* (29 septembrie 1876) – declarăm că nici apărăm, nici am apărat vreodată direct sau indirect pe evrei, ținta noastră este de a spune adevărul”. Eminescu abordează problema evreiască nu din punctul de vedere al confesiunii religioase sau a rasei, ci doar din punct de vedere economic.

Și nu privește pe toți evreii din România, ci doar pe cei recent împământeniți, care formează (laolaltă și cu alți români) „clasa superpusă”, dornică să ajungă grabnic la „pita lui Vodă”, adică să acceadă pe scara socială și administrativă pe alte căi decât cele ale meritocrației. S-a pronunțat împotriva ingerințelor Alianței Izraelite Internaționale în treburile interne ale tânărului stat român, în special după Congresul de la Berlin din 1878. Manifestă simpatie pentru evreii stabiliți de mai multă vreme în țară și care s-au integrat în societatea civilă românească. „Noi credem că interesele reciproce sunt armonizabile, dar pentru aceasta se cere bunăvoință și abnegație reciprocă”, scrie poetul în *Timpul* (29 ianuarie 1879). Nu Eminescu scrie favorabil despre primul teatru evreiesc din lume organizat la Iași? Nu Eminescu era prieten și i-a sprijinit pe savanții evrei H. Titkin și Moses Gaster (cu toate că ultimul scrie în *Enciclopedia Britanica*, ediția din 1910, că Eminescu este pseudonimul „unui poet de origine turco-tătară”)?

Eminescu critică sistemul de legi liberale cosmopolite (forme fără fond), care permite ca țara noastră să devină „o mlaștină de scurgere a elementelor economicești și moralicește nesănătoase din Apusul și Răsăritul Europei. Noi am răspuns la aceasta că n-am vorbit numai de evrei și că aceștia nu sunt **singurul** (sublinierea lui Eminescu, n.n.) element nesănătos venit în țară” (*Timpul*, 8 aprilie 1879).

La afirmațiile neîntemeiate ale lui Z. Ornea și ale celor care semnează în *Dilema*, răspundem tot prin Eminescu: „Nu vă prefaceți a vă supăra pe ceea ce zicem, supărați-vă pe ceea ce se-ntâmplă, pe realitate (...) Realitatea aparține ordinii materiale a lucrurilor, unde totul e pipăit, capabil a fi măsurat. Oricât de crudă ar fi forma în care ne exprimăm impresia, ceea ce e mai crud și mai odios e realitatea însăși (...). A modifica această realitate, nu a parafraza vorbele noastre; iată ce-ați trebui să faceți” (*Timpul*, 12 septembrie 1882).

Eminescu, „obiectul unui monstruos cult al personalității” (cum dă direcția alcătuitorul acestor „pagini eminesciene”, un oarecare Cezar Paul-Bădescu) este supus din nou unui oprobriu public. Unele „apropieri firești” față de Mihai Eminescu și care au „un sănătos aer de proștețime” (vis-à-vis de duhoarea etichetărilor unor iluștri necunoscuți: Bobe, Radu, Preda etc.) se observă în convorbirea pe care Alexandru Paleologu o poartă, în ultima pagină a *Dilemei*, cu Tita Chipper.

„Conu Alecu” este cel mai îndreptățit dintre cei aleși de Cezar Paul-Bădescu (oare de ce n-a fost invitat niciun autentic eminescolog pentru acest număr al *Dilemei*?), pentru că bunicul distinsului cărturar, Mihai Paleologu, a lucrat cu Eminescu la *Timpul* și chiar i-a succedat la conducerea ziarului. Din „depozitul familial”, Al. Paleologu desprinde imaginea unui Eminescu total opus celei create de Mircea Cărturărescu, și anume „imaginea unui Eminescu om de lume, bine dispus, fermecător”, invitat la petrecerile lumii bune, unde „poetul nu se deosebea cu nimic de ceilalți, purta cu eleganță hainele de gală, era un bun valsator, știa să participe la o discuție amuzantă, mondenă și frivolă etc. Ar fi greșit să perpetuăm o reprezentare falsă, închipuindu-ni-l pe Eminescu totdeauna mizer și la limita subzistenței (...) se supunea perfect limitelor etichetei: dacă era invitat la masă în case mari, la Maiorescu, de pildă, mergea în ținută adecvată, când se ducea la

Parlament lua redingota”. Aceeași imagine ne-o oferă și Slavici și este atestată de notele lui D. Vatamaniuc la volumele IX-XIII din *Opere* de Eminescu. Pentru Al. Paleologu, Eminescu era „mare poet, mare gazetar” și nu se rușinează citind cu voce tare *Odă în metru antic* și *Memento mori*, delectându-se cu poetul național „în aceeași proporție cum mă delectez cu Villon, cu câțiva poeți francezi din secolul al XVI-lea sau cu poezia engleză de tip Keats, Coleridge, Shelley”. Eminescu reprezintă, după opinia autorizată a lui Al. Paleologu, „o experiență profundă de poezie și de cultură”, opera lui fiind „garanția noastră identitară”.

Alexandru Paleologu demontează și alte clișee: „cum să fii xenofob când ești bușit de cultura nemțească și în bună măsură de cultura iudaică și fiind sensibil într-un asemenea grad la mișcările spiritului și la valori de mare diversitate?” Același cărturar contemporan nouă infirmă ideile lui Șt. Zeletin (din care extrage masiv, pentru propria sa teză, dl. Zigu Ornea) sau ale lui E. Lovinescu despre „reacționarismul” publicisticii eminesciene.

„Conservatorii, mai ales junimiștii erau, în fond, tot niște liberali care aveau, însă, o anumită poziție mai critică, iar fiindcă aveau totodată și mai mult gust, priveau dintr-un oarecare unghi detașat toată retorica demagogică a epocii”, conchide Al. Paleologu cu îndreptățire. Dar cu unele observații: pe timpul lui Eminescu practic nu exista un partid, ci mai degrabă „un club conservator”; apoi Eminescu nu se supunea rigorilor de partid („un rău au partidele noastre: că se identifică fiecare din ele cu națiunea”), ci era o fire independentă, chiar incomodă și de aici îndemnul lui Petre Carp către Titu Maiorescu: „și mai potoliți-l pe Eminescu!”

Folosit și azi, ca și altă dată, în anumite conjuncturi sociale și politice, revendicat tendențios de diverse curente ideologice sau contestat de altele, personalitatea lui Eminescu continuă, la mai mult de un secol de la trecerea sa în nemurire, să ne fascineze printr-o actualitate a gândirii sale social-politice, încă periculoasă pentru unii, devenind mustrarea noastră de conștiință. Suntem obligați „să ne străduim în permanență să-l merităm pe Eminescu. În primul rând să știm să suferim ca el. Să fim demni de Eminescu și să căutăm mereu să fim la o înălțime la care el să nu se rușineze de noi” (E. Papu). „Suntem români și punctum!” zice Eminescu. Cei care se simt altfel îngroașă corul detractorilor săi și se angajează în demolarea ideilor sale. Zadarnic însă.

* *

*

Am reluat publicarea acestui articol scris în 2002, după 17 ani așadar, pentru că, din păcate, este încă actual. La corul detractorilor din *Dilema* (în care Andrei Pleșu apare ca director fondator, fiind în acea perioadă ministru de Externe) s-au adăugat și alții, în primul rând Horia Roman Patapievic, care a fost ani buni directorul Institutului Cultural Român (din Eminescu, pe timpul mandatului său, s-a tradus doar o carte, pe când Mircea Cărtărescu beneficiază de 20 de traduceri. (Vezi *Contemporanul*, nr. 6, iunie 2015, p. 27).

Apoi, atunci când Eugen Simion a materializat gândul lui C. Noica de a facsimila toate manuscrisele eminesciene din România în 38 de volume și a le dăruit marilor biblioteci publice din România, o filoloagă, Ioana Bot, pe atunci prodecan al filologiei clujene,

consideră că aceste facsimile sunt un pictorial cu poze. Doamnei prodecan i se raliază anonimul C. Vică care consideră aceste volume „o glumă proastă, din bani publici”, motiv pentru un alt ins, om politic insipid, să-l reclame la DNA pe „numitul Eugen Simion”, pentru facsimilare, întrucât aceasta „constituie fapte de corupție”. Și asta se-n tâmplă în România, nu într-un stat bananier!

Alții ne cer „despărțirea de Eminescu” (Virgil Nemoianu), pentru că-i antisemit (Moses Rosen), „paseist” și „retrograd” (Zigu Ornea), *Doina eminesciană* fiind „jenantă pentru notele xenofobe și deranjantă pentru Uniunea Sovietică” (I. Bogdan Lefter) etc.

M-a interesat care a fost evoluția profesională și politică a acestor detractori de profesie, care vor rămâne, firește, în istoria literaturii române, doar ca niște frustrați care și-au legat numele de cel al lui Eminescu. Dacă n-ar fi scris *Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei. Răsfoind volumele lui Tudor Arghezi în Scânteia*, 5-10 ianuarie 1948, Sorin Toma (fiul lui A. Toma, poetul oficial al deceniului stalinist) ar mai fi rămas în posteritate?! Dar, contează cum rămâi: ca un calomniator (= infractor) sau un exeget.

Fără doar și poate, nimic nou nu-i sub soare. Toți sau aproape toți au ajuns la „pita lui Vodă” mai iuți și mai ușor, nu prin meritocrație, ci prin...coate. Astfel: Cezar Paul Bădescu a avut contract cu TVR (cu televiziunea națională, publică deci, plătită din banii noștri) pentru o emisiune literară (prezentare de cărți și de scriitori). Pe 15 ianuarie sau 15 iunie, Eminescu n-a fost prezentat nici măcar cu un basm. Pentru Cezar Paul Bădescu, Eminescu a rămas „ceva inert și ridicol”.

Virgil Nemoianu a fost onorat cu titluri academice, inclusiv cu „doctor honoris causa” al Universității din Craiova (asemenea titlu neavând niciun autentic eminescolog).

Moses Rosen, cel care a pârât Academia Română lui N. Ceaușescu c-a editat vol. X din *Opere* de Eminescu, s-a dus la domnul, unde va da socoteală (credem, sau sperăm) că a fost omul lui Stalin (conform cărții Simonei Vrăbiescu-Klebkner, *Din exil, Lobby în SUA pentru România*, cuvânt-înainte de C. Bălăceanu-Stolnici, București, Editura Ziua, 2006, p. 162-163) și l-a izgonit din țară pe reputatul rabin Alexandru Șafran.

Ion Bogdan Lefter este cadru universitar, director al secției române a postului de radio „Europa Liberă” și este invitatul cvasipermanent al unui post de televiziune și în care-și expune ideile sale cel puțin discutabile.

T. O. Bobe, antieminescian prin credință, a primit premiul (însoțit de o sumă de bani) național „M. Eminescu”, spre disperarea manifestată a lui Cezar Ivănescu. Mai bine nici că se putea!

Cristian Preda, asistentul Facultății postdecembriste de Științe Politice și Administrative (care-și are sorginea în Academia „Ștefan Gheorghiu”) a ajuns consilier prezidențial și, ulterior, europarlamentar, care a votat recent împotriva României. Ulterior, l-a desființat și pe filosoful C. Rădulescu-Motru.

Mircea Cărtărescu, scriitor autentic, este propunerea permanentă a Uniunii Scriitorilor pentru Premiul Nobel pentru Literatură. (Vezi și Th. Codreanu, *Dubla sacrificare a lui Eminescu*, ediția a treia, revăzută și adăugită, cu o prefață de Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Chișinău, Civitas, 2000).

Acest cor al detractorilor vor să demonstreze că Eminescu este „incorect politic” (cum a demonstrat Th. Codreanu în volumul cu acest titlul apărut în 2014). De ce este Poetul nostru național „incorect politic”? Întrucât concepția eminesciană despre stat, națiune, economie politică, patriotism etc., este periculos de actuală, stricând jocul de culise al marxologilor contemporani, care vor reimpunerea lozincii eşuate „proletari din toate țările, uniți-vă!”, în noul context al globalizării forțate.

Iată, deci, un fapt îngrijorător: azi dacă înjuri România și valorile ei naționale ești binecuvântat (cu funcții, premii, traduceri etc.) și nu dai socoteală nimănui, nici măcar propriei tale conștiințe, în timp ce semnatarului acestor rânduri i s-a desfăcut contractul de muncă de la Editura „Scrișul Românesc” (în timpul unui ministru sinistru) în perioada 1 august 1998 – 1 noiembrie 1999. Ce vremuri! *Înapoi la Eminescu*, ne îndeamnă G. Munteanu, și vorba Poetului nostru național: „Ceea ce istoria niciunui popor din lume n-a scuzat vreodată e lașitatea”.

Referințe bibliografice:

1. *Convorbiri literare*, nr. 5, 1 august 1876, p. 168
2. *Contemporanul*, nr. 6, iunie 2015, p. 27
3. *Dilema*, nr. 265 din 27 februarie – 5 martie 1998
4. *Timpul*, 1 martie 1880
5. *Timpul*, 10/22 ianuarie 1881
6. *Timpul*, 12 septembrie 1882
7. *Timpul*, 15 ianuarie 1882
8. *Timpul*, 28 septembrie – 9 octombrie 1880
9. *Timpul*, 29 ianuarie 1879
10. *Timpul*, 3 august 1879
11. *Timpul*, 31 octombrie 1879
12. *Timpul*, 8 aprilie 1879

Ștefan SUSAI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

CZU: 821.135.1:7
ORCID: 0000-0002-9234-9626
DOI: 10.5281/zenodo.3419149

**RAMPA, O PUBLICAȚIE UNICĂ
ÎN PRESA ROMÂNEASCĂ.
PERIOADA 1911-1921**

***Rampa*, a unique publication of the Romanian press in the period of 1911-1921**

Abstract: *Rampa* was remarked as a daily new spaper of theatre, music, art and literature, published in Bucharest, whose first issue appeared on 16 October 1911, at the initiative of N.D. Cocea and Alexandru Davila, an informative, critical and guidance paper for artists and the public. The first issue was sold in 3,000 copies, requiring reprinting to meet the high demand. For a long time *Rampa* has meant the only specialized daily new spaper in the world. In this article, we retrospectively present the first life decade of the publication. Between 1915 and 1918, the publication was entitled *Rampa Nouă Ilustrată*, led by its new director, M. Faust-Mohr. *Rampa* had many collaborators, such as N.D. Cocea, Gala Galaction, Tudor Arghezi, Ion Minulescu, Eugen Lovinescu, Liviu Rebreanu, Alexandru Macedonski, Ioan Alexandru Bratescu-Voinesti, Constantin I. Nottara, Benjamin Fundoianu, Mihail Sebastian, Ovid Densusianu, Dimitrie Anghel.

Keywords: publication, writers, theatre, cultural climate, our literature, novels, state of the press, readers, Romanian Academy, philological polemics, Romanian publishing environment.

Rezumat: *Rampa* s-a remarcat ca un cotidian de teatru, muzică, artă și literatură, publicat la București, al cărui prim număr a apărut la 16 octombrie 1911, din inițiativa lui N.D. Cocea și Alexandru Davila, un organ de informație, de critică și de îndrumare pentru artiști și pentru public. Primul număr s-a vândut în 3000 de exemplare, fiind nevoie de o retipărire pentru a putea satisface cererea nesperat de mare. *Rampa* a însemnat pentru mult timp singurul cotidian de specialitate din lume. În acest articol prezentăm retrospectiv primul deceniu de viață al publicației. Între 1915 și 1918, cotidianul a apărut sub denumirea de *Rampa Nouă Ilustrată*, sub conducerea noului director M. Faust-Mohr. *Rampa* a avut de-a lungul timpului numeroși colaboratori, printre care: N.D. Cocea, Gala Galaction, Tudor Arghezi, Ion Minulescu, Eugen Lovinescu, Liviu Rebreanu, Alexandru Macedonski, Ioan Alexandru Brătescu-Voinști, Constantin I. Nottara, Benjamin Fundoianu, Mihail Sebastian, Ovid Densusianu, Dimitrie Anghel.

Cuvinte-cheie: publicație, scriitori, teatru, climatul cultural, literatura de la noi, romane, starea presei, cititori, Academia Română, polemici filologice, peisajul publicistic românesc.

Primul număr al *Rampeii* a apărut duminică, 16 octombrie 1911. Chiar pe prima pagină, dedesubtul titlului, scria: *Teatru, Muzică, Literatură, Artă*. Nouă publicație se distingea în peisajul presei culturale de alte publicații. *Convorbiri Literare* își arătase încă de la început opțiunea pentru critica literară. Cu un an înainte de apariția *Rampeii* își încetase activitatea *Sămănătorul*, publicație ce avusese un rol important în climatul cultural de la începutul secolului XX. De altfel, numele unor colaboratori ai *Sămănătorului* îi vom regăsi în paginile *Rampeii*: Dimitrie Anghel, Mihail Sadoveanu.

În articolul-program din primul număr al *Rampeii* se precizează că noua publicație este: (...) *un organ de informație, de critică și de îndrumare pentru artiști și pentru public (...). El va căuta să răspândească pretutindeni dragostea de literatură, dorul de frumos, credința în puterea de prefacere și de înălțare sufletească, al cuvântului scris*.

În primul număr al *Rampeii* este publicat un interviu cu actrița Suzanne Deprès, articolele „Viața în aer liber”, „Cafeneaua literară”, „Cinematografele din capitală”, „Alergările curselor de cai”. Tot în primul număr regăsim un articol – „În lumina *Rampeii*” – despre piesele jucate la Teatrul Național din București și informații despre Teatrul Național din Craiova.

La acea vreme *Rampa* nu avea casetă redacțională. Semnăturile din primul număr aparțin lui Alex Mavrodi, Ioan Nicoară, N. Davidescu, M. Faust.

Rampa precizează pe prima pagină că „apare în fiecare zi cu excepția zilei de luni”. A doua zi, luni, apare totuși al doilea număr.

Prima pagină este ocupată de interviul cu Ion C. Bacalbașa, Directorul General al Teatrelor și de un articol intitulat „Prinosul unui iconoclast” semnat de poetul Dimitrie Anghel. Articolul pe trei coloane al lui D. Anghel este practic discursul pe care poetul urma să îl susțină în acea zi la dezvelirea bustului lui Mihai Eminescu.

În al doilea număr al noii publicații regăsim rubrica ce va deveni consacrată sub titlul „În lumina *Rampeii*”.

Numărul trei al *Rampeii* nu apare marți, ci miercuri, 19 octombrie 1911. În articolul de fond intitulat „Pentru Viitor”, Al. Davila scrie despre rolul noii publicații.

(...) *În articolul-program al Rampeii s-a arătat idealul de propășire al acestui ziar. Ca orice ideal, acesta va fi greu de atins, și ne dăm bine seama câtă luptă, câtă trudă va trebui să depunem (...).*

În numărul patru al *Rampeii*, joi, 20 octombrie 1911, regăsim un interviu cu Mihail Sadoveanu. Interviul ne ajută și el să înțelegem climatul cultural, dar și economic, în care s-a produs apariția *Rampeii*.

Am întâlnit pe marele nostru scriitor și director al Teatrului Național din Iași, pe Calea Victoriei. Era cu câteva zile înainte de apariția Rampeii. Cum m-a văzut m-a întrebat dacă e adevărat că vom scoate un organ zilnic al teatrului și artelor. În loc de orice alt răspuns i-am arătat geanta plină de manuscrise și corectările primei pagini a primului nostru număr.

– *Știi, e o încercare îndrăznească. (...) Veți găsi oare miile de cititori necesari unui organ zilnic?*

I-am răspuns domnului Sadoveanu:

– *Dă-mi voie să fiu ceva mai optimist ca d-ta. Dacă e adevărat că acum 10-12 ani cititorii se puteau număra pe degete, iar revistele săptămânale abia puteau să-și tragă sufletul câteva luni de zile, azi avem un public cititor numeros și inteligent. Când romanele duminale se vând în 15, în 20 de mii de exemplare nu mai poate fi vorba de o criză literară. (...). Rampa va putea să se menție, mai ales dacă vom avea sprijinul d-tale și al scriitorilor români.*

– *Sprijinul meu îl veți avea necondiționat. Și ca director de teatru și ca literat voi da concurs unei inițiative literare și artistice care depășește încercările obișnuite.*

Spre finele anului, sâmbătă, 3 decembrie 1911, nr. 40, în pagina a doua, *Rampa* anunța că „a luat o hotărâre îndrăzneată”:

Cu începere de săptămâna viitoare, ziarul Rampa va edita o serie de romane din capodoperile literaturii universale.

Noutatea consta în faptul că *Rampa*, spre deosebire de încercările anterioare ale altor publicații, va tipări doar romane. Primul scriitor ce urma a fi publicat era Dostoievski.

Până la finele anului 1911 au mai semnat în paginile *Rampeii* nume importante din literatura română: Eugen Lovinescu, Gala Galaction, Ion Minulescu, au apărut interviuri cu Barbu Delavrancea și Alexandru Vlahuță, o traducere de Tudor Arghezi.

Primul număr al *Rampeii* în anul 1912 apare duminică, 1 ianuarie. Gala Galaction ocupa prima pagină cu „Revelionul într-o țară depărtată”. Merită consemnată măcar o propoziție:

A fi artist în țara aceea: însemnează a fi magnific preot la altarul zeiței Umanitatea.

Eugen Lovinescu scrie tot în același număr, pagina a doua, despre anul singularic. „Stau în casă la geam, mă uit afară cu duioșie. An nou, ce-mi aduci: moartea sau viața?”. Regăsim în pagina menționată anterior și un articol despre poeziile lui Dimitrie Anghel.

Rampa căuta permanent să afle părerea scriitorilor despre literatura de la noi. În numărul 65, de vineri, 6 ianuarie 1912, Ovid Densusianu afirma:

Ce ar fi fost literatura noastră dacă generațiunea de la 1840 nu s-ar fi gândit să-și asimileze sufletul literaturii europene? Atunci era romantismul, astăzi e simbolismul. (...) Literatura unei țări nu se poate izola de curentul de idei care însuflețește alte literaturi.

Densusianu este întrebat ce a progresat mai mult la noi: versul sau proza?

Mișcarea nouă a atins mai mult producțiunea poetică; proza a rămas mai departe de acțiunea ei binefăcătoare.

Seria de interviuri pe tema literaturii va continua pe tot parcursul anului 1912. Vor răspunde întrebărilor *Rampeii* Al. Brătescu-Voinești, M. Dragomirescu, D. Nanu, Dimitrie Anghel, Dumitru Karnabatt, D. Macedonski, I.A. Bassarabescu, Corneliu Moldovanu.

Rampa împlinea șase luni de la apariție, motiv pentru care luni, 9 aprilie 1912, N.D. Cocea scrie articolul „Ce-a fost și ce trebuie să fie *Rampa*”.

Rampa a fost până azi mai mult un organ anodin de informații artistice și literare. Ea va trebui să devină un organ de luptă și de îndrumare.

Două zile mai târziu, *Rampa* publică pe prima pagină un mesaj către cititori. Este vorba de o mai bună organizare a publicației, de îmbunătățirea ei. Pagina a doua va urma să fie împărțită în următoarele rubrici permanente: „Romanul”, „Poezia”, „Viața Intelectuală” ș.a.

La jumătatea anului 1912, luni, 11 iunie, nr. 191, se publică pe prima pagină „Plebiscitul *Rampeii*”. Se face referire la premiile Academiei care ar fi provocat o adevărată furtună în lumea literară românească la începutul celui de-al doilea deceniu al secolului XX. *Rampa* vrea să afle de la cititori care este în opinia lor cel mai mare poet și cel mai bun romancier sau nuvelist român. Răspunsurile urmau să fie premiate – asistăm la o nouate – cu cărți în valoare de 100, de 50 și respectiv 30 de lei.

În numerele următoare *Rampa* acordă o atenție deosebită trecerii în eternitate a lui I.L. Caragiale și despre rolul lui în cultură.

Viața intelectuală face și obiectul unui articol semnat de Liviu Rebreanu în *Rampa*, joi, 2 august 1912, nr. 234. Rebreanu își intitulează articolul „Modernismul”:

În viață intelectuală de astăzi – această viață atât de bogată în zeități false și credințe deșarte – nimic nu este mai adorat și mai hulit ca modernismul. (...) Și avem o mulțime de scriitori la modă ale căror succese se datoresc numai acestui modernism. Acești scriitori sunt sfârlezele curentelor, flaneurii șandramalelor intelectuale, microfoanele vibrărilor celor mai recente mișcări literare. Poate că nu sunt lipsiți de talent, dar ei aparțin mai mult industriei literare, decât adevăratei nobile literaturi. (...)

În toată această atmosferă literară destul de apăsătoare este de remarcat un număr al *Rampeii* de joi, 18 octombrie 1912, nr. 299. Deschiderea se intitulează: „Versuri inedite de Creangă, găsite în manuscriptele Academiei”.

Spre finele anului 1912, luni, 19 noiembrie, nr. 326, pagina 3, un articol intitulat „Se citește mai puțin? Războiul și criza de librărie” ne ajută să înțelegem piața de carte din acea vreme. Leon Alcalay, proprietarul editurii cu același nume, răspunde întrebărilor *Rampeii*:

Criza de librărie se resimte destul de mult. Am o scădere de 20-25 la sută. Edițiile ieftine sunt foarte căutate. Însă câștigul la ele e mic. Nu se citește mai puțin, însă se citesc cărți ieftine. Manuscrisele pentru editurile mele vin mereu, ba chiar mai multe ca înainte.

Tocmai editura Alcalay va tipări la finele anilor '20 romanul *Ion* al lui Rebreanu, colaborator al *Rampeii*.

Finalul de an 1912, primul an de apariție complet de la înființarea *Rampeii*, aduce în atenția cititorilor un articol intitulat „Un prohod... literar”, joi, 20 decembrie, nr. 352, semnat Gh. Voină.

(...) Pe filele albe ale volumului intitulat Scriitorii și operele lor în anul 1912. – E o dungă neagră, o dungă de doliu. Căci trebuie să facem o constatare tristă și de nedărmătat: anul 1912 e cel mai sărac din șirul celor din urmă, pe câmpul producțiilor literare. (...)

Anul 1913 aduce încă din primele zile un articol intitulat „Persecutați piesele românești!”, semnat de Liviu Rebreanu. În numărul de joi, 3 ianuarie, 359, Rebreanu afirma că trebuie făcută o selecție riguroasă a pieselor de teatru românești.

Să încurajăm sau să „persecutăm” piesele românești? Să le „persecutăm”. Să facem o selecție severă, cinstită și folositoare. Să nu mai jucăm douăsprezece piese originale proaste într-o stagiune. Să jucăm șase dar bune!. (...) Deci persecutați piesele românești!

În numerele următoare ale *Rampeii* asistăm la un schimb de replici între Macedonski și Rebreanu pe tema promovării unor tineri scriitori. Macedonski afirma în articolul „La Vorbe, Fapte” din *Rampa*, 12 ianuarie 1913, nr. 367, că *nu voi iubi și nu voi cinsti însă niciodată pe acei oameni, oricare ar fi ei, care vor fi nemți la Viena, unguri la Budapesta și români la București...*

Rebreanu îi dă replica în *Rampa*, câteva zile mai târziu:

(...) Astăzi, cu acest sistem, scriitorii români care au terminat un sonet – se intitulează, cu o rară modestie „maestre” – mâine, poimâine ar fi siliți să își ia titlul de „geniu” sau „arhimaestru”, ceea ce le-ar stânjeni activitatea literară. (...) Deci am isprăvit.

Pe parcursul anului 1913, *Rampa* reflectă și climatul politic din acele vremuri. Era cumva inevitabil ca antisemitismul să iasă la suprafață în urma unui scandal la Teatrul Național din Iași, unde director era pe atunci Mihail Sadoveanu.

Rampa, marți, 7 mai 1913, nr. 479, „Anarhia de la Teatrul Național din Iași”:

Dl. Sadoveanu e răspunzător de gesturile d-lui Dragomir care e și un „iresponsabil”.

În următoarele numere publicația acordă ample spații situației de la Teatrul Național din Iași, motiv pentru care ziarul *Unirea* afirma că „*Rampa* e gazeta jidanilor”, iar Ministrul Instrucțiunii Publice cere o anchetă. *Rampa* revine asupra situației create în numărul său de miercuri, 15 mai, 486, publicând sub semnătura lui Dinu Dumbravă un articol intitulat „Iarăși, jidanii... noștri?”:

Ziarul nostru nu face deosebire de naționalitate. Prețuim meritul, nu actele de naștere. Pentru noi naționalismul – și mai ales antisemitismul în artă – e cea mai absurdă concepțiune pe care și-o pot face numai mințile înguste închise în niște creeri fără idei.

Primirea în Academia Romană a lui Barbu Șt. Delavrancea este un prilej pentru Liviu Rebreanu; el însuși va deveni membru al Academiei peste un sfert de secol, un prilej de meditație asupra situației scriitorilor.

Rampa, duminică, 2 iunie 1913, nr. 503-504, pagina 3:

Literatura nu prea are trecere la Academia Romană. Scriitorii nu sunt admiși printre membrii ilustrului corp decât atunci când nu mai fac literatură sau când fac puțină și slabă. Dintre cei 36 de membri abia dacă trei-patru sunt scriitori sau au legătură cu literatura. Însăși secția literară e alcătuită numai de savanți între care domnii Duiliu Zamfirescu și Barbu Delavrancea trebuie să se simtă foarte stingheri... Să ne mai mirăm oare că Academia se interesează de cultura peștelui, de creșterea porcilor, și de alte asemenea lucruri mult mai interesante ca literatura?

Dimitrie Anghel revine în paginile *Rampeii* de marți, 11 iunie 1913, nr. 512, cu un articol intitulat „Moravuri literare”. Anghel dă o replică doamnei Izabela Sadoveanu care în *Viața Românească* recenzase cartea Nataliei Negru *Mărturisiri*. Anghel s-a simțit dator să îi ia apărarea Nataliei Negru, soției lui, fosta nevastă a prietenului său Șt.O. Iosif.

Sâmbătă, 28 septembrie 1913, nr. 522, *Rampa* apare în format mare. Pe prima pagină este articolul „În sfârșit! Ce este *Rampa*” semnat de N.D.Cocea.

*În sfârșit? Parcă nici mie nu-mi vine s-o cred. Am fâgăduit de atâtea ori în anii trecuți, am anunțat în atâtea rânduri cu surle și fanfare că *Rampa* își va mări formatul, că *Rampa* se va transforma, că *Rampa* așa și pe dincolo, și că o nouă eră de autocritică*

serioasă și de îndrumare artistică se va inaugura în paginile ziarului acestuia, pe cât de modest pe atât de nenorocit, încât astăzi când văd schimbarea formatului cu ochii și când nădăjduiesc mai ales o schimbare a cuprinsului, mă întreb cu grijă dacă și strigătul ăsta scos din inimă „În sfârșit” n-o fi cumva decât tot începutul unei alte serii negre de înfrângeri și de dezamăgiri. (...)

Rampa, în noul format, este susținută financiar de Leon Popescu, proprietarul Teatrului Liric din București. Evident, teatrul ocupa mai mult spațiu în paginile *Rampeii*, care va continua pe parcursul anului 1913 să semnaleze noi apariții editoriale, să recenzeze numerele revistelor culturale, să publice articole despre situația literaturii în țările vecine. Merită reținut articolul despre Basarabia din numărul de marți, 22 octombrie 1913, 544, ilustrat cu fotografiile ale țăranilor și Cetatea Sorociei.

Izbucnirea Primului Război Mondial avea să afecteze apariția publicațiilor. *Rampa* re apare în format mic sub denumirea *Rampa Nouă Ilustrată*, ziar cotidian. Director este M. Faust-Mohr. Noua denumire a publicației este prezentată în articolul-platformă semnat de T. Duțulescu-Duțu „Desăvârșirea frumosului în cea mai prielnică atmosferă artistică, aceasta e permanenta grijă a *Rampeii N.I.* (...)”. Regăsim în noua serie și semnăturile consacrate ale lui Eugen Lovinescu și Liviu Rebreanu, alături de Andrei Braniște, Constantin Graur. *Rampa* pare că încă își caută o nouă formulă, pare că nu mai are verva de odinioară. Ziarul are și greșeli, iar apariția articolului „Corectura”, semnat Flaviu, vineri, 20 mai 1916, nr. 249, ilustrează starea presei din acea vreme, inclusiv a *Rampeii N.I.*:

(...) Nici o gazetă nu este corectată ca lumea; și nici chiar „Rampa Nouă Ilustrată” care ca ziar literar ar trebui să fie mai prețioasă decât altele, nu am reușit până acum să remediem un rău, inexistent în apus, general și permanent la noi. (...) De ce nu putem avea corectura care se cade? (...).

În *Rampa N.I.*, sâmbătă, 21 mai 1916, nr. 250, Eugen Lovinescu ține să îl pună la punct pe Tudor Arghezi în articolul intitulat „Ironii”:

(...) Sunt scriitori parazitari. Pamfletarii și mai ales pamfletarii români. De la sine nu au nimic de spus. Sunt în funcție de alții. Sunt viermina ce trăiește din prisosul organismelor vii. D.T. Arghezi este o astfel de viermina. (...). D. Arghezi se proptește pentru a-mi vorbi în numele frumosului și al talentului! O ironie! Și cu aceasta închei pentru totdeauna cu d. Arghezi. A trecut vremea naivității...

Intrarea lui George Coșbuc în Academie este adusă în atenția opiniei publice în *Rampa* nr. 251, duminică, 22 mai 1916, semnatarul articolului, Andrei Braniște, opinând că „răspłata vine cam târziu”.

„Literatura românească după război” este o radiografie făcută în *Rampa*, o zi mai târziu, sub semnătură N.Porsenna.

Pe parcursul anului 1916 a mai semnat în *Rampa* B. Fundoianu. *Rampa* aduce în atenție, spre sfârșitul anului 1916, ideea teatrului la sate.

În timpul Primului Război Mondial, *Rampa Nouă Ilustrată* apare cu întreruperi. Reținem în cursul anului 1919 semnătura lui Lucian Blaga: „Poemele lunii” în rubrica „Note Literare” (luni, 7 iulie, nr. 531, anul III) și ancheta *Rampeii*: „Ce autor vă place mai mult?” (8 iunie, nr. 531, anul III).

Pe parcursul anului 1920 *Rampa* pare că încearcă să se regăsească. Apar articole despre literatură și scriitori, dar există și scăpări. De exemplu, Romanul *Ion* al lui Liviu Rebreanu a apărut – așa cum recunoștea chiar el mai târziu – în condiții anonime. Și totuși Rebreanu era colaborator al *Rampeii*.

*Ei bine, află că Ion a apărut într-o totală indiferență critică. Nu s-a scris un articol, nu s-a publicat o notiță, cartea a apărut într-o desăvârșită tăcere. Singurul meu critic, acela care a făcut spontan rezonanță cărții, a fost lectorul din marele public, spunea Liviu Rebreanu în *Vremea*, VIII, nr. 416, din 1 decembrie 1935, paginile 5 și 11, într-un interviu semnat de Camil Baltazar.*

Tot în anul 1920, *Rampa* se întreabă, preluând tema din ziarul francez *Figaro*, dacă femeia poate accede în Academie. Era așadar o temă nouă pentru acele vremuri în care femeia nu se bucura de o mare simpatie. *Rampa*, sâmbătă, 9 octombrie 1920, nr. 888:

(...) În toate izbânzile femeii se amestecă reaua voința deghizată, dezaprobarea tacită, dacă nu persecuția fățișă a bărbaților, uniți într-o ligă secretă împotriva ei.

Tema abordată de *Rampa* dădea de gândit. De altfel, și în paginile *Rampeii* greu putea fi descoperită semnătura unei femei. Femeile erau prezente mai mult în interviurile care le erau luate actrițelor, dat fiind specificul publicației.

Anul 1922 este unul mai bun pentru *Rampa*. Printre colaboratori se numărau B. Fundoianu, Andrei Braniște, Mircea Rădulescu, Eugen Relgis, Victor Eftimiu, Emil Isac, Al. Petrovici.

Rampa redenumeste paginile publicației. Luni, 30 ianuarie 1922, anul VI, nr. 1277, pagina a treia se numește „Literatură și Artă”. Pagina a doua este „Ziarul Femeii”, paginile patru și cinci „Teatru/Muzică”, paginile șase și șapte „Informații”, pagina opt „Spectacolele de astăzi”.

În numărul 1398 din 30 iunie 1922, regăsim articolul „Scrieți, scrieți pentru Dumnezeu! Dar numai dacă aveți ceva de spus”. Sunt reflecții în jurul concursului „Asociației criticilor”.

Toată lumea scrie. Scrie oriunde, despre orice și oricât. Și toți aceștia sunt convinși că au făcut un lucru bun și că – din nepricepere, din invidie, din indiferență – nu sunt apreciați.

Rampa aduce în discuție și problema limbii române în numărul 1427, joi, 3 august 1922, în articolul „Polemici filologice”, după ce un ziar de mare tiraj a provocat o vie discuție pe tema variantei corecte în limba română: „funeralii” sau „funerarii”.

Trebuie popularizată filologia? Evident, da. Fiindcă, dacă ea nu poate provoca curente, poate însă lupta contra lor. Încercarea de italianizare a limbii noastre, făcută la mijlocul secolului trecut, s-a încheiat cu un lamentabil eșec. Dar lupta contra potopului de neologisme – mai ales – barbarisme înregistrează un remarcabil succes. (...)

Problemele literaturii capătă consistență în paginile *Rampeii* în cursul anului 1922. Problema ilustrării cărților, soarta scriitorilor, literatura pentru copii, problema cărților de artă sunt subiecte abordate de *Rampa*.

Problema literaturii românești este analizată și de Leon Donici în numerele 1545-1546, din 21-22 decembrie 1922, în articolul „Literatura de azi și de mâine”.

Primul deceniu de apariție al *Rampeii* consacra o publicație cu totul nouă în peisajul publicistic românesc. O astfel de publicație de „Teatru, Muzică, Literatură și Artă” – așa cum își spunea încă de la primul număr – cu greu și-ar găsi locul, dacă și l-ar găsi, în peisajul contemporan. Meritul *Rampeii* este indiscutabil. Nume mari din literatura română au scris în paginile publicației încă de la primele numere. *Rampa* avea să devină, mai ales după primul deceniu de existență, exact ceea ce și-a propus: „un organ de luptă și îndrumare artistică”.

Referințe bibliografice:

1. *Rampa*, nr. 1, duminică, 16 octombrie 1911
2. *Rampa*, nr. 2, luni, 17 octombrie 1911
3. *Rampa*, nr. 3, miercuri, 19 octombrie 1911
4. *Rampa*, nr. 4, joi, 20 octombrie 1911
5. *Rampa*, nr. 40, sâmbătă, 3 decembrie 1911
6. *Rampa*, nr. 62, duminică, 1 ianuarie 1912
7. *Rampa*, nr. 65, vineri, 6 ianuarie 1912
8. *Rampa*, nr. 140, luni, 9 aprilie 1912
9. *Rampa*, nr. 191, 11 iunie 1912
10. *Rampa*, nr. 234, joi, 2 august 1912
11. *Rampa*, nr. 299, joi, 18 octombrie 1912
12. *Rampa*, nr. 326, luni, 19 noiembrie 1912
13. *Rampa*, nr. 352, joi, 20 decembrie 1912
14. *Rampa*, nr. 359, joi, 3 ianuarie 1913
15. *Rampa*, nr. 367, 12 ianuarie 1913
16. *Rampa*, nr. 479, 7 mai 1913
17. *Rampa*, nr. 486, miercuri, 15 mai 1913
18. *Rampa*, nr. 503-504, duminică, 2 iunie 1913
19. *Rampa*, nr. 512, marți, 11 iunie 1913
20. *Rampa*, nr. 522, sâmbătă, 28 septembrie 1913
21. *Rampa*, nr. 544, marți, 22 octombrie 1913
22. *Rampa Nouă Ilustrată*, nr. 249, vineri, 20 mai 1916
23. *Rampa Nouă Ilustrată*, nr. 250, sâmbătă, 21 mai 1916
24. *Rampa Nouă Ilustrată*, nr. 251, duminică, 22 mai 1916
25. *Rampa Nouă Ilustrată*, nr. 252, luni, 23 mai 1916
26. *Rampa*, nr. 531, anul III, luni, 7 iulie 1919
27. *Rampa*, nr. 532, anul III, 8 iunie 1919
28. *Rampa*, nr. 888, sâmbătă, 9 octombrie 1920
29. *Rampa*, nr. 1277, anul VI, luni, 30 ianuarie 1922
30. *Rampa*, nr. 1398, 30 iunie 1922
31. *Rampa*, nr. 1427, joi, 3 august 1922
32. *Rampa*, nr. 1545, 21 decembrie 1922
33. *Rampa*, nr. 1546, 22 decembrie 1922
34. *Vremea*, nr. 416, anul VIII, 1 decembrie 1935

Galaction VEREBCEANU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

CONSIDERAȚII FILOLOGICE ASUPRA
MANUSCRISULUI *SANDIPA*

Philological considerations about *Sandipa* manuscript

Abstract: In this article, we study the philological aspects of a Romanian manuscript copy of the popular novel *Sindipa*. The Romanian manuscript is entitled *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* and is kept in Russia State Library, under quota 824 (Grigorovici fund). It was dated at the second half of the XVIIIth century and was copied by Ioan Crăciun from Ștefănești, Dorohoi. The collation of the manuscript from Moscow with nine other copies of the novel from Bucharest highlights the fact that the researched Romanian versions – all of them coming from a single prototype – show obvious similarities, but the insignificant differences between the texts are due to the translating solutions and particular adaptations of the copyists.

Keywords: copy, dating, page, filiation, phonetics, lexicon, location, manuscript, morphology.

Rezumat: Articolul examinează aspecte filologice ale unei copii manuscrise românești a romanului popular *Sindipa*. Manuscrisul românesc, păstrat la Biblioteca de Stat a Rusiei sub cota 824 (fondul *Grigorovici*) și datat în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, este intitulat *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* și a fost copiat de Ioan Crăciun din Ștefănești, Dorohoi. Colaționarea manuscrisului moscovit cu alte 9 copii bucureștene ale romanului evidențiază faptul că versiunile românești cercetate – toate provenite dintr-un singur prototip – înregistrează evidente similitudini, iar deosebirile ne semnificative dintre texte se datorează copiștilor, care au intervenit cu diverse soluții de traducere și adaptări particulare.

Cuvinte-cheie: copie, datare, filă, filiație, fonetică, lexic, localizare, manuscris, morfologie.

Într-un articol apărut recent a fost publicat textul integral al manuscrisului anunțat în titlu (vezi Verebceanu 2017: 35–55; 67–89; 113–130). E vorba de copia intitulată *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat*, una din numeroasele versiuni românești a renumitei scrieri populare de origine indiană cu titlul *Sindipa*¹, *carte populară pătrunsă*

¹ Primele informații despre romanul popular le datorăm lui Moses Gaster (vezi Gaster 1883: 54–77), Nicolae Iorga (vezi Iorga 1928: 35–37) și, mai cu seamă, lui Nicolae Cartoian, remarcabilul cercetător literar studiind amănunțit căile de pătrundere a cărții în literatura noastră și subliniind originea indiană a romanului (vezi Cartoian 1938: 284–297).

în literatura română la sfârșitul secolului al XVII-lea² și difuzată în toate regiunile românești prin mai multe copii manuscrise³.

În cele ce urmează, prezentăm unele aspecte de ordin filologic referitoare la descrierea manuscrisului, datarea, localizarea și filiația textelor. Pentru început, să rezumăm conținutul narațiunii.

Subiectul textului *Sandipa* nu diferă prea mult de subiectul celei mai vechi copii brașovene și al celorlalte manuscrise anterioare manuscrisului moscovit. Acțiunea romanului se desfășoară la curtea lui Chira, împăratul Persiei, care are șapte filozofi-sfetnici⁴. După multe rugăciuni, Chira dobândește un copil. Vrând să dea carte aleasă fiului său, îi tocmește un dascăl, dar, după trei ani de învățătură, copilul nu deprinde nimic. Atunci împăratul îl angajează pe filozoful Sandipa, cel mai înțelept dintre filozofii împăratului, care se prinde ca în șase⁵ luni să-l învețe pe copil filozofie deplină. Termenul învățaturii încheindu-se, Sandipa află că prezicerile astrologilor sunt amenințătoare: fiul împăratului nu trebuie să vorbească timp de șapte zile, altfel va muri. Împăratul, neînțelegând tăcerea fiului său, îl dă pe mâna țitoarei sale, mama vitregă a copilului. Aceasta, pentru a-l face să vorbească, îl atrage într-o cursă vicelană: îi propune să-l omoare pe tatăl său și să urce pe tronul împărăției, pe ea luând-o de soție. Băiatul este îngrozit de propunere și, încalcând făgăduința de a nu vorbi, o amenință că o va demasca după trecerea celor șapte zile. Femeia, speriată de cele ce pot urma, recurge la un șiretlic:

² Cel mai vechi text al romanului popular *Sindipa*, conservat între filele 79^r și 121^v ale unui manuscris miscelaneu și păstrat la Biblioteca Academiei Române (ms. rom. 1436), a fost copiat în 1703 de dascălul Costea de la biserica din Scheii Brașovului. Pentru prima dată textul românesc al *Sindipei* este editat de Ion C. Chițimia (vezi Chițimia–Simonescu 1963: 353–401), cu o *Introducere* semnată de Dan Simonescu (vezi Chițimia–Simonescu 1963: 349–351), în care este prezentat pe scurt subiectul romanului. Retipărirea integrală a celui mai vechi text al cărții populare o datorăm Magdalenei Georgescu. Bazată pe cele mai moderne principii de editare a scrierilor vechi, ediția propriu-zisă este precedată de un minuțios *Studiu lingvistic și filologic* și urmată de un *Glosar* (vezi Georgescu 1996: 197–320).

³ Numărul exact al manuscriselor romanului *Sindipa* nu este cunoscut până în prezent. Printre primii cercetători care s-a referit la cifra acestora este Dan Simonescu, care indică 25 de manuscrise (vezi Chițimia–Simonescu 1963: 350–351). Autorii lucrării *Bibliografia analitică a cărților populare laice* descriu 26 de manuscrise ale *Sindipei*: 15 manuscrise localizate în Moldova, șapte în Țara Românească, două în Transilvania și două cu localizare necunoscută (vezi Moraru–Velculescu 1978: 407–434). Relativ recent cercetătoarea Magdalena Georgescu scria: „Tradiția literară a romanului *Sindipa* este extrem de bogată în țara noastră. Numai la Biblioteca Academiei Române din București se păstrează circa 30 de manuscrise românești...” (Georgescu 1996: 235). Toți autorii de mai sus nu amintesc nimic despre manuscrisul moscovit *Sandipa*.

⁴ Narațiunea romanului se rotește în jurul cifrei șapte, „numărul cel mai încărcat de semnificații mistice și ezoterice”, simbolizând „perfectiunea, armonia, norocul, fericirea” (Evseev 1998: 447), alte manuscrise indicând și faptul că împăratul avea șapte soții: *7 muieri* (ms. rom. BAR 1436, f. 79^r, ms. rom. BAR 3391, f. 52^r), *muieri șapte* (ms. rom. BAR 3388, f. 1^r, ms. rom. BAR 1366, f. 2^r).

⁵ În spiritul narațiunii, logic ar fi fost ca termenul învățaturii lui Sandipa să fie tot șapte luni, cum apare în ms. rom. BAR 1364 (f. 36^v) și în ms. rom. BAR 339 (f. 52^r); cf. însă ms. rom. BAR 3388 (f. 1^v), ms. rom. BAR 1366 (f. 2^v), ms. rom. BAR 3131 (f. 178^v), ms. rom. BAR 3203 (f. 1^v) unde este indicată cifra 6, reluată, probabil, de copiiști din neatenție. De reținut că cel mai vechi manuscris al romanului de la 1703 nu conține fragmentul în cauză.

îi declară împăratului că fiul său a încercat s-o violeze. Indignat, împăratul ordonă ca fiul său să fie omorât. Cei șapte filosofi, aflând de porunca împărătească, se rânduiesc în cele șapte zile să povestească împăratului câte o pildă care demonstrează șiretenia femeilor. Împăratul, influențat de morala povestirilor, renunță la intenția de a-și pedepsi feciorul. Femeia, auzind că împăratul s-a răzgândit, povestește, la rândul său, întâmplări care pune în lumină rea sfaturile filozofilor, făcându-l pe împărat să-și revadă porunca. Până la urmă, cele șapte zile trec și fiul împăratului dezvăluie adevărul și intenția vicleană a femeii. Avem, așadar, o înlănțuire de povestiri, 22 la număr, care imprimă narațiunii un interes deosebit, făcând lectura ușoară și captivantă.

Descrierea manuscrisului. *Sandipa* conține 102 file, având dimensiunile 210 X 145 mm. Coperta, inițial din piele, îmbrăcată ulterior în carton, se desprinde la cotor și este mâncată, parțial, de cari. Hârtia, în general bine păstrată, este groasă, de culoare gălbuie. Numerotarea, cu cifre arabe pe partea de sus a paginii recto, cu creion negru, aparține, se pare, copistului. Divizarea manuscrisului nu s-a făcut pe caiete. Pe coperta inițială se află scris în rusește: „1877 г. Из собр. В. И. Григоровича, вход. № 824”⁶, iar pe cea de la sfârșit este tipărit „Императорскаго Московскаго и Румянцовскаго Музея. Отделения рукописей № 824”⁷, din care reiese că manuscrisul a aparținut slavistului, paleografului și istoricului rus V. I. Grigorovici⁸.

Textul propriu-zis, scris de o singură mână de la început până la sfârșit, cu cerneală neagră, ușor decolorată, este complet, lizibil și se cuprinde între filele 1^r și 101^r. Pe filele 101^v și 102^r, ultima păstrată fragmentar, sunt făcute unele însemnări, calcule și încercări de peniță.

Toate filele sunt întregi, cu excepția celei cu numărul 84^r, care are colțul de jos rupt. Titlul scrierii figurează doar pe fila 1^r, manuscrisul neavând colontitluri. În cea mai mare parte a manuscrisului, numărul de rânduri pe o filă este neuniform și variază între 14 și 18. Pe măsură însă ce textul se apropie de sfârșit, spațiul dintre rânduri este vizibil îngustat, ceea ce face ca numărul de rânduri să ajungă la 21 și, o dată, la 22 (f. 96^r).

Inițialele titlurilor de capitole sunt scrise cu majuscule, de regulă fără a fi evidențiate prin poziție față de textul propriu-zis. Începutul romanului este anunțat de titlul capitolului întâi: *Cuvântul întâi a lui Sandipii filosoful*⁹ (1^r–13^v). *Denumirea și volumul celorlalte 15 capitole se prezintă după cum urmează:*

⁶ „1877. Din opera lui V. I. Grigorovici, nr. de intr. 824”.

⁷ „Музей Империя Румянцевъ изъ Москвы. Секція де манускриптъ нр. 824”.

⁸ Victor Ivanovici Grigorovici (1815–1876), născut în Balta, prof. univ. dr., membru corespondent al Academiei de Științe din Petersburg. Între 1844 și 1877 întreprinde o deplasare în interes de serviciu, vizitând Constantinopolul și Muntele Athos, precum și mai multe țări din Europa, inclusiv România (Valahia și Banatul), de unde se întoarce cu mai multe manuscrite prețioase. E de presupus că V. I. Grigorovici ar fi achiziționat manuscrisul *Sandipa* anume în timpul călătoriei sale sau, poate, în perioada în care a ocupat funcția de șef al Catedrei de studii slave a Universității din Novorosiisk, astăzi Universitatea Națională „I. I. Mecinikov” din Odesa. (Vezi *Slovari*: 272).

⁹ Titlul capitolului este urmat de secvența *tălmăcit de pi limba sirinească pre limba elinească, iară acum, mai pre urmă, pe limba rumânească*.

Pilda filosofului întâi ce au spus cătră împăratul (13^v–19^r), *Cuvântul filosofului* (19^r–21^v), *Pilda ce dintâi a filosofului al doile* (21^v–26^v), *Pilda țitoarii* (26^v–29^v), *Pilda filosofului al treile* (29^v–34^r), *Pilda filosofului al 4 <lea>* (34^r–35^v), *Pilda a 2 <-a> ci au spus al 4 <-lea> filosof* (35^v–37^v), *Cuvintele fimei cătră babă* (37^v–41^v), *Pilda muierii* (41^v–51^v), *Pilda ci au spus țitoare împăratului* (51^v–54^v), *Pilda filosofului al 6 <-lea>* (54^v–57^v), *Gândurile muierii în zioa a 7 <-a>* (57^v–61^r), *Pilda 7* (61^r–78^v), *Spunire pildii cuconului* (78^v–93^r), *Poronca împăratului să-i aducă pe vicleana muiere, țitoare lui* (93^r–101^r).

Datarea. Stabilirea datei manuscrisului *Sandipa* nu prezintă dificultate și este făcută de însuși copistul scrierii. Din însemnarea de pe fila 101^r aflăm numele lui, localitatea de origine și data în care a fost încheiată copierea textului: *Sfârșitul Istoriei <i> lui Chir-Împărat și al Sandipii filosofului. Și am scris-o eu, Ioan Crăciun, din ținutul Dorohoiu ot Ștefănești la veleat 1798, maiu în 1.*

Opinii asupra textului. Prima și unica informație cunoscută nouă despre *Sandipa* o datorăm lui Gheorghe Dodiță, care, referindu-se la colecția de manuscrise din fondul „V. I. Grigorovici” de la Biblioteca de Stat a Rusiei (Moscova), semnalează mai multe manuscrise românești, printre care și manuscrisul *Sandipa* (vezi Dodiță 1986: 101–114). Confruntând textul *Sindipei* din 1703 cu cel analizat, fără însă a aduce exemple de colacionare, autorul emite ipoteza că textul moscovit este de o întindere mai mare decât textul brașovean, cuprinzând pasaje noi și unele amplificări, iar „prototipul acestei copii este mai vechi, probabil de la începutul sec XVIII” (*Ibidem*: 108). La sfârșitul articolului, Ch. Dodiță reproduce, în transliterație, un fragment din text (filele 1^r–14^r).

Localizarea. Pentru a stabili regiunea dialectală din care provine textul copiat, mijlocul cel mai sigur este compararea trăsăturilor de limbă prezente în textul cercetat. Criteriile lingvistice sunt în măsură să faciliteze determinarea locului de proveniență a copistului sau, în situația copiilor cu trăsături lingvistice proprii mai multor arii dialectale, zona (zonele) prin care a circulat manuscrisul (vezi, în acest sens, Cheție 1965: 391–406).

În cazul textului pe care îl cercetăm, singura opinie referitoare la localizarea lui este cea formulată de Gh. Dodiță: „Manuscrisul este, fără îndoială, una din numeroasele copii, care au circulat în Moldova în ultimele decenii ale sec. XVIII și prima jumătate a sec. XIX” (Dodiță 1986: 107), în sprijinul ideii sale autorul aducând unele probe privind caracteristicile lingvistice ale textului.

Într-adevăr, textul atestă suficiente exemple (fonetisme, forme și termeni) caracteristice graiurilor de tip nordic, în special graiului moldovenesc. De netăgăduit este însă și faptul că același text înregistrează destule probe lingvistice specifice graiurilor de tip sudic, cu deosebire graiului muntenesc. În continuare, prezentăm trăsăturile lingvistice relevante ale manuscrisului *Sandipa*, precizând că fenomenele consemnate apar, de regulă, în alternanță, primele forme fiind predominante.

Fonetică.

1. ă protonic, majoritar, neevoluat la *a*: *bărbat* (24^r) – *barbatului* (17^v), *călare* (96^r), *lăsa* (48^v), *pământ* (15^v); ă aton conservat: *au blăstămat* (37^r), *blăstămate* (55^v), *nădejde* (3^r), *nădăjduiescu* (53^r), *părete* (99^r), *păretele* (99^v), *păreți* (100^r), *m-am spăriet* (16^r),

s-au spăriet (37^v); *ă* etimologic evoluat la *e* sau, majoritar, *e > i*: *femeie* (83^r), *femeia* (33^v), *femeiască* (91^r) – *fimeie* (31^v), *fimeia* (14^r), *fimeii* (14^v); *ă* evoluat sau neevoluat la *i*: *lacrimi* (51^v), *lacrimile* (36^v) – *lacrămi* (21^v), *lacrămile* (37^r); numai *rădică* (42^r), *să rădică* (1^v); *ă* etimologic evoluat la *o* sau păstrat: *folos* (87^v), *folosul* (9^r), *să folosesc* (37^v), *norod* (72^r), *norocul* (5^r), (*a*) *să zăbovi* (24^r, 30^r) – *lăcuiește* (100^v), *s-au zăbăvit* (24^v); *ă* etimologic păstrat: *a mulțami* (92^v), *mulțămită* (58^v).

2. *e* etimologic evoluat la *a*: *dator* (92^v); *e* etimologic conservat: *Dumnezeu* (1^v), *Dumnezeule* (28^v), *lepăda* (23^r); *e* aton păstrat sau asimilat la *i*: *strein* (38^v), *streinul* (68^r), *streini* (52^r), *să înstreină* (61^r) – *striine* (11^v), *mă mer* (42^v), *să mera* (7^r); *-e-* medial aton păstrat sau trecut la *i*: *adevărat* (15^v) – *adivărat* (49^r), *cuvintele* (47^r) – *cuvintile* (57^v), *deplin* (2^v) – *diplin* (3^r), *fecior* (28^r) – *ficior* (26^v), *au nemerit* (99^r) – *nimeri* (98^v), *peștele* (65^r) – *peștile* (66^v), *peșteră* (28^r) – *peștiră* (28^r), *venisă* (95^v) – *vinisă* (79^v), *va vede* (18^r) – *vei vide* (4^v), *zilele* (50^v) – *zilile* (23^r); numai *ceti* (14^r), *să cetească* (14^v); *e-* final aton păstrat sau trecut la *i*: *bine* (2^r) – *bini* (49^v), *ce* (1^v) – *ci* (1^v), *de* (1^r) – *di* (10^v), *pe* (1^r) – *pi* (1^r), *zice* (66^r) – *zici* (10^r).

3. *î* etimologic evoluat la *îi* sau păstrat: *câine* (43^r), *câinile* (43^v) – *cânelui* (44^r), *mâine* (4^v) – *mâne* (5^r), *mâinile* (23^v), *pâine* (22^r) – *pâne* (36^v); cf. și *stăpâine* (22^v); *î* evoluat la *u* sau conservat: *umbla* (36^v), *au umblat* (34^v), *umblând* (27^r), *să umplu* (1^v), *să umple* (85^v), *să umplură* (43^v) – *s-au împlut* (55^v), *mă împluii* (84^v), *să împlu* (84^r), *să împlusăse* (11^v), *s-au îmflat* (55^v); *î* etimologic conservat în *curând* (69^r).

4. *o* conservat în *groznice* (51^r); *o* evoluat exclusiv la *u*: *cucon* (1^v), *cuconul* (3^v), *cuconului* (5^r), *cucoane* (9^v), *cuconi* (21^r), *cuconaș* (82^r).

5. *u* evoluat la *i*: *mincinos* (73^v), *mincinoasă* (17^v), *mincinoș* (57^v); *u* păstrat sau trecut la *o*: *rumânească* (1^r); cf. *să adaogă* (92^v), *poroncă* (7^v), *poroncesc* (81^r), *am poroncit* (72^v), *ar poronci* (89^r).

6. *ea* trecut la *e* sau păstrat: *ave* (4^r) – *avea* (49^v), *be* (22^r) – *bea* (31^v), *băte* (46^v), *ea* (37^v) – *e* (17^r), *fuge* (53^r), *gânde* (52^v), *hrăne* (98^r), *me* (2^v) – *mea* (39^r), *putem* (57^v), *șide* (38^r), *vre* (3^v) – *vei vrea* (61^v), *zice* (63^r).

7. *ia* trecut la *ie* sau păstrat: *să căie* (44^v), *grăie* (28^r) – *grăia* (17^r), (*să*) *ie* (8^v, 89^r) – (*să*) *ia* (30^v, 78^v), *au încuiet* (81^r), *s-au muiet* (55^r), *năpăstuiăște* (90^r), *să nevoie* (44^v), *sânguia* (74^r), *scriia* (62^r), *suduia* (25^v), *nu știe* (17^r), *ai tăie* (67^r), – *aș tăia* (63^v), *trăia* (35^v) – *trăie* (54^v), *a să zgărie* (10^v) – *a să zgâriia* (63^v).

8. *ii* păstrat sau redus la *i*: *trii* (46^r) – *tri* (4^v).

9. *iu* conservat: *fiu* (97^v), *fiul* (1^v), *fiului* (72^v), *fiule* (98^v), inclusiv în termenii formați cu suf. *-toriu*: *ajutoriu* (70^v), *cetitoriu* (97^v), *desfăcătoriu* (47^v), (56^v), *giudecătoriu* (80^v), *judecătoriu* (82^r), *iubitoriu* (13^v), *înșălătoriu* (85^v), *mirositoriu* (90^v), *neguștoriu* (89^v), *păzitoriu* (70^v), *răpitoriu* (14^v), *sălitoriu* (44^v), *voitoriu* (26^v).

10. *oa* menținut: *amândoa* (67^v), *doao* (4^v), *noao* (100^r), *voao* (83^r).

11. *ieu* păstrat sau trecut la diftongul *eu*: *mieu* (7^r) – *meu* (83^v).

12. Labiale păstrate sau labiale palatalizate: *bine* (92^v), *pica* (18^r), *piciorul* (30^v); cf. *chieptine* (79^r), *chiperiului* (36^v), *milă* (27^v), *fierbinte* (55^r), *fier* (65^v) – *her* (67^r), *hiară* (58^v), *hieră* (51^r), *heri* (51^r).

13. Labiale moi sau labiale dure: *să iubească* (45^r) – *să iubască* (36^r), *să iubesc* (37^v), *să vorbască* (74^r), *să izbăvească* (28^v), *izbăvească-te* (28^v), *izbăvești-mă* (81^v), *să lovască* (30^v), *să meargă* (5^r) – *să margă* (35^v), *mearsă* (70^r), *mearsără* (91^r) – *marsă* (52^v), *marsără* (99^r), *mergându* (22^r) – *mărgându* (86^r), *trimeasă* (23^r), *tocmală* (87^v).

14. Dentale moi sau dentale dure: *adevărat* (15^v) – *adăvărat* (77^v); cf. și *dămâncat* (64^r), *au blăstămat* (37^r), *să stângi* (54^r), *samă* (20^r), *să să* (36^r) – *să se* (36^r), *atâța* (91^r), *cetățan* (86^v), *înțelepciune* (2^r) – *înțelepciune* (50^v), *auziră* (79^v), *să păzască* (17^r), *târzău* (14^v), *zisă* (2^r), *rea* (49^v) – *ră* (44^v), *striga* (64^v) – *strâgai* (30^v).

15. Prepalatale și palatale moi sau prepalatale și palatale dure: *cerșindu* (16^r), *deșert* (45^r) – *dișărt* (61^v), *deșartă* (55^r), *am înșălat* (87^v), *să înșălă* (58^v), *înșălăciune* (83^r), *înșălătoriu* (88^r), – *înșelătoare* (59^v), *șezu* (7^r), *șezi* (imp. 27^v) – *șazi* (imp. 31^v), *șăzind* (93^r), *au șăzut* (18^v), *șăzu* (72^r), *și* (1^r) – *șârlău* (36^v), *greșală* (42^v), *șarpe* (43^v), *șapte* (69^v), *jălii* (81^v), *necăjându-să* (17^v), *străjării* (99^r) – *sluje* (24^r); *gios* (25^r) – *jos* (27^v), *judecată* (42^v) – *giudecată* (16^v), *giurământ* (9^v) – *jurământul* (33^r), *jupâneasă* (17^v) – *giupâneasă* (22^v); *rea* (5^v) – *ră* (24^r), *răle* (1^r), *striga* (64^v) – *strâgai* (30^v), *strânge* (54^v) – *strinsă* (53^r), *iubitriu* (13^v), *înșălătoriu* (85^v), *negușitoriu* (21^v), *râmătoriu* (41^v), *slujitoriu* (43^r), *tâlhariu* (86^v); *s-au deșchis* (50^r), *să deșchiză* (95^v) – *deschisă* (43^v); *feliu* (97^r), *feliul* (100^v), *feliuri* (75^r) – *felul* (88^r), *feluri* (3^v).

Morfologie.

1. Forme de declinare noi sau vechi: *peșteră* (28^r) – *năpaste* (48^v); doar *cenușă* (62^r), *mătușă* (36^r), *ușă* (24^v), *grijă* (100^v).

2. Substantivul *tată*, cu două forme: *tatăl* (4^v) și *tatul* (97^v).

3. Articolul posesiv-genitival variabil în alternanță cu cel invariabil: *copil al...* (20^r), *istorie a...* (83^v), *filosofi ai...* (1^r), *vorbe ale...* (14^v) – *cuvântul întâi a...* (1^r), *ochiul a...* (90^r), *scrisorile a...* (68^v), *vorbe a...* (68^v).

4. Pronumele negativ *nime* (19^v), majoritar, în raport cu *nimine* (17^r); numai *nimică* (8^v).

5. Prezența exclusivă a ordinalului masculin în *-le*: *al doile* (21^v), *al triile* (76^r).

6. Mai mult ca perfectul sintetic predominant: *să dusesi* (39^r) în raport cu cel analitic: *au fost gătit* (1^r).

7. Doar forme analogice la conjunctiv prezent: *să beie* (31^v), *să iei* (63^v).

8. Adverbul *acum* (1^r) preferabil față de *acmu* (16^r).

Lexic.

1. *amăgi* (28^r). 2. *asuda* (91^r). 3. *băieș* (34^r). 4. *bortă* (54^v). 5. *bortos* (53^r). 6. *cerca* „căuta” (24^v). 7. *cerșaf* (50^v). 8. *culivie* (18^v). 9. *cușcă* (17^r). 10. *dugheană* (29^v). 11. *dulamă* (45^v). 12. *feredeu* (78^v). 13. *ghizdavă* (38^v). 14. *giurui* (3^r). 15. *gi<u>ruință* (3^r). 16. *grumazi* (60^v). 17. *jupâneasă* (8^v). 18. *maștihă* (8^r).

19. *pântice* (23^v). 20. *porumb* „porumbel” (54^v). 21. *pozvoli* (75^v). 22. *primblare* (27^v). 23. *scârșni* (65^v). 24. *sudui* (25^v). 25. (*a se*) *tegădui* (93^v). 26. *dvori* în var. *zvori* „a se prezenta înaintea unui domn”(6^v).

Analiza trăsăturilor lingvistice expuse mai sus ne îndreptățește să tragem unele **concluzii**:

1. Sunt fenomene de tip nordic, moldovenisme sau mai ales moldovenisme¹⁰:

a) *barbatului, au blăstămat, nădejde, fimeia, rădică, s-au zăbăvit, a mulțami, strein, să mera, adivărat, bini, s-au împlut, s-au îmflat, cânelui, pâne, groznice, cucon, poroncă, ave, băte, grăie, chieptine, chiperului, her, să iubască, să lovască, să margă, adăvărat, samă, să să, înțălepciune, atățta, să păzască, târzău, ră, strâgai, înșălătoriu, șărlău, greșală, șapte, jălii, gios, feliuri*;

b) *năpaste, cenușă, grijă, tatul, ochiul a..., vorbe a ..., nime, nimică, al doile, au fost gătit, să beie, acmu*;

c) toate cele 26 de cuvinte enumerate aveau curs în partea nordică a Dacoromaniei, mai ales în Moldova, cu precizarea că termenii de sub nr. 7 (*cerșaf*), 11 (*dulamă*) și 25 (*dvori* în var. *zvori*) circulau și în graiurile de tip sudic (cu predilecție în Muntenia).

2. Fenomenele de limbă localizabile în partea de sud a Dacoromaniei, deci munte-nisme, eventual moldovenisme de sud, pot fi grupate astfel:

a) *bărbat, femeia, zăbovi, striine, Dumnezeu, bine, umbla, pâine, avea, grăia, bine, fier, să iubească, să izbăvească, să meargă, adevărat, să se, înțelepciune, auziră, rea, striga, înșelătoare, sluje, jos, felul*;

b) *peșteră, tatăl, copil al..., filosofi ai..., nimine, să dusesi, acum*.

3. Comparând faptele de limbă de sub 1 și 2, înclinăm să credem că textul manuscrisului *Sandipa* reflectă două straturi de limbă: un strat de limbă nordic, caracteristic în mare parte graiului moldovenesc, și unul sudic, propriu mai mult graiului muntenesc.

4. Luând în considerare faptul că fenomenele de limbă aparținând primului strat, de cele mai multe ori mai numeroase, ca text și frecvență, decât cele din stratul al doilea, se poate admite cu o anumită siguranță că reproducerea manuscrisului *Sandipa* s-a făcut după o copie intermediară cu evidente caracteristici lingvistice localizabile într-o zonă unde se vorbea un grai de tip nordic, îndeosebi un grai moldovenesc.

5. Prezența fenomenelor de limbă de tip sudic într-un text copiat de un scrib originar din Moldova poate fi explicată, într-un fel, prin influența mare exercitată de varianta literară muntenească asupra scrierilor moldovenești elaborate în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea (vezi, de exemplu, Gheție 1975: 404). Nu este însă de exclus nici faptul ca scribul moldovean să fi reprodus un text muntenesc al romanului pătruns în partea de nord a Moldovei.

Filiația. În cele ce urmează ne propunem să urmărim relația de rudenie existentă între textul manuscrisului *Sandipa* și cel al unor copii românești, anterioare și posterioare manuscrisului moscovit, păstrate la Biblioteca Academiei Române. Iată cum apare titlul romanului în cele 10 manuscrise, aranjate în ordine cronologică¹¹:

¹⁰ Pentru stabilirea zonei dialectale a fenomenelor lingvistice, ne-am condus de Gheție 1975: 95–198; Gheție, Mareș 1974: 70–302, IRLR 1997: 293–346, 393–396.

¹¹ Vezi și Moraru–Velculescu 1976: 407–434.

1. **Ms. rom. 1436 BAR (1703):** *Cuvânt și pocitanii filosofului Sintipa cu împăratul de Țara Persie, anume Chira* (f. 79^r)
2. **Ms. rom. 1364 BAR (1784):** *Sandipa* (f. 35^r)
3. **Ms. rom. 3388 BAR (1784):** *Istorie Sindipii* (f. 1^r)
4. **Ms. rom. 3391 BAR (1785):** *Pilde filosofești a das <ca>lului Sindipii* (f. 52^r)
5. **Ms. rom. 824 Moscova (1798):** *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* (f. 1^r)
6. **Ms. rom. 1366 BAR (sf. sec. 18):** *Istoriile filosofului Sindipa* (f. 2^r)
7. **Ms. rom. 3191 BAR (sf. sec. 18):** *Istoria Sindipii filosoful* (f. 178^r)
8. **Ms. rom. 1432 BAR (înc. sec. 19):** *Cuvânt și pocitanii filosofului Sintipa cu împăratul de la Țara Persiei, anume Chira* (f. 1^r)
9. **Ms. rom. 5556 BAR (înc. sec. 19):** *Sandipa* (f. 14^r)
10. **Ms. rom. 3184 BAR (1805):** *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* (f. 1^r)

După felul în care romanul este intitulat, manuscrisele examinate pot fi repartizate în trei grupe.

Grupa A include manuscrisele 1436 și 1432¹². Singura deosebire ne semnificativă între acestea vizează aspectul morfologic: sintagma arhaică *de Țara Persie* din primul manuscris a fost înlocuită cu una modernă în ultimul manuscris: *de la Țara Persiei*.

Grupa B cuprinde, de asemenea, două copii: cele cu nr. 824 și 3184¹³, scribul ultimului manuscris reluând întocmai titlul romanului din manuscrisul moscovit.

Grupa C înglobează restul copiilor (ms. 1364, ms. 3388, ms. 3391, ms. 1366, ms. 3191 și ms. 5556), dintre care doar primul și ultimul manuscris au titlu identic (*Sandipa*), celelalte patru înregistrând titluri diferite (vezi *supra*).

Continuând operația de colaționare a textelor, vom preciza că opt manuscrise, cu excepția celor din grupa A, conțin partea rezumativă a romanului, plasată imediat după titlu.

Ambele manuscrise din grupa B se individualizează prin texte aproape identice, micile diferențe fiind neconcludente:

Ms. 824: *Cuvântul întâi a lui Sandipii filosoful tălmăcit de pi limba sirinească pre limba elinească, iară acum, mai pre urmă, pe limba rumânească. Această istorie au scris-o mai întâi Mosus filosoful pentru Chir, împărat al persilor, și pentru naștire fiului său și pentru dascalul Sandipa filosoful și pentru 7 filosofi ai împăratului și pentru Țietoare împăratului și pentru meșteșugirile ei cele răle și vicleni ci le-au fost gătit ace vitregă să le facă fiului împăratului, încă și asupra împăratului* (f. 1^r–1^v).

Ms. 3184: *Cuvântul întâi a lui Sandipa filosoful di pe limba sirinească pre limba elinească, iar acum, mai pre urmă, pe limba rumânească. Această istorie au scris-o mai întâi Mosus filosoful pentru Chir, împăratul persilor, și pentru naștire fiului său și*

¹² În această grupă s-ar cuprinde și ms. rom. 5115 BAR, considerat copie directă după cel mai vechi manuscris al *Sindipei* (vezi Georgescu 1996: 236, 241), manuscris care nu a intrat în vizorul cercetării noastre.

¹³ Ambele manuscrise nu sunt cunoscute Magdalenei Georgescu, care a examinat în studiul său opt manuscrise (1436, 5115, 830, 1364, 1766, 3191, 3388 și 3391), ceea ce a determinat repartizarea lor în două grupe (vezi Georgescu 1996: 241).

pentru dascalul Sandipa filosoful și pentru 7 filosofi a împăratului și pentru **țiitoare** împăratului și pentru meșteșugirile ei cele răle și viclene ci le-au fost gătit ace **vitrigă** să le facă fiului împăratului, încă și asupra împăratului (f. 1^r).

Rezumatul manuscriselor din grupa C se prezintă astfel:

Ms. 1364: Cuvântul dintâi a Sandipii filosoful. Cap 1. Spunere filosofului Sandipăi care s-au scris pentru împăratul persilor și pentru naștere fiului său și pentru dascalul lui, Sandipa, și pentru 7 filosofi a împăratului și pentru o muiare a împăratului, **țiitoare**, și pentru feciorul a împăratului, meșteșuguri drăcești ce i-au gătitu maștihă-sa. Această poveste au scris-o întâiu Mosos persul cătră cei ce vor ceti ca să să păziască și să le fie de folos (f. 35^r–35^v).

Ms. 3388: Spunerea filosofului pentru Chiros, împăratul persilor, și pentru nașterea fiului său și pentru dascalul Sindipa și pentru a împăratului cei șapte filosofi și pentru o femeie **țiitoare** a împăratului cu ce meșteșuguri drăcești au metahirisit ca să omoare pre fiul împăratului (f. 1^r).

Ms. 3391: Spunere filosofului Sandipii care au scris pentru Chiris, împărat perșilor, și pentru naștere fiului său și pentru dascalul său, Sândipa, și pentru 7 filosofi a împăratului și pentru o muiere a împăratului, **țiitoare**, cum au gătit maștehă-sa meșteșuguri drăcești cătră fiul împăratului. Această istorie au scos-o întâiu Masos persul cătră cei ce vor ceti ca să să păzască și să le fie de folos (f. 52^r).

Ms. 1366: Istoriile filosofului Sindipa pentru Chiros, împăratul persilor și pentru nașterea fiului său și pentru dascalul Sindipa și pentru a împăratului cei șapte filosofi și pentru o **țiitoare** a împăratului cu ce meșteșuguri drăcești au metahirisit ca să omoare pre fiul său (f. 2^r).

Ms. 3191: Spunere filosofului Sandipii, care au scris pentru Chiris, împărat perșilor, și pentru naștere fiului său și pentru dascalul său, Sândipa, și pentru 7 filosofi a împăratului și pentru o muiere a împăratului, **țiitoare**, cum au gătit maștehă-sa meșteșuguri drăcești cătră fiul împăratului. Această istorie au scos-o întâiu Masos persul cătră cei ce vor ceti ca să să păzască și să le fie de folos (f. 178^r).

Ms. 5556: Cuvânt întâi a Sandipei filosofului, ce au grăit pentru fiul împăratului. Cap întâi. Spunere filosofului Sandipie cari au scris pentru Cursu, împăratul persilor, și naștere fiului său și pentru dascalul lui, Sandipa, și pentru 7 filosofi a împăratului și pentru o muiere a împăratului, **țiitoare**, și pentru feciorul împăratului, meșteșuguri drăcești ce au găsit maștihă-sa (f. 14^r).

Conținutul părții rezumative din copiile grupelor B și C este, în linii generale, același: un autor anonim pers, al cărui nume apare ca Mosus, Mosul, Mosos, Masos, a compus o istorie sau o poveste a filosofului Sintipa, Sindipa sau Sandipa pentru împăratul Persiei Chir (Chiros, Chiris, Cursu), pentru nașterea fiului împăratului, pentru cei șapte filosofi ai împăratului și pentru meșteșugurile femeii (**țiitoare**ei, muierei) împăratului, pe care le-au pregătit să le facă fiului și împăratului. Unica deosebire ce individualizează copiile din grupa B este faptul că ambele manuscrise conțin informația privind originea scrierii: **Ms. 824:** Cuvântul întâi a lui Sandipii filosoful tâlmăcit

de pi limba sirinească pre limba elinească, iară acum, mai pre urmă, pe limba rumânească (f. 1^r). **Ms. 3184:** Cuvântul întâi a lui Sandipa filosoful di pe limba sirinească pre limba elinească, iar acum, mai pre urmă, pe limba rumânească (f. 1^r). Informația este foarte prețioasă, întrucât face lumină în privința originii prototipului, grecesc, care a stat la baza variantei românești¹⁴.

Iată cum se înfățișează începutul romanului în manuscrisele din grupa A:

Ms. 1436: Era un **părat** la Persiia, anume Chira, și avea 7 muieri. Și coconi nu avea. Și s-au rugat lui **Dumnedzău** să-i dea coconi. Și de multă rugă a împăratului i s-au ascultat ruga și au făcut un cocon făt, de care el creștea împărătește. Și au crescut în vârstă. Și având pohtă și dragoste împăratul să-l pedepsească **pre** fiul la învățatura **cărței**, deci găsi un **filosof dascal**... (f. 79^r).

Ms. 1432: Era un **împărat** la Persiia, anume Chira, și avea 7 muieri. Și coconi nu avea. Și s-au rugat lui **Dumnezeu** să-i dea coconi. Și de multă rugă a împăratului i s-au ascultat ruga și au făcut un cocon făt, de care el creștea împărătește. Și au crescut în vârstă. Și având pohtă și dragoste împăratul să-l **dea să să** pedepsească **fiul său** la învățatura **cărții**, deci găsi un **dascal filosof**... (f. 1^r).

Este în afara oricărui dubiu că scribul ultimului manuscris avea în față, atunci când copia, textul celui mai vechi manuscris românesc, eventual o copie de pe acesta, diferențele dintre cele două texte fiind minime: forma arhaică **părat** din ms. 1436 este înlocuit cu **împărat**, fonetismul **dz** dur din **Dumnedzău** este substituit prin **z** moale, **să-l pedepsească** este modificat în **să-l dea să să pedepsească**, **pre fiul** este schimbat în **fiul său**, **cărței** are forma **cărții**, iar îmbinarea **filosof dascal** apare cu topică inversă.

La fel de asemănătoare apar cele două texte ale manuscriselor din componența grupeii B:

Ms. 824: Când împărăție Chir, împărat **Persie**, **acist** împărat fiind sterp, că nu-i face împărăteasa niciun cucon, și să rugă lui Dumnezeu împăratul cu multă osârdie și cu toată inima în multă vreme. Iar după multă vreme și rugăciune ce face împăratul i s-au ascultat ruga **de** la Dumnezeu și-i născu împărăteasa un cucon făt. Și să umplu de **bucurii** împăratul și-l crește cu multă pază împărătească. Și dacă să rădică mai **mare** cuconul, având pohtă împăratul ca să-ș **înveță** pre fiul său întru învățăturile cărții, și **i-au** găsit dascal foarte înțelept... (f. 1^v).

Ms. 3184: Când împărăție Chir, împărat **Persiia**, **acest** împărat fiind sterp, că nu-i face împărăteasa niciun cucon, și să rugă lui Dumnezeu împăratul cu multă osârdie și cu toată inima în multă vreme. Iar după multă vreme și rugăciune ce face împăratul i s-au ascultat ruga la Dumnezeu și-i născu împărăteasa un cucon făt. Și să umplu de **bucurie** împăratul și-l crește cu multă pază împărătească. Și dacă să rădică mai **mari** cuconul, având pohtă împăratul ca să-ș **învețe** pre fiul său întru învățăturile cărți <i>, și au găsit dascal foarte înțelept... (f. 1^v).

¹⁴ Ideea modelului grecesc este avansată de mai mulți cercetători români și străini. Vezi, în acest sens, trimiterile bibliografice în Georgescu 1996: 232–233.

Similitudini evidente se constată și în cele două fragmente de sus, consemnându-se diferențe ca: *Sandipii ~ Sandipa, tălmăcită de pi ~ di pe, această ~ aceasta, Mosus ~ Mosul, împărat al ~ împăratul, ai ~ a, țietoare ~ țitoare, vitregă ~ vitrigă, Persie ~ Persiia, acist ~ acest, de la ~ la, bucurii ~ bucurie, mare ~ mari, înveță ~ învețe, cărții ~ cărți <i>, i-au ~ au.*

Următoarele șase manuscrise ale grupei C conțin mai multe locuri comune, copiștii intervenind cu modificări ne semnificative și imprimând textelor o fizionomie particulară, deosebită de cea a manuscriselor din primele două grupe.

Ms. 1364: *Împărățind persăi Chiros-Împărat, carele au fost avându 7 muieri, și cuconi nu făce nici cu una. Și să ruga cu jale și cu toată inima lui Dumnezeu ca să-i dea copii. Și de multă rugă ce făce împăratul i s-au ascultat ruga și făcu cu o fâmei un copil foarte iscusit, carele îl creștea împărătește întru învățături și ca pe un pom iscusit îl cruța. Și rădicându-să voinicel, împăratul ave poftă și dragoste ca să-ș învețe copilul carte și învățături, gășitu-i-au pre înțelept și mare învățat dascal... (f. 35^v–36^r).*

Ms. 3388: *Împărățind pre persi Chiros, marele împărat, carele avea muieri șapte și coconi nu năștea. Pentru care făcând rugă cătră Dumnezeu cu multă osârdie, au auzit Dumnezeu ruga lui și să născu un făt, pre carele îl creștea împărătește, silindu-l întru învățături ca pre un pom iscusit. Deci făcându-se copilul de trei ani și având împăratul multă pohtă și dorire ca să-l învețe, i-au găsit prea înțelept dascal... (f. 1^r).*

Ms. 3391: *Împărățind perșii Chiris-Împărat, carele a fost având 7 muieri și cununie n-ave nici cu una. Și să ruga cu jăle și cu toată inima lui Dumnezeu ca s <ă>-i de copchii. Și de multă rugăciune împăratului i s-ascultă ruga și făcu o fâmeia un copil. Și-l creștea ca pre un ficior de împărat. Și rădicându-să voinicel mare, împărat ave poftă și dragoste ca să-ș înveță copil carte; găsi un dascal înțelept și învățat... (f. 52^r).*

Ms. 1366: *Chiros, marele împărat, împărățind persii, carele avea mueari șapte, iar coconi nu năștea. Pentru care, făcând rugă cătră Dumnezeu și dând multă milostenie i să ascultă rugăciunea lui și i să născu un ficior parte bărbătească, pre carele îl creștea împărătește, silindu-l întru învățături ca pre un pom iscusit. Deci făcându-să copilul de trei ani și având împăratul multă pohtă și dragoste ca să-l învețe carte și înțelepciune, i-au găsit prea înțelept dascal... (f. 2^r).*

Ms. 3191: *Era un împărat la Persida carele avea șapte muieri și feciori nu făcea. Deci s-au rugat lui Dumnezeu să-i dea naștere de coconi. Care, după multă cerere, i-au dăruit Dumnezeu cocon. Și-l hrăniia împărătește și-l pedepsia. Și ca un pom ales sporiia cu vârsta. Și fiindu voia împăratului ca să învețe pe fiu său, au găsit un dascal foarte învățat... (f. 178^r–178^v).*

Ms. 5556: *Împărățind persei, adică Chiris-Împărat, care au fost având 7 muieri și nu ave nici cu una prunci. Și să ruga cu toată inima lui Dumnezeu ca să-i dea copii. Și de multă rugă ce făce împăratul i s-au ascultat și făcu o fimeia copil parte bărbătească foarte iscusit, carile îl creștea împărătește întru învățături și ca pre un pom iscusit îl cruța. Și făcându-se mărișor, împăratul ave poftă și dragoste ca doară va găsi un dascal foarte iscusit ca să înveță pre fiul său, gășit-au un pre înțelept și mare învățat dascal... (f. 14^r–14^v).*

Să urmărim, în sfârșit, cum se încheie romanul în manuscrisele din cele trei grupe. Grupa A.

Ms. 1436: ...Și capul cel dintăiu a celui ce nu e pedepsit și a omului celui [...]. Om ca acela între fraț și priiatini în șfatul lor să să plece. Și al 2 <-lea> cap au scris de filosofi, a unui care pe un om și ca acela om mare folos face a priitinului său. Al 3 <-lea> cap, de omul cel **hiclean** ce știe multe și ca acela om ce nu știe niciodată să facă rău cătră aproapele său pre ascuns. Al 4 <-lea> cap, pentru om ce clevețește precum nu să cade pre alt om sau de boale, sau de alt rău ce va avea pre trup sau de-i grozav omul. Al 5 <-lea> cap, de va face vreun judecători sau boiari sau împărat de va face leage și va așeza neauzind bine și adevărat. Al 6 <-lea> cap, nu să cade nimănuu să nădăjduiască pre om nebăgat în seamă. Al 7 <-lea> cap, să învață de bărbat râvnitori să hrănească pre alți oameni buni, având bine și nevoind să ții să fii bogat și să aibă avuție și de a sa și de la părinții săi. Și omul, văzind așa rău, nu știe și i se face voia rea și să topește. Al 8 <-lea> cap, să vază și zice: „Derept easte și să cade toț oamenii să fie cu dragoste și cu bună mulțămită și noi fără rău pentru bani”. Al 9 <-lea> cap, să cade precum are un om să facă celuuii și el iar așa face altora. Al 10 <-lea> cap, sfătuiaste cu cel ce te sfătuiaste și de a păgânului fapte realeși nedreptățile a săracilor să nu facă prieteșug niciodată cu aceiia, ca să nu facă nedereptate și ia omului cu năpaste și făcând rău toț să bucură. Conețul și sfârșitul a filosofului Sintipei cu fiul împăratului de Țara Persiei. (f. 121^v–121^v).

Ms. 1432: ...Al 3 <-lea> cap, de omul cel **viclean** ce știe multe și ca acela ce nu știe niciodată să facă rău cătră aproapele său pre ascuns. Al 4 <-lea> cap, pentru om ce clevețește precum nu să cade pre alt om sau de boale sau de... (f. 41^v).

Deosebiriile dintre cele două texte se reduc la faptul că ms. 1432 începe enumerarea capetelor de la cifra trei, dar cu texte identice, doar **viclean** pentru **hiclean**, și că sfârșitul romanului lipsește, fila 42^r fiind, probabil, pierdută.

Grupa B. **Ms. 824:** ...Pentru însurare au întrebat oarecine **odată** pre un filosof, anume preînțeleptul Săcund. Și zisă filosoful: „Însurându-să un om, **ce este** muiere lui”? Iar Săcund zisă: „Este întunecare bărbatului, furtună casii în tot ceasul, grijă și pagubă gânditoare în toate zilele, vrăjmășie și nevoie, **războiu** de tot feliul, o jiganie care **de-a** purure **lăcuieste** cu dânsa, și-i leoaică **care** în tot ceasul să luptă cu tine și căte împodobită și mușcă **pe** furiș, **dobitoc** cu nărav **viclean**, muncă sufletului bărbatului nesfârșit. Amin! Să **știț** toț că așe au grăit și au răspunsu preînțeleptul Săcund filosoful și așe este **adevărat**. Sfârșitul **istorii** <i> lui Chir-Împărat și al **Sandipii** filosofului (f. 100^v–101^r).

Ms. 3184: ...Pentru însurare au întrebat oarecine pre un filosof, anume preînțeleptul Săcund. Și zisă filosoful: „Însurându-să un om, **ci esti** muiere lui? Iar Săcund zisă: „Este întunecare bărbatului, furtună casii în tot ceasul, grijă și pagubă gânditoare în toate zilele, vrăjmășie și nevoie, **război** de tot feliul, o jiganie care **de** purure **lăcuiști** cu dânsa, și-i leoaică **cari** în tot ceasul să luptă cu tine și căte împodobită și mușcă furiș, **dobitoacele** cu nărav **viclean**, muncă sufletului bărbatului nesfârșit”. Să **știți** toț că așe au grăit și au răspunsu preînțeleptul Săcund filosoful și așe este **adivărat**. Sfârșitul **istoriei** lui Chir-Împărat și al **Sandipei** filosofului (f. 74^v).

Asemănarea celor două texte este evidentă. Diferențele evidențiate sunt de natură fonetică.

Privitor la sfârșitul de roman al manuscriselor din grupa C, textele din ms. 1364, ms. 3388, ms. 1366 și, parțial, textul ms. 3191 (lipsește ultima filă) sunt oarecum identice cu textele ms. din grupa A, în primul rând cu textul ms. 1436, diferențele constând în soluții diferite de traducere și adaptări particulare. Excepție face ms. 3391, care conține precizarea că „scrisu-s-au și capetele filosofi și a minții și a dăscălii și multe învățături...” (f. 98^v), fără însă a le înșira. În fine, ms. 5556 are lipsă filele ce încheie romanul.

Pentru comparație, dăm doar textul cuprins în partea finală a **ms. 3388**:

Și capul cel dintăiu arată pentru bărbatul cel nepedepsit și neînvățat, că unul ca acesta între frați și prieteni răzvrătire adună. Al 2 <-lea> cap au scris pentru oarecare filosof ce învăța pre un om, care om mult bine au făcut prietenului său. Al 3 <-lea> cap, pentru turburarea bărbatului celui zavisnic, viclean și rău, că unul ca acesta pururea ațâță viclesug cătră cei de aproape ai lui. Al 4 <-lea> cap, pentru un om defăimat fără de cale de alți oameni carele au pentru vreo căzătură în boala pricazului, au pentru prepusul oamenilor pre sine aducând spre grozăvii. Iar al 5 <-lea> cap, pentru fieștecăre judecătoriu, au împărat, au boieriu ce va să dea răspunsu la fieștece lucru mai nainte până a nu învăța leagea bine și a întreba pentru tot lucru să afle adevărul. Al 6 <-lea> cap, nu trebuie nimene să nădăjduiască întru un om nebun nicidecum. Al 7 <-lea> cap învață pentru omul ce să rătăcește și rânhește pre toți oamenii, cei ce vede că se chivernisesc și să țin bine și-i vede că s-au cinstit mai nainte decât el și să îmbogățesc, că și de la părinții lor au moștenit, iar omul, văzind pre dânșii, rânhește și să vestezaște și-i pare rău că nu le poate strica nimica. Al 8 <-lea> cap învață și zice: „Să cade și să cuvine la tot omul să iubească pre aproapele său și să nu pohtească a face răsplătire răului”. Al 9 <-lea> cap, să cade fieștecăre om să meargă la alții, cum și alții la dânsul. Iar al 10 <-lea> cap sfătuiască lucrurile și faptele păgânilor și obi-ceaiul cel rău și asuprelele săracilor să nu le pohtești nicidecum, nici jafuri și apucături să nu faci că văzind vrăjmașul să bucură. Sfârșitul istoriilor Sindipei. (f. 60^r–60^v).

Concluziile ce se desprind din analiza comparată a celor 10 copii manuscrite se reduc la următoarele:

1. Toate copiile românești selectate pentru colajonare descind dintr-un singur text¹⁵.
2. Este de presupus că originalul după care s-a făcut traducerea pare a fi de origine greacă¹⁶, așa cum consemnează doar ms. 824 și 3184 din grupa B.
3. Textele manuscriselor cercetate, în funcție de titlul, rezumatul și începutul romanului, pot fi repartizate în trei grupe: grupa A (ms. 1436 și ms. 1432), grupa B (ms. 824 și ms. 3184), grupa C (ms. 1364, ms. 3388, ms. 3391, ms. 1366, ms. 3191 și ms. 5556).

¹⁵ Ambele manuscrite nu sunt cunoscute Magdalenei Georgescu, care a examinat în studiu său opt manuscrite (1436, 5115, 830, 1364, 1766, 3191, 3388 și 3391), ceea ce a determinat repartizarea lor în două grupe (vezi Georgescu 1996: 241).

¹⁶ Ideea modelului grecesc este avansată de mai mulți cercetători români și străini. Vezi, în acest sens, trimiterile bibliografice în Georgescu 1996: 232–233.

4. În privința sfârșitului de roman, textul ms. 824 și cel al ms. 3184 din grupa B merg mână în mână, deosebindu-se esențial de textul tuturor manuscriselor din grupa A și grupa C.

5. Textele (unele) manuscriselor din grupa C urmează, cu deosebiri de natură lingvistică și de conținut, pe cele aparținând grupei A, îndeosebi textul ms. 1436.

Referințe bibliografice:

1. CARTOJAN, N., *Cărțile populare în literatura românească*, vol. II, București, 1938.
2. CHIȚIMIA, Ion, SIMONESCU, Dan, *Cărțile populare în literatura românească*. Ediție îngrijită și studiu introductiv de Ion C. Chițimia și Dan Simonescu, vol. I, sub îngrijirea științifică a lui I. C. Chițimia, București, 1963.
3. CIOBANU, Șt., *Istoria literaturii române vechi*, vol. I, București, 1947.
4. DODIȚĂ, Gheorghe, *Importanța fondului „V. I. Grigorovici” de la Biblioteca URSS „V. I. Lenin” pentru studierea istoriei limbii moldovenești*. În: *Probleme de istorie a limbii. Studii și texte*, Chișinău, p. 101–114.
5. EVSEEV, Ivan, *Dicționar de magie, demonologie și mitologie românească*. Timișoara: Editura Amarcord, 1998.
6. GASTER, M., *Literatura populară română*, București 1983.
7. GEORGESCU, Magdalena, *Sindipa*. Text stabilit, studiu lingvistic și filologic, glosar de ~. În: *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, I, București, 1996, p. 197–320.
8. GHEȚIE, Ion, *Localizarea textelor vechi românești după criteriile lingvistice*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, XVI, 1965, nr. 3, p. 391–406.
9. GHEȚIE, Ion, *Baza dialectală a românei literare*, București, 1975.
10. GHEȚIE, Ion, MAREȘ, Al., *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, 1974.
11. IORGA, N., *Livres populaires dans le sud-est de l'Europe et surtout chez les roumaines*, extras din *Analele Academiei Române, Memoriile Secțiunii istorice*, vol. XIV, 1928, p. 35–37.
12. *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)* de Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frâncu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru și Mirela Teodorescu. Coordonator: Ion Gheție, București, 1997.
13. MORARU, Mihai, VELCULESCU, Cătălina, *Bibliografia analitică a cărților populare laice*, partea I, sub îngrijirea științifică a lui I. C. Chițimia. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1976.
14. VEREBCEANU, Galaction, *Un manuscris al Sindipei de la sfârșitul secolului al XVIII-lea*. Text. În: „Philologia” 2017, nr. 1-2, p. 35–55, nr. 3-4, p. 67–89, nr. 5-6, p. 113–130.
15. *SLOVARI (Биографический словарь профессоров и преподавателей Московского университета. Т. I. М., 1885)*.

Izvoare:

1. *Cuvânt și pocitaniia filosofului Sintipa cu împăratul de țara Persie, anume Chira* (ms. rom. 1436, Biblioteca Academiei Române, 1703, f. 79^r–121^v; abreviat ms. 1436).
2. *Sandipa* (ms. rom. 1364, Biblioteca Academiei Române, 1784, f. 35^r–172^r; abreviat ms. 1364).
3. *Istorie Sindipii* (ms. rom. 3388, Biblioteca Academiei Române, 1784, f. 1^r–60^v; abreviat ms. 3388).
4. *Pilde filosofești a das <ca>lului Sindipii* (ms. rom. 3391, Biblioteca Academiei Române, f. 52^r–78^r; abreviat ms. 3391).
5. *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* (ms. rom. 824, Biblioteca de Stat a Rusiei (Moscova), 1798, f. 1^r–101^r; abreviat ms. 824).
6. *Istoriile filosofului Sindipa* (ms. rom. 1366, Biblioteca Academiei Române, sf. sec. 18, f. 1^r–59^v; abreviat ms. 1366).
7. *Istoria Sindipii filosoful* (ms. rom. 3191, Biblioteca Academiei Române, sf. sec. 18, f. 178^r–230^v; abreviat ms. 3191).
8. *Cuvânt și pocitaniia filosofului Sintipa cu împăratul de la țara Persiei, anume Chira* (ms. rom. 1432, Biblioteca Academiei Române, înc. sec. 19, f. 1^r–41^v; abreviat ms. 1432).
9. *Sandipa* (ms. rom. 5556, Biblioteca Academiei Române, înc. sec. 19, f. 14^r–52^v; abreviat ms. 5556).
10. *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* (ms. rom. 3184, Biblioteca Academiei Române, 1805, f. 1^r–74^v; abreviat ms. 3184).

Marcu GABINSCHI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

CZU: 811.163'0
ORCID:0000-0001-8481-5466
DOI: 10.5281/zenodo.3419336

CU PRIVIRE LA
„MECANISMUL CONTACTELOR”
CA FACTOR HOTĂRĂTOR AL
COMUNITĂȚII LIMBILOR BALCANICE

**On the “mechanism of contacts” as a first cause
of the community of the Balkan languages**

Abstract: The paper presents objections against the version of the Balkan infinitive loss allegedly manifesting a general tendency towards its disappearing because of the very „mechanism of contacts” between languages or, as it is called in transformational terms, because of its absence in elementary nuclear structures. The adduced facts show that it is just the infinitive, which appears ad hoc instead of personal verbal forms, included in nuclear structures, thus facilitating the contacts between people not quite familiar with one another’s languages. On the contrary, the Balkan type replacing of the infinitive is the transmission of a structure into a language from another one in which it has existed since long ago, being by no means created ad hoc by the mechanism of contacts, nor due to its not being a nuclear structure etc.

Keywords: contact, infinitive, loss, transformation, nuclear structure.

Rezumat: Articolul prezintă obiecții contra versiunii potrivit căreia înlăturarea infinitivului în Balcani ar manifesta tendința lui generală de a dispărea din cauza „mecanismului contactelor” dintre limbi ori, cum aceasta se numește în termeni transformaționaliști, în virtutea absenței lui în structurile elementare nucleare. Faptele aduse arată că anume infinitivul înlocuiește ad-hoc formele verbale personale, chiar în structurile nucleare, înlesnind în acest fel contactele dintre oamenii insuficient de familiarizați cu limba convorbitorilor. Și dimpotrivă, înlocuirea de tip balcanic a infinitivului este transmiterea unei structuri într-o limbă din alta în care ea există demult, nefiind deloc o creație ad-hoc, generată de mecanismul contactelor, de nonapartenența la structurile nucleare etc.

Cuvinte-cheie: contact, infinitiv, transformare, structură nucleară.

A fost o scăpare a noastră aceea că, recent, abordând iarăși vechea problemă a cauzelor înlocuirii infinitivului în limbile balcanice, anume aducând exemple a două fenomene glotice de sens reciproc opus, n-am tras concluzia cuvenită din ceea ce ar releva tocmai confruntarea nemijlocită a acestora.

Era vorba de două feluri de a vorbi în limbile nematerne, cum e, în primul caz, vorbirea rusă a moldovenilor și pe urmă, vorbirea germanilor și a altora în limba italiană, a altora în limbile spaniolă, germană ș. a. Această confruntare pe care o facem mai jos e

de natură să mai verse lumină în discuția despre aceea dacă înlocuirea infinitivului în regiunea Balcanilor se datorește unuia sau altuia din cei doi factori. Se discută dacă hotărâtoare este o influență specifică locală, în ultima analiză cea a substratului autohton (părere bine cunoscută datorită lucrărilor lui F. Miklosich și G. Weigand) sau dacă e generată de însuși mecanismul contactelor dintre limbi. În acest ultim caz în Balcani s-ar observa doar o realizare concretă a unei tendințe glotice generale, părere cunoscută din lucrările mai recente ale lui I. Bacinschi ș.a.¹

Această ultimă idee, exprimată anume în noțiunile „mecanismului contactelor” de către V. Iu. Rozențveig, e examinată de noi, de exemplu, în Gabinschi 2017, p. 245-247. Iar în termenii gramaticii transformaționale ea circulă de acum de câteva decenii, urmând spusele unor somități ale lingvisticii. Astfel, ea a fost susținută de V. V. Ivanov care s-a asociat la tezele lui J. Kuryłowicz (vezi Ivanov 1976) despre infinitiv ca echivalent semantic al propoziției secundare și despre caracterul transformațional al infinitivului, el având un rang ierarhic înalt și de aceea ocupând o poziție periferică în sistem ș.a.m.d. În consecință, „transformările infinitivale se dovedesc a fi mai puțin clare în comparație cu acele transformări datorită cărora în construcțiile subordonate prin forma personală e exprimată modalitatea ca atare”. Aceasta „concordă bine cu datele limbilor balcanice și ale dialectelor sud-italiene” (p. 212), ceea ce ar mărturisi despre caracterul nu tocmai specific balcanic al înlocuirii infinitivului.

În sprijinul acestor idei V. V. Ivanov aduce mai departe faptele multor limbi, vechi și noi, foarte variate ca structură și ca genealogie, și ajunge la concluzia: „Posibilitatea dispariției infinitivului, implicată din punctul de vedere al gramaticii transformaționale prin lipsa infinitivului în structurile nucleare elementare și prin complexitatea relativă a deducerii acestor categorii în comparație cu altele verbale, poate duce la pierderea lui în cursul comunicării orale, ceea ce, pe semne, a și predeterminat situația din uniunea glotică balcanică” (p. 229 ș.a.m.d., tot în termenii regulilor transformaționale).

La aceasta facem mai întâi o precizare. Cele trei subdialecte sud-italiene (cel sudcalabrez și cel sudapulez și cel nord-sicilian) s-au format pe substrat grecesc, fiind deci sub raport lingvistic idiomuri balcanice (spre deosebire de alte părți ale Italiei, care și ele s-au găsit mult timp sub stăpânirea bizantină, dar n-au avut populație grecească și de aceea nu demonstrează trăsături balcanice în graiurile lor). Aici interesează apartenența balcanică în sens lingvistic, nu cel geografic (ca și, de exemplu, în cazul Republicii Moldova sau a Ciprului și al insulelor grecești). Deci, a releva înlocuirea infinitivului în cele trei subdialecte sud-italiene ca un pretins simptom al caracterului mai general, altul decât cel balcanic, al fenomenului nu e corect.

¹ Nu discutăm aici versiunea provenirii fenomenului din limba greacă, versiune dominantă în problemă, dar ale cărei locuri vulnerabile le-am relevat nu odată în lucrările noastre precedente.

Ca să nu supraîncărcăm expunerea cu multe fapte și date bibliografice cu care am mai operat nu odată, ne permitem să trimitem cititorul la bibliografia completă a lucrărilor noastre de până la 2012 vezi Gabinschi 2012, p. 344-358 și la Gabinschi, 2017, p. 267-278. Acolo lucrările referitoare la infinitivul balcanic pot să fie găsite ușor după titluri.

Mai departe se naște întrebarea următoare ce poate să fie pusă și în termenii gramaticii transformaționale, dar și fără ele. În însăși construcțiile sinonime ca, de ex., *El poate lucra* și *El poate să lucreze* se conțin mai multe elemente de sens (seme) decât în *El lucrează*. Adică, oricum s-ar exprima sintagma cu sema potențială, ea (construcția), este mai complicată decât sintagma din care această semă lipsește, indiferent de felul și de limba în care ea se exprimă. Se întâmplă că sensul lui „a putea” nici nu se exprimă printr-un cuvânt aparte, ci doar printr-un sufix, cf. echivalentele celor aduse mai sus: tur. *çalışabilir* și ung. *dolgozhat*. Dar în alte limbi se prea poate că s-ar găsi și alte feluri de a reda sensul infinitivului și a sinonimelor lui în diferite tipuri de sintagme, cf., de ex., sp. *Le veo venir* și *Le veo viniendo* (rom. *Îl văd venind* și *Îl văd că vine*) ș.a.

De prisos a mai spune că vorbitorii limbilor cu infinitivul în plină vigoare (cum e, de ex., una din SAE, adică Standard Average European, bunăoară cea rusă) nu simt nicio lipsă de claritate în întrebuițarea foarte variată a infinitivului în limbile lor. Iar cazurile de înlocuire a lui în vorbirea nematernă a alogloților le par, deși înțelese, totuși stranii – vezi mai jos exemple din vorbirea rusă a moldovenilor.

Tot aici e greu de trecut pe lângă o contradicție din explicarea fenomenului, contradicție ce bate la ochi în tratările lui prin metoda transformațională, deși observată cu mult înainte de apariția acesteia, dar pe care nici ea nu o poate elimina.

Se întreabă: odată ce infinitivul ca atare, prin însăși natura sa e predispus să fie înlăturat din limbile în genere, de ce atunci limbile romanice și slave îl înlătură numai în Balcani (inclusiv în aria vecină tot lingvistic balcanică – vezi mai sus despre Italia de Sud), el rămânând intact pe alte arii romanice și slave?² Și de ce același proces, în forma incipientă, are loc încă într-o limbă romanică, nimerită în circuitul balcanic relativ târziu? E vorba de limba sefardă (cercetată sub acest raport de noi) tocmai din Balcani spre completă deosebire de aceeași limbă din Maroc (ca și de strâns înrudită și reciproc inteligibilă spaniolă, în ciuda contactelor acesteia cu o mulțime de limbi din Europa, America și Asia). Întrebări analoge se pot pune despre alte idiomuri zise nebalcanice, cum sunt găgăuza, turca din Balcani și de sârba din Banat sau graiurile ungurești din Ardeal, aceste două ultime coîntrebuițându-se cu româna.

În favoarea părerii apărute de către V. V. Ivanov s-ar părea că pledează următorul factor lingvogeografic (îl menționează în p. 221, alături de faptele limbilor balcanice, dar fără interpretări ulterioare). În limba georgiană veche, forma în *-ad* a cazului directiv al masdarului a ieșit din cadrul sintaxei acestui caz, ajungând să se întrebuițeze în funcțiile tipologic obișnuite pentru infinitiv. Astfel, ea a ajuns să complinească verbele modale și faziale, expresiile impersonal-predicative ș. a., dar și ceea ce e deosebit de relevant în acest caz, a putut să fie și subiect, adică, având recțiune verbală, a devenit infinitiv în

² Operăm în acest caz numai cu date absolut sigure. Pentru limbile numai balcanice albaneză și greacă putem invoca pierderea infinitivului în *me* în toscă (ale cărui relice se găsesc în număr suficient acolo) în condiții de bilingvism multiseclar cu greaca, iar pentru însăși greacă am adus nu odată fapte ce nu concordă cu explicarea dominantă a înlăturării infinitivului de acolo din cauze interne (de obicei, fonetice).

sensul strict al termenului³. Și totuși, mai târziu el a ieșit din uz. Georgiana contemporană nu are infinitiv. Deci, cazul pare a sprijini părerea despre tendința limbilor, independentă de localizare, spre eliminarea infinitivului ca element periferic din sistem, de rang ierarhic înalt ș. a. (vezi mai sus, după Ivanov 1976, p. 218). Dar aici credem că a intervenit acel factor că infinitivul vechi georgian în *-ad* n-a ajuns să distingă categoriile verbale, în primul rând diateza și, ceea ce se cheamă versiunea verbală (ceva ca obiectul indirect), din care cauză a rămas puțin apt de a exprima liber funcțiile infinitivale. Adică, a păstrat o trăsătură a numelui de acțiune, caracterizată printr-un dezavantaj în comparație cu infinitivul altor limbi. Acest dezavantaj al limbii materne îl constată un cunoscut cercetător și vorbitor al georgienei: „Limba georgiană nu are infinitiv; locul lui îl ocupă numele de acțiune postverbal (implicând toate dificultățile legate cu aceasta; anume în construirea de sintagme: în georgiana nouă numele de acțiune cere cazul genitiv, ceea ce creează o construcție greoaie)” (1967, p. 51-52). Deci, pe de o parte, infinitivul georgian vechi a fost morfologic defectuos⁴, iar pe de altă parte, lipsa infinitivului în georgiana nouă e percepută chiar de vorbitorii ei ca un neajuns al limbii proprii.

Alte considerații lingvogeografice ale lui V. V. Ivanov tot nu ilustrează vreo tendință glotică generală spre eliminarea infinitivului din limbi din cauza esenței lui ca atare. Astfel, nu e diagnostică aducerea în discuție a limbilor în care infinitivul nici nu a fost atestat deci, nu se știe că el a existat acolo, prin urmare nici n-a putut să dispară, ceea ce exclude din capul locului căutarea cauzelor unei asemenea dispariții. Așa sunt limbile menționate de V. V. Ivanov, eschimosă și aleută, diferite limbi tunguso-manciure ș. a. (p. 222). Tot puțin relevantă e apelarea la părerea ketologului V. V. Belimov despre caracterul nonobligatoriu al infinitivului în limbă (p. 221-222). Ar fi interesant cum s-ar putea aplica această teză, de exemplu, la limba rusă, la franceză, engleză ș.a.m.d. Cf. și apelarea la întrebuintărea infinitivului din diferite limbi în funcții predicative, de exemplu în cea prescriptivă (ca în rusă ș. a.), tot ca simptom pretins de instabilitate a infinitivului ca atare în limbă (p. 221). Toate aceste fapte (și altele asemănătoare) sunt foarte departe de a demonstra o asemenea instabilitate, fapt confirmabil ușor prin practica glotică a vorbitorilor multor limbi.

Pe acest fundal ajungem la confruntarea, pe care o considerăm diagnostică, a celor două feluri de vorbire în limbile nematerne menționate mai sus.

Primul caz e documentat la noi cel mai bine prin exemplele vorbirii pocite italienești a germanilor ocupanți ai nordului Italiei din 1943-1945 și a răspunsurilor italienilor date în același fel. De exemplu (vorbește neamțul), *Perché allora avere* (în loc de *avete*) *fango sulle scarpe?* „De ce atunci aveți glod pe pantofi” sau *Se voi dire* (în loc de *dite*)

³ Vezi amănunțit (Чхубианишвили 1972, p. 137-162 rezumatul rusesc).

⁴ Ca o paralelă parțială a acestei evoluții pot fi privite unele fenomene din latina târzie. Astfel, acolo tendințe de evoluție în infinitiv au manifestat sporadic supinul II (ca în *pudet dictu* sau *horret auditu* – vezi: (Stolz-Schmalz 1928, p. 602) ori genitivul gerunziului (ca în *quem occidendi non oportet* sau *orandi extra civitate egrediens* (Aalto 1953, p. 92), care, nedistingând diateza, nu au devenit forme stabile de infinitiv. Însă piedica principală pentru această evoluție a fost existența în latină, a infinitivului deja demult în uz.

dove partezani, noi subito lasciarvi (în loc de *vi lasceremo*). *Ma se nostro camerata ferito morire* (în loc de *muore*), *noi fucilare* (în loc *fucileremo*) tutti „Dacă spuneți unde sunt partizanii, imediat vă dăm drumul. Dar dacă tovarășul nostru rănit moare, vă împușcăm pe toți” – vezi aceste și mai multe alte exemple din italiană, dar și din spaniolă și germană în Gabinschi 2017, p. 247-249.

Germanii spun așa din cauza că nu știu să conjuge verbele italienești, deci își ușurează vorbirea punând în locul acestor forme infinitivul. În însăși germană verbele se conjugă, deci ei nu imită așa limba lor maternă. Adică asemenea infinitive substituind alte forme ale verbelor respective apar tocmai ad-hoc, generate de însuși mecanismul contactelor dintre limbi, și aceea independent de structura limbii proprii a vorbitorilor, ca și de aceea dacă forma substituită este nucleară sau un transform al ei.

Tot în op. cit. a noastră (p. 246-247) aducem (ceea ce am mai făcut de multe ori în lucrările precedente) exemple din vorbirea rusă a moldovenilor (structuri numai „transformate”, căci structuri nucleare de tipul celor pocite italienești n-am întâlnit în aceste situații) ca cele ce urmează (toate exemplele sunt din emisiuni). De ex., *Надо помочь молдаванам, чтобы они исправили эту трагедию*, sau *Дайте возможность тем крестьянам, чтоб они знали*, sau *Они хотят, чтобы услышали какие-то конкретные результаты* ș. a. tot acolo, vezi și Gabinschi 2012, p. 253 ș. a. În asemenea cazuri nu se creează ad-hoc prin însuși mecanismul contactelor nicio structură nouă inexistentă în vreuna din limbile contactante, ci se reproduce structura demult existentă în una din aceste limbi (cf. resp. rom. *să îndrepte, să știe, să audă*), anume o structură balcanică proprie diferitelor limbi din regiune⁵.

Din confruntarea făcută reiese că un mijloc de ușurare (resp. de simplificare) a vorbirii prin (exprimându-ne în termeni transformaționaliști) folosirea „structurii nucleare” este tocmai infinitivul, ales ad-hoc, fără să imite vreuna din limbile în contact. Și dimpotrivă, eliminarea infinitivului este imitarea structurii unei limbi (resp. a unor limbi) concrete, în care această structură s-a impus prin influență din afară cu sute de ani în urmă și există acolo de atunci deja în afara oricărui contact. În ultima analiză aici hotărăște imitarea structurii ce există în limba dătoare demult în afara contactelor, fără să se datoreze anume mecanismului lor (fapt confirmat prin relativ recenta transmitere a aceleiași particularități, în forme incipiente, și idiomurilor neobalcanice, vezi mai sus).

Așadar, ținând cont de aceste fapte, nu putem accepta ideea, cum că infinitivul a fost înlocuit (total sau parțial) în limbile balcanice din cauza însăși a naturii sale, ceea ce a fost prezentat odată ca urmare a „mecanismului contactelor”, iar mai târziu, în termenii gramaticii transformaționale, ca ceva străin structurilor nucleare elementare ș.a.m.d. Faptele ne spun că înlocuirea infinitivului în Balcani își are sursa într-o limbă (resp. unele limbi) care a(u) transmis altora o particularitate specifică locală preexistentă, nu ceva ce ar fi apărut ad-hoc prin contactul dintre ele.

⁵ Ca să nu supraapreciem importanța tocmai a acestor fapte, trebuie să constatăm că ele nu sunt balcanismul cel mai frecvent din vorbirea rusă a moldovenilor. Mai des auzim confundarea lui „ubi” și „quo”, de ex., *Она легла в кровати* („ubi” pro „quo”, din vorbă) sau *Лифт на ремонт*, („quo” pro „ubi”, scris pe ușa ascensorului). Dar și aceasta este un exemplu de imitare a unei limbi de către alta, nu ceva apărut din însuși mecanismul contactelor.

Deși nu este primordial în cazul de față, trebuie semnalat că la claritate în problemele infinitivului nu contribuie alte câteva teze din articolul lui V. V. Ivanov. Astfel, acolo figurează (în versiunea lui S. I. Karțevski) teza tradițională despre infinitiv ca un membru „nul”, complet nemarcat al sistemului verbal (p. 210). Afirmția e în mod evident greșită chiar în lumina datelor limbilor romanice, în care infinitivul (ca și în alte limbi, de exemplu în cele slave, în care distinge și aspectul) exprimă și diateza, iar la reflexiv și persoana și numărul subiectului acțiunii. Pentru a cuprinde printr-o definiție strictă noțiunea de infinitiv se cere o operație destul de complicată (vezi Gabinschi 2017, p. 149-152). Iar recunoscând existența conjugării subiecto-obiective, ca în limbile romanice sau în albaneza ghegă, putem constata schimbarea infinitivului și după alte categorii, ceea ce ar implica o mulțime de forme ale lui. Tot aici trebuie menționat că la claritate în problema infinitivului nu contribuie tradiționala denumire a lui ca o „categorie” (Ivanov 1976, *passim*) sau, după diferiți autori, prezentarea lui ca „nume de acțiune” (p. 916 ș.a.)⁶.

Referințe bibliografice:

1. AALTO, Pentti. *Studien zur Geschichte des Infinitivs im Griechischen* „Annales Academiae Scientiarum Fennicae”, Ser. B., 80/2 (1953), p. 1-107.
2. GABINSCHI, Marcu. *Lucrări alese de lingvistică română*. Chișinău, 2012.
3. GABINSCHI, Marcu. *Studii de limbă română*. Chișinău, 2017.
4. STOLZ-SCHMALZ. *Lateinische Grammatik*. München, 1928.
5. ГАБИНСКИЙ М. А., *Появление и утрата первичного албанского инфинитива*, Ленинград, 1970.
6. И. И. ИВАНОВ. К типологии инфинитива в балканских языках. В: „Славянское и балканское языкознание. Проблемы морфологии славянских и балканских языков”, Москва, 1976, с. 216-230.
7. А. С. ЧИКОБАВА. Грузинский язык. В: *Языки народов СССР. Иберийско - кавказские языки*. Москва, 1967, с. 22-61.
8. Д. З. ЧХУБИАНИШВИЛИ. *К вопросу об инфинитиве в древнегрузинском языке*. Тбилиси, 1972 (на груз. языке, рус. резюме на с. 137-162).

⁶ La p. 227 V. V. Ivanov (poate din greșeală) ne atribuie nouă cercetarea detaliată și demonstrarea caracterului arhaic al participiului albanez în *-m*, pe care noi doar îl menționăm, examinând problema apariției infinitivului de tipul *me ba* (originea și pierderea acestuia sunt examinate amănunțit în Gabinschi 1970, adus de V. V. Ivanov în p. 227, și e de regretat că dânsul nu reacționează în niciun fel la aceste teze ale noastre, asupra cărora noi și acum (ținând cont și de critica lor și de datele noastre de mai târziu) insistăm. Tot așa e de regretat că V. V. Ivanov, în ciuda diapazonului colosal al faptelor aduse de din diferite limbi, nu confruntă rarele limbi care au fiecare câte două infinitive, cum sunt, precum știm din literatură, pe de o parte hitita, bine cunoscută lui I. I. Ivanov, și, pe de altă parte, româna și albaneza cercetate de noi.

CZU: 811.135.1 '0

ORCID: 0000-0003-3223-8446

DOI: 10.5281/zenodo.3419436

Ion-Mihai FELEA
 Universitatea
 „Alexandru Ioan Cuza”
 (Iași)

O INSCRIȚIE ROMÂNEASCĂ
 LA ÎNCORONAREA FECIOAREI MARIA
 ÎN LIOV, 1751

A Romanian inscription at Virgin Mary coronation in Liov, 1751

Motto: Non scholae sed vitae discimus

Abstract: The author wants to bring forward a short Romanian text from 18th century Lviv written for the canonical coronation of the Madonna painting in the local Dominican church of Corpus Christi în 1751. The text is part of a series of 27 drawings representing Miracles of the Holy Mother, annotated with latin explanation and bilingual epigrams. Each drawing contains a short text in a different language and a Genie dressed in the traditional garment of the respective people. The article aims to decipher the Slavonic, French, Russian, English and Romanian texts and investigate the possible origin and linguistic features of the latter.

Keywords: Lviv, Canonical Coronation, Madonna, Marian art, multilinguism

Rezumat: Autorul dorește să aducă la cunoștința specialiștilor un scurt text în română scris în Liovul secolului al XVIII-lea cu ocazia încoronării unei icoane a Fecioarei în biserica dominicană Corpus Christi din oraș. Textul face parte dintr-o serie de 27 de picturi reprezentând minuni ale Fecioarei, însoțite de explicație în latină și epigrame bilingve latine și polone. Fiecare pictură conține un text scurt într-o anumită limbă și un Geniu în straiele poporului respectiv. Articolul își propune să descifreze inscripțiile în slavonă, franceză, rusă, engleză și română și să investigheze originea și trăsăturile lingvistice ale textului românesc.

Cuvinte-cheie: Liov, Încoronare catolică, Fecioara Maria, reprezentarea fecioarei, multilinguism

În 1751 la Liov are loc Încoronarea Icoanei Fecioarei Maria, o manifestare culturală specifică din spațiul cultural polonez (HASLO p. 2). Această manifestare are la bază cultul Fecioarei privită sub aspectul Ei de regină a cerurilor, ipostază ilustrată adesea în arta catolică¹, iar în Polonia, încoronarea Fecioarei îmbracă o formă ritualică datorită unui context istoric specific. În iarna anului 1655, în timpul Potopului (Frost, p. 120),² armatele suedeze au asediat fără succes mănăstirea Jasna Gora din orașul Czestochowa timp de mai multe luni, dar nu au reușit să înfrângă rezistența unui grup mic de călugări

¹ Cele mai cunoscute reprezentări ale Încoronării Fecioarei în pictură aparțin lui Velasquez, Fra Angelico și Raphael, dar lista poate continua.

² În istoriografia poloneză și lituaniană astfel sunt denumite invaziile suedeze în Uniunea Statală Polono-Lituaniană din secolul al XVII-lea.

ajutați de voluntari locali (Дьяков, p. 164). Conform legendei, dârzenia apărătorilor a fost întreținută de icoana Maicii Domnului, cunoscută astăzi Madona Neagră de la Częstochowa, iar eșecul asediului a declanșat o serie de reacții în lanț care au schimbat cursul războiului în favoarea polonezilor. La scurt timp, pe 1 aprilie 1656, în catedrala din Liov are loc o ceremonie solemnă prin care Fecioara Maria este recunoscută patroana și protectoarea regatului polonez (Frost, p. 165).³

În prima jumătate a secolului următor relațiile statului polonez cu papalitatea sunt reconfirmate și întărite la nivel simbolic. În 1717 Papa Clement al XI-lea emite o bulă de Încoronare Canonică⁴ a Madonei Negre. În 1733 Ioan din Dukla este beatificat de Clement al XII-lea, iar 6 ani mai târziu, același pontif îl proclamă pe Ioan din Dukla patron al Uniunii statale Polono-Lituaniene, al arhiocezei de Przemysl, al Liovului, unde murise, și al cavalerilor polonezi (Дьяков, p. 155).⁵ În 1749 Jozef Potocki pune piatra de temelie a unui lăcaș dominican în stil baroc – astăzi biserica greco-catolică a Euharistiei. Tot în 1749 Franciszek Rusul (clericul de viță nobilă Henryk din familia Nalencz) solicită Papei permisiunea pentru încoronarea Icoanei Maicii Domnului din biserica Corpus Christi⁶. În 1751 aici este încoronată imaginea Maicii Domnului Victorioasă. Conform legendei, pictura a fost adusă de la curtea imperială a Constantinopolului, apoi trecută pe la Kiev, Halici și Liov. În realitate, icoana este rodul școlii bizantine de artă, dar a fost realizată cel mai probabil în Creta sau Veneția în secolul al XV-lea sau al XVI-lea (*писаніе иконъ*, p. 92).⁷ La ceremonia de încoronare de la 1 iulie 1751 au asistat arhiepiscopii celor trei rituri: latin, uniat și armean, alături de mulțimi nenumărate de credincioși (HASLO p. 110-113). Evenimentul este cu atât mai important cu cât în 1751 se împlinesc aproape 100 de ani de la proclamarea Fecioarei Maria drept protectoare a Poloniei. Manifestația a fost descrisă pe larg într-o carte publicată câțiva ani mai târziu, în 1754, cu un titlu din care, pentru a nu obosi pe cititor, vom da doar primele trei cuvinte: *Hasło słowa bożego...*⁸.

³ Ca să înțelegem cât de importantă este Madona neagră pentru comunitatea poloneză este suficient să amintim că Częstochowa este cel mai important loc de pelerinaj din Polonia sau că în biserica romano-catolică din localitatea Cacica, din județul Suceava, a fost adusă în 1809 o copie a Madonei Negre de la Częstochowa. Cf. Manole, Ș.I., Cacica. Centenarul bisericii. În „Lumina creștinului”, serie nouă, anul XV, nr. 11 (179), noiembrie 2004, p. 11.

⁴ *Coronatio Canonica* este un act instituțional pios emis de papă și consfințit printr-o bulă, prin care un reprezentant al papalității (legat, nunțiu sau chiar pontiful însuși) desenează o tiară, coroană sau un nimb unei imagini Cristologice, Iozefine sau Mariane. Actul nu este exclusiv spațiului polonez și nici foarte rar, cca 300 de încoronări canonice având loc înainte de 1800, primele chiar fără aprobarea expresă a Vaticanului.

⁵ În 1997 a fost canonizat de Ioan Paul al II-lea. Cf. <https://www.encyclopedia.com/religion/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/john-dukla-st>

⁶ Astăzi, biserica aparține greco-catolicilor și poartă hramul Euharistiei.

⁷ În urma încorporării Poloniei de vest de către URSS în 1945, dominicanii mută icoana într-un alt lăcaș care le aparține – Basilica Sf. Nicolae din Gdansk, unde se află și astăzi.

⁸ Traducerea germană: Die Stimme des Gotteswortes. Cartea poate fi accesată la adresa citată în bibliografie.

Din titlu aflăm că încoronarea a avut loc în biserica dominicană Corpus Christi, că obiectul ei l-a constituit imaginea Fecioarei Victorioase pictată de însuși evanghelistul Luca⁹, iar încoronarea s-a făcut sub auspiciile lui Benedict al XIV-lea prin „mâna” arhiepiscopului de Liov Mikołaj Wyzycki în anul marelui jubileu 1751. Patronii sărbătorii sunt familiile Mniszech și Potocki, prin reprezentanta lor comună Ludwika, soția lui Iozef Potocki, castelanul Cracoviei, hatman al Coroanei (HASLO p.1-5). Un exemplar din Biblioteca Națională a Austriei, cota 225.147-D, a fost scanat și digitalizat în 2011 de compania Google și este disponibil online.

Conform textului polonez (HASLO, p. 734), de-a lungul străzii numite atunci „Dominicane”, până la Piața și Poarta orașului, au fost înșiruite piramide splendide învelite în copertine. Pe fiecare dintre aceste copertine era pictată o scenă sau minune atribuite Fecioarei Maria, în 27 de limbi de pe întreg mapamondul, în ordine, de la p. 735 la 764 (unele pagini se repetă): greacă, tătară, arabă, turcă, franceză, armeană, rusă, masagetă¹⁰, suedeză, georgiana din Persia, română, italiană, caldeeană (neo-aramaică, probabil), slavă bisericească, maghiară, asiriană, dorică, spaniolă, brahmană¹¹, germană, olandeză, maură¹², lituaniană, indiană¹³, iliră¹⁴, engleză. Fiecare pagină are următorul conținut standard:

[text în polonă]: „Inscripția în limba cutare cu geniul poporului cutare în portul obișnuit al poporului cutare, tradusă [aproximată, mai degrabă] în latină”.

[traducerea aproximativă în latină]

[gravura cu textul limbii cutare și imaginea corespunzătoare]: Uneori textul din pictură este scris în rimă [franceză 739, rusă 741, slavonă 748], alteori nu pare să rimeze [engleză 764, germană 756, spaniolă]

[Epigramă în latină]: Se vrea traducerea epigramei următoare în polonă, dar nu este întotdeauna o traducere fidelă, iar uneori nici nu are legătură cu imaginea.

[Epigramă în polonă]: Rimează.

⁹ Subiectul devoțional al evanghelistului Luca pictând-o pe Maica Domnului este extrem de comun în catolicismul Renașterii. Episodul nu face parte din pictorialul canonic al Fecioarei, însă s-a impus și datorită faptului că Sfântul Luca este patronul artelor. În breslele occidentale de pictori exista obiceiul ca viitorul maestru să picteze această scenă înainte de a fi primit în breaslă cu drepturi depline.

¹⁰ *Inscripcya ięzykiem Massageskim* în original.

¹¹ *Inscripcya ięzykiem Brahmskim* în original. Poate tamilă?

¹² *Inscripcya ięzykiem Murzynskim* în original. Probabil o limbă africană. Astăzi *murzyn* este termenul generic polonez pentru persoanele de culoare.

¹³ *Geniusz Indyjski z inskrypcyq ięzykiem swego kraju* în original. Imaginea, adică Geniul, este înfățișat cu fustă și coroană din pene, exact ca amerindienii tipici din reprezentările europene. Alfabetul nu ne este cunoscut, însă despre scriere amerindiană sau mezoamericană la 1745 nu poate fi vorba, în primul caz pentru că lipsea, în al doilea, pentru că probabil nu era cunoscută sau descifrată. E mai posibil să avem a face cu o scriere din cealaltă Indie, poate o variantă de Devangari.

¹⁴ Pare a fi o scriere care are la bază alfabetul grecesc. Ar putea fi albaneza, care a cunoscut mai multe sisteme de scriere, bazate mai mult sau mai puțin pe scrierea chirilică și grecească.

Conceptul individual de genii – ființe supranaturale care însoțesc un individ de-a lungul vieții și sunt responsabile de ghinioane sau de întâmplări fericite – a căpătat ulterior la romani o extensiune colectivă. Astfel, numeroase inscripții votive, sepulcrale ș.a.m.d., atestă *genii* ale unor anumite teritorii sau populații. O abreviere comună în acest sens este GPR, de la *genio populi Romani*, adică [*dedicat*] *geniului poporului roman*. Ecurile renașterii în spațiul polonez dezbracă figura mitologică a geniului de aspectele idolatrice și o metamorfozează într-o figură care subsumează aspirațiile unei națiuni (Chrostowska, p. 67). Putem spune că geniul poporului poate fi aproximat printr-o reprezentare antropomorfă a conceptului hegelian de „zeitgeist”.¹⁵

Pentru a avea un grad de comparație, am cercetat sumar picturile corespunzând limbile care ne sunt mai familiare. În cele ce urmează, dăm paginile corespunzătoare limbilor slavonă, franceză, rusă și engleză.

Slavona

Epigrama:

<i>Absq[ue] pudore venit, simulata veste pudica</i>	<i>Fără de rușine a venit, mimând modestia prin haine</i>
<i>Plena pudore redit, cum spoliata manet</i>	<i>S-a întors acoperită de rușine când a rămas despuiată</i>

Epigrama în polonă și descrierea latină de deasupra imaginii transmit același conținut. Textul slavon este:

Без стѣда***** ¹⁶ цвѣтъ дѣвства оувѣдила	Fără rușine ***** culoarea fecioriei a purtat
Царіца дѣв бестѣнѣ стѣда исполніла.	Fecioara fecioarelor pe nerușinată a umplut-o de rușine

Sub pictură se află un fragment din Ioel 1:7.

Franceza

Explicația în latină:

<i>Cantantibus coram Imagine Patribus, illisq: verbis chorum terminantibus: Nos cum prole pia, benedicat Virgo MARIA; divinitus imago respondit: Benedicam & intercedam, sed digna sum præstantiori loco.</i>	<i>Cântând în fața imaginii Tatălui cuvintele de final: „Binecuvântează-ne pe noi, Maria împreună cu Pruncul cel iubit”. Imaginea divină răspunde: „binecuvântează și interced”, căci demni sunteți de un loc în ceruri.</i>
---	--

¹⁵ De altfel, despre influența tradiției clasice asupra naționalismului s-a scris. Cf. Abbott, D.P. (2010) ‘The Genius of the Nation: Rhetoric and Nationalism in Eighteenth-Century Britain’, *Rhetoric Society Quarterly*, 40(2), 105–127.

¹⁶ Ilizibil.

Inscripția în franceză:

<i>Tandis quen plein chant¹⁷ les enfants de Dominique Chantoient, Benissees nous Marie dans leur cantique; Cette image rend une Celeste voix pour les Benir, Promettant aupres Du saueur les Secourir!</i>	<i>În timp ce în cântarea lor psaltică copiii lui Dominique cântă: „binecuvântează-ne, O, Maria”, în imnul lor Această imagine arată o Voce cerească ca- re-i binecuvântează, Promițându-le în fața Mântuitorului să-i apere</i>
---	--

În imagine Fecioara cu Pruncul (sau o voce divină, în orice caz) pare că rostește *Benedica et interceda!*

Sub imagine este dată încheierea din Numerii 6:27: *Ego benedicta eis.*

Rusă

Explicația în latină:

<i>Incendium conflagrante civitate Leopoliensi, Beatissima Virgo illae- sam servit Ecclessiam & Monasterium Sanctissimi Corporis Christi</i>	<i>Focul arde în cetatea Liovului, Preafericita Fecioară păstrează intactă biserica și mănăstirea Corpus Christi.</i>
--	---

Pe panou citim:

ОГНЬ ПАЛИТ ЛВОВЬ НО ДѢЫ Храму НЕ ДЕЗАЕТЪ И ГЛОНЦЕ ВАРЪ НЕ В ДѢВѢ, НО ВОЛВѢ РАЖДАЕТЪ	Focul arde cetatea Liovului, dar Biserica Fecioarei nu se însăimântă/ Iar soarele arșiță nu Fecioarei, ci Liovului naște
--	--

Sub imagine stă scris *De medio ignis eruit nos. Dan. 3¹⁸*

Epigrama

<i>Ignibus horrendis vastat dum flamma Leonem, Virginis in Templum rorida stella pluit.</i>	<i>În timp ce cu foc îngrozitor este distrus Liovul Fecioara asupra templului plouă cu roua stelelor</i>
<i>Lew Ruski gdy straszliwym płomieniem goreie, Na swoy Kościol Niebieską rosę PANNA leie</i>	<i>Când Liovul/leul rus cu flacără îngrozi- toare arde Asupra bisericii sale Fecioara plouă cu cerească rouă</i>

¹⁷ Textul este ilizibil în acest cuvânt, presupunem că cel care a copiat panoul a comis o greșală și a încercat să o mascheze prin exagerarea creștăturilor adiacente. Lectura cea mai evidentă este *plein chant* – cântec religios monofon din tradiția cânturilor gregoriene, similar cântării bizantine. Mai multe: Șorban, Elena-Maria (2014). Muzica veche. O istorie concentrată, Editura Eikon, Cluj-Napoca

¹⁸ Reprezintă, de fapt, încheierea scholiei 88 la cap. 3 din Daniel în Vulgata Clementina.

Engleză

Pagina dedicată limbii engleze este confuză, iar singura constantă din toate informațiile este cifra 8. În poloneză este anticipată o scenă a opt miracole de prim rang.¹⁹ În textul pictat este narată o minune cam între rangul unu și doi, unde opt persoane sunt scoase din ghearele morții, dintre care unul considerat mort de trei zile. Imaginea și epigramele, însă, fac trimitere la opt persoane²⁰ care erau să moară pe mare, dar Maica Domnului le-a salvat de la naufragiu. Textul englezesc este după cum urmează:

<i>Before this image of the Blessed Virgin Mary, eight persons of different ages and conditions, who were already to be caryed to the grave, received their lives, amongst whom was one who had lyen²¹ upon the catafalk three days, marvelously rose up in health and praised the Blessed Virgin Mary</i>	<i>Înainte a acestei imagini a Binecuvântatei Fecioare Maria, la opt persoane de vârste și stări sociale diferite care urmau să fie îngropați li s-a dat viața înapoi, printre care era unul care zăcuse pe catafalc trei zile, dar s-a sculat ca prin minune plin de sănătate și a lăudat pe Fecioara Maria.</i>
---	---

Română

Deasupra picturii găsim explicația în latină:

<i>Lethalibūs vulneribūs Miles quidam succius, delatus ad Deiparæ Altare, repente sanatur.</i>	<i>Când a fost rănit mortal, soldatul a fost dus la altarul Născătoarei și a fost astfel însănătoșit.</i>
--	---

În josul gravurii găsim un citat din Ieremia: *A vuneribus tuis Sanabo te. Ierem. 30.V.27.*²²

Epigramele:

<i>Vulnera mille tulit, restat mox nulla cicatrix, Cum medicam Matrem sentit adessè sibi</i>	<i>O mie de răni a primit, dar nicio cicatrice nu a rămas În prezența tămăduitoare a Maicii</i>
--	---

¹⁹ Toma din Aquino deosebește trei tipuri de minuni dumnezeiești: 1) de cel mai înalt rang – ceea ce Dumnezeu poate, iar natura nu, 2) de rang secund – ceea ce, în afară de Dumnezeu, poate și natura, dar nu în aceeași ordine sau relație cauzală, 3) de rang terț – ceea ce natura poate face, dar Dumnezeu face fără a o implica. Moise împărțind Marea Roșie este minune de prin rang, un om care-și recapătă vederea este minune de rang secund, iar o aversă în absența condițiilor meteorologice specifice este o minune de rang terț. Cf. (4 cap. 1.3.101.)

²⁰ Opt în epigrama latină, șapte în cea poloneză. Probabil e o greșeală.

²¹ Formă englezească veche pentru participiul trecut lien. Cf. KJV, Numbers 5:19. https://www.kingjamesbibleonline.org/1611_Numbers-Chapter-5/.

²² *Te voi vindeca și îți voi lega rănilile...* Ier. 30:17, după ediția Cornilescu [13].

*Zołnierz od liczney ręki śmiertelnie raniony
Został, od rękodayney MARYI zleczony*

*Soldatul de numeroase mâini rănit,
S-a sculat de mâinile Mariei lecuit*

Inscripția din pictură pare să fie următoarea:

**Katan murite wsenetosac
Maria Domna adziutat**

Descifrarea primului rând nu este foarte clară din câteva motive. Primul, este, probabil, competența limitată a autorului acestor rânduri. Al doilea, este adaptarea limbii române la scrierea latină în textele de proveniență poloneză. Un al treilea motiv ar putea fi faptul că cel care a pregătit textul pentru pictură cunoștea aproximativ limba română sau chiar deloc, caz în care l-a copiat de undeva. O altă explicație ar putea fi una sau mai multe erori comise de pictorul care a executat lucrarea și care, cel mai probabil, nu știa româna. În orice caz, sensul textului este clar și poate fi aproximat cu ajutorul contextului oferit de explicația în latină și de glosele din josul gravurii. Cea mai plauzibilă descifrare este, în opinia noastră, următoarea:

**Catan[a] murită au sănătoșat,
Maria Do[a]mna agiutat**

Pentru a admite această interpretare trebuie să ținem cont de faptul că velara [ă] este consecvent notată în textele românești de redacție poloneză prin litera [e]²³ (Dumea, p. 73). Fricativa românească [ș] este adesea notată de polonezi prin grupul [sz], însă în acest caz se pare că autorul a optat pentru litera [s]. În opinia noastră, ultima literă din primul rând a fost transcrisă eronat. Din morfologia posibilă a verbului „a sănătoșa” precum și din faptul că inscripțiile pictate scurte tind să rimeze în alte exemple din HASLO, presupunem că pictorul sau redactorul a trecut un [c] acolo unde trebuie să fie [t]. A 13-a literă din primul rând ne pune și ea probleme. Ar putea fi un [u] trecut de la forma veche a auxiliarului de persoana a III-a singular, ar putea fi un [o] de la forma atonă de pronume personal în acuzativ acordat cu substantivul feminin *cătană*, ar putea fi o încercare a pictorului de a reda pe ʌ (înea), și atunci verbul ne apare prefixat, am putea înregistra o formă intermediară a auxiliarului de pers. a III-a singular în care [u] se deschide la [o]. În cele din urmă, s-ar putea admite și o contaminare lingvistică între poloneză și română, întrucât în poloneză *w-* este prefix verbal echivalent prefixului *în-* din română. Dintre ipotezele de mai sus, cele mai plauzibile ni se par a doua și a treia.

Astăzi verbul *a muri* are două realizări participiale, una verbală – *murit* – care participă în forme compuse și una adjectivală – *mort* –, care a pierdut contactul cu verbul. În româna veche, însă, primul participiu apare și cu funcție de adjectiv variabil, în poziție de nume predicativ (Pană Dindelegan, 8 p. 317).

În ceea ce privește verbul, *a (în)sănătoșa* este de conjugarea I, așa cum apare și în limba veche. Luând pentru comparație *Septuaginta* lui Milescu-Spătaru [SEPT], forma de conjugarea a IV-a apare o singură dată sub forma substantivizată *neînsănătoșirea* (SEPT

²³ (Dumea, p. 33 și în continuare)

2 Cronici 21:15²⁴): *Și tu cu boală rea și cu neînsănătoșirea pîntecelui*²⁵, în timp ce conjugarea I-a caracterizează câteva ocurențe, atât în formă verbală și dzise *Isaia să ia o păpușe de zmochine și să puie preste rană și să va însănătoșă (4Reg. 20:7), nu să vor însănătoșă (Iez. 47:12), nu nădăjduiască să să însănătoședze (Iov 24:23), cât și de atribut participial (adjectiv provenit prin conversiune) cel însănătoșat de ardere lucindu stricăciune albă (Lev 13:24).*

Așa cum remarcă SEPT III.6.1.3, o serie de verbe derivate de la substantive sau adjective oscilează între conjugările I-a și a IV-a. În unele cazuri, aceste verbe cad predominant (*învârtoșă*) sau exclusiv (*înjumătăta, înfrâmsăta*) sub prima conjugare, în timp ce, în cazul altora, ultima conjugare este mai prezentă (*curăți*). De altfel, forma de conjugarea I-a a rezistat până aproape de timpurile noastre (Gorovei, p. 11),²⁶ fiind atestată și de dicționarele actuale.

În același timp, nu trebuie trecut cu vederea faptul că, deși substantivul *sănătos* înregistrează multiple ocurențe în SEPT, verbul corespondent nu apare decât prefixat cu *în*.

Morfemul *să* impus de diateza verbală reflexivă²⁷ lipsește în Ez 47:9-10, unde citim:

Apa aceasta carea iêse la Galilêa cătră răsărituri și pogorîia preste Aravîa și veniia pînă la maäre, la apa ieșirei, și va însănătoșă apele. Și va fi tot sufletul viilor undezați lor; preste toate preste carele va veni riul acoló vor trăi și va fi acoló pête mult foarte; căci vine acoló apa aceasta și va însănătoșă și va trăi tot preste carele va veni riul acoló.

Din text și din confruntarea cu *Septuaginta* (Westcott-Hort, Ez. 2:47), unde se folosește $\upsilon\eta\alpha\sigma\epsilon\iota$ – *a trata*, forma de viitor, indicativ, III sing., diateza activă²⁸ – și Vulgata Clementina – *et sanabuntur aquae* [Vulgata Clementina, Ez. 2:47] – rezultă clar că diateza folosită este cea activă, deși traduceri românești contemporane optează pentru diateza pasivă în aceste cazuri.²⁹

Auxiliarul de persoana a III-a singular *au*, explicat în literatura de specialitate prin influența persoanei a III-a plural (*au* < **habuntsau* din *habuit* Cf. SEPT CLXXXVI și Frâncu, p. 301) reprezintă o normă a limbii române vechi. Această formă supraviețuiește până în secolul al XIX-lea, după cum vedem în *Gramatica* lui Radu Tempea³⁰, tipărită la

²⁴ Aici și în continuare, în cazul SEPT, vom cita cu trimitere la verset pentru exemplele din text și cu trimitere la subcapitol pentru analiza lingvistică.

²⁵ SEPT 2Cronici, 21:15.

²⁶ „Poporul crede că dacă dă unui bolnav un alt nume de cum are el din botez, acela se va însănătoșă”.

²⁷ Pentru simplitate operăm cu diatezele tradiționale din gramatica românească. Conform reorganizării diatezelor din GALR 2005, *nu să vor însănătoșă* (Ez 47: 12) se consideră că intră în opoziția de diateză activ – pasiv.

²⁸ Cf. ediția online a Interliniei Westcott-Hort: https://studybible.info/LXX_WH/Ezekiel%2047 și Vulgata Clementina: <http://vulsearch.sourceforge.net/html/Ez.html>.

²⁹ La fel și traduceri rusești mai noi. În schimb, în (Biblia de la Ostrog, : Ez 2:47) găsim **исцѣлится** în ambele versete.

³⁰ Pentru ediția disponibilă online cf. http://dspace.bcucluj.ro/bitstream/123456789/47733/1/BCUCLUJ_FCS_BRV612.pdf.

Sibiu în 1797, sau în *Scurtă rusescă gramatică*, scoasă la Chișinău în 1819³¹, unde găsim ambele forme de auxiliar, atât *au*, cât și *a* pentru persoana a III-a. Utilizarea lui *au* tinde să se regăsească mai degrabă în exprimarea cultă, în timp ce pentru zona de nord, în speță Moldova, *au* și *a* tind să se reducă la *o* în vorbirea populară (Gheție, p. 88). Acest proces de reducere începe în secolul al XVII-lea (Botez, p. 4). După cum remarcă autoarele articolului citat (Botez, p. 3), reducerea înregistrează etape intermediare de *oo*, *o-u*, ceea ce ne dă teme să admitem pentru textul românesc de la Liov o lectură precum *ao sănătoșat*.

Spațiul ortodox al Moldovei nu este deloc ignorat de catolici în secolele XVI și XVII. La pagina 705 din HASLO, în lista de invitați, este menționat Ioan Tobias Augustynowicz, episcopul catolic al Moldovei. În secolul al XVII-lea în Moldova au existat mai mulți misionari italieni care învățau româna pe loc și, în unele cazuri, au lăsat texte în română sau chiar tentative de manuale și predici traduse în românește (Cornilescu, 6 p. 32).³²

În concluzie, cele două rânduri în română nu sunt deosebit de transparente și par, deci, a fi scrise de un străin, probabil un cleric catolic familiarizat sau chiar vorbitor de grai nordic românesc, cel moldovenesc, de exemplu, după cum arată utilizarea africateri sonore alveolare sau post-alveolare, notate prin grupul [dz]. Considerăm că un polonez ar fi notat fricativa postalveolară prin grupul [sz], întrucât acest sunet se găsește atât în limba, cât și în alfabetul polonez, fie digrafic, fie prin [s] cu accent ascuțit, iar un român ar fi produs o variantă mai ușor de înțeles a textului sau ar fi recurs, chiar, la alfabetul slavon. Se pare că autorul era pus în dificultate de secvența românească semivocală-vocală și îl transcrie printr-o singură literă în *Domna*, lucru valabil atât pentru un polonez, cât și pentru un italian. Textul conține un maghiarism – *catan[ă]* – în forma justificată de etimon, cu primul [a] nevelarizat, dar lexemul în cauză avea deja o circulație relativ răspândită în limba română. De la alcătuire și până la tipărire, textul trece prin doi intermediari, unul care pictează panourile din strada Dominicană și cel care execută placa pentru tipar, deși ar putea fi vorba despre aceeași persoană, fapt care nu exclude însă posibilitatea de eroare. În cele din urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că, dacă nu am dat explicații satisfăcătoare, cel puțin am adus spre cunoștință specialiștilor din spațiul românesc tipăritura intitulată *Hasło słowa bożego*.

Referințe bibliografice:

1. Biblia de la Ostrog, original scanat și disponibil online <http://samstar-biblio.ucoz.ru/load/46-1-0-84> (vizitat 16.03.2019)

2. BOTEZ, Mădălina. *Auxiliarul de perfect compus „o” din graiul moldovenesc. Diacronie și sincronie*. <http://www.diacronia.ro/ro/journal/issue/6/A89/ro/pdf> (vizitat 16.03.2019)

³¹ Disponibilă online pe <http://digitoool.dc.bmms.ro:8881/R>.

³² Mai multe în Dumea 2002.

3. CHROSTOWSKA, S. D. *Literature on Trial: The Emergence of Critical Discourse in Germany. Poland & Russia, 1700-1800*. University of Toronto Press, 2012.
4. CORNILESCU, Dumitru. *Biblia* <https://ebible.ro/> (vizitat 16.03.2019)
5. DUMEA, Emil. *Cărți și reviste catolice în Moldova*. Iași: Sapiientia, 2002, 255 p.
6. FRÂNCU, Constantin. Formele de persoana a III-a ale auxiliarului de la perfectul compus. Privire istorică. În: *Studii și cercetări lingvistice*, XX/1969, nr. 3, p. 299-318
7. FRÂNCU, Constantin. *Gramatica limbii române vechi (1521-1780)*. Iași: Casa Editorială Demiurg, 2009.
8. FROST, Robert. *After the Deluge: Poland-Lithuania and the Second Northern War, 1655-1660*. Cambridge: Cambridge University Press, 1993, 213 p.
9. GHEȚIE, Ion. (coord.) *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532-1780)*. București: Editura Academiei Române, 1997.
10. GHEȚIE, Ion. *Baza dialectală a limbii române*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1975.
11. GOROVEI, Artur. ș.a., ediție de Irina Nicolau și Carmen Mihalache. *Credințe și superstiții românești*. București: Humanitas, 2012, pag. 11
12. PANĂ DINDELEGAN, Gabriela. *Înțelept și mort – Participii cu istorie convergentă*. <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A497/pdf> (vizitat 16.03.2019).
13. Toma din Aquino. *Summa contra Gentiles*, http://www.documentacatholicaomnia.eu/03d/1225-1274,_Thomas_Aquinas,_Summa_Contra_Gentiles,_EN.pdf (vizitat 16.03.2019).
14. *Vulgata Clementina*, <http://vulsearch.sourceforge.net/html/> (vizitat 16.03.2019)
15. WESTCOTT-HORT. Septuaginta interlineară https://studybible.info/search/LXX_WH/ (vizitat 16.03.2019).
16. ДЪЯКОВ В.А. (coord). *Краткая история Польши. С древнейших времен до наших дней*. Moscova: Editura Nauka, 1993, 528 p.
17. *Описание иконъ по церквахъ русскихъ въ столичномъ градѣ Львовѣ*, ediție disponibilă online <https://www.twirpx.com/file/1392214/>. Liov, 1858.

Sigle:

1. HASLO = *Haslo słowa bożego*, https://books.google.ro/books/about/Haslo_slova_bozego_laske_pokoy_y_chwale.html?id=D9tJAAAAcAAJ&redir_esc=y, (vizitat 16.03.2019).
2. SEPT = Munteanu E., (coord.), Ana-Maria Gânsac, Ana-Maria Minuț, Lucia-Gabriela Munteanu, Mădălina Ungureanu, *Vechiul Testament – Septuaginta. Versiunea lui Milescu Spătaru*. Iași: Editura Universității ”Alexandru Ioan Cuza”, 2016, 2604 p. Ediție filologică însoțită de facsimile.

CZU: 811.135.1:821.135.1.09(478)(092)

ORCID: 0000-0002-4326-6744

DOI: 10.5281/zenodo.3419524

Elena UNGUREANU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

NICOLAE MĂTCAȘ:
„EU TAI ȘI TAI ÎN ROCĂ
SĂ MI-L ÎNALȚ, SONETUL”

Nicolae Mățcaș: “I cut and cut the rock to lift it, the Sonnet”

Abstract: The poetic work of Nicolae Mățcaș fully exploits the reason for the creation, where a wealth of stylistic procedures and rhetorical figures are used, lexicon captured from all layers, registers and functional styles of the Romanian language (neologisms, archaisms, regionalisms, invented words, etc.), as well as elements of poetic syntax worthy of analysis. The examples were excerpted from the 4 volumes of author’s poetry that appeared in the *Opera Omnia collection. Contemporary poetry*, in Iași, 2016.

Keywords: Nicolae Mățcaș, sonnet, lexicon of poetry, poetic syntax, archaism, neologism, regionalism, repeated discourse.

Rezumat: Opera poetică a lui Nicolae Mățcaș valorifică din plin motivul creației, unde se face uz de o bogăție de procedee stilistice și figuri retorice, lexic captat din toate straturile, registrele și stilurile funcționale ale limbii române (neologisme, arhaisme, regionalisme, cuvinte inventate etc.), precum și elemente de sintaxă poetică demne de analiză. Exemplele au fost excerptate din cele 4 volume de poezie ale autorului apărute în colecția *Opera Omnia. Poezie contemporană*, la Iași, 2016.

Cuvinte-cheie: Nicolae Mățcaș, sonet, lexicul poeziei, sintaxă poetică, arhaism, neologism, regionalism, discurs repetat.

Dintre numeroșii autori editați până în prezent în colecția „Opera Omnia. Poezie contemporană”, tipărită la Iași, TipoMoldova, am ales să ne oprim asupra celor 4 volume de poezie semnate de lingvistul, poetul, omul de cultură și de stat Nicolae MĂTCAȘ, intitulate: *Bolnav de țară* (vol. I, II) și *Iar când cu mieii va ninge prin ponoare...* (vol. I, II), apărute în 2016. Într-un studiu anterior (Ungureanu, p. 203-214), am meditat asupra motivelor abordate, cu precădere în sonete, asupra aspectelor intertextuale, lăsând pe din afară analiza bogăției de procedee și figuri, lexicul și sintaxa poeziei, asupra cărora în cele ce urmează ne vom concentra cu prioritate. Cercetătoarea Alexandra Cuniță spune în prefața unui studiu mainguenean de referință: „Operele literare, literatura în totalitatea ei devin obiect de studiu de mare interes pentru cercetătorii lingviști nu pentru că oferă modele de exprimare corectă și elegantă, în limba dată, a unei gândiri superioare, ci pentru că ne propun grile speciale de interpretare a limbii *în acțiune*” (Maingueaneau, p. 6).

Aceasta are o dimensiune a absolutului, de aceea întotdeauna pune în evidență parte din totalitatea de posibilități, cum o vedea Eugeniu Coșeriu, atunci când vorbea despre limbajul poetic ca limbaj absolut (1994, p. 145-162).

Vom observa că un volum atât de mare de poezii, adunat de-a lungul vieții, livrează cititorului o informație nu tocmai ușor de sistematizat. Făcând uz de un clișeu, pătrunzând în laboratorul de creație al poetului și descosând din țesătura firele și ațele, vom constata, cu uimire, că se poate învăța tot cursul de lexicologie de la facultatea de litere doar cu aceste volume în față.

Ca orișice poet, autorul are o preferință pentru anumite procedee stilistice și figuri retorice. Prima dintre ele, frecventă și expresivă, care se aruncă în ochi, este ENUMERAȚIA. Aceasta are multiple întrebunțări în poetică, fiind o figură a insistenței și a accentuării. Iată cum poetul identifică iubita cu elementele primordiale ale vieții: *Ai fost un mit, un înger, o idee, / Mai mult o vreau, mai puțin femeie. / Prim element: foc, apă, aer, lut, // Din care Dumnezeu ți-a dat suflare* (II, I, p. 113) (în continuare vom cita din toate speciile, nu doar din sonetele autorului). Alteori, autorul apelează la enunțuri pentru a sugera scurgerea timpului, dar și sedimentarea lucrurilor în timp: *Doar unu-nfruntă, obstinat, Olimpul / Gravată în vânlul rocăi de granit, / Și nu-l pot șterge ploaia, vântul, timpul* (II, p. 12). Aglomerarea de lexeme indică belșugul de expresie, nevoia de a cuprinde în doar câteva cuvinte un întreg univers cu tot ciclul său de reproducere: *Doar omul, hăituit din varii părți, / El se preface-n cuget, vise, cărți, / Cetăți, corăbii, holde, fruct, legumă, / Ca, în final, să se transforme-n humă, // Să-și tragă toate seva și vigoare: / Sămânță, arbor, spic, izvor și floare* (II, p. 112).

Relațiile antonimice (opozitiile) pe care le creează autorul sunt din extreme semantice îndepărtate, greu de sesizat la prima lectură, făcând parte din posibilitățile nefructificate de uz, dar găsite de autor și alăturate surprinzător, de exemplu: *Când patria ți-o cere să-i oferi onoarea ei (...)* / *Chiar de ești corb sau zdreanță, șoldan* (= tinerel, lipsit de experiență) sau *marinar* (= aici: experimentat, „lup de mare”), / *Avântă-te în luptă, arzând pe-al ei altar* (I, p. 246).

În sonetul *Așa-s poezii. Toată lumea știe*, printr-o comparație a artei scriitorului cu arta pilotajului, întâlnim numeroase elemente enumerate întâi din câmpul semantic al zborului, apoi al geometriei, ulterior din câmpul semantic al scriiturii: *În luping, ranversări, viraje, toaie. / Scriu linii, cruguri, unghiuri: geometrie / (...) / Nu știu de tihnă, pană, plumb, hârtie* (II, p. 109). Astfel, *luping* înseamnă „evoluție acrobatică complexă a unui avion, constând în executarea unei bucle în plan vertical sau oblic”; *ranversare* „figură acrobatică de zbor, într-un plan vertical, prin care avionul își schimbă direcția cu 180°, întorcându-se pe o aripă”, *viraj* „evoluție a unui avion pe o traiectorie curbilinie orizontală”, iar regionalismul *toaie* se referă, probabil, la dornă sau vârtej. Asemănarea e, bineînțeles, spectaculoasă, țesătură pe care o desenează avioanele pe cer poate fi privită ca un lăicăr poetic. Autorul e consecvent în comparația aleasă, aducând încă o metaforă în corpul sonetului: *fuzelaj* (corpul unui avion sau al unui planor): *Când mai să-nfigă fuzelaju-n glie, / O-ntorc spre nouri* (II, p. 109).

Desprinsă parcă din *Moșii* lui Caragiale, imaginea târgului se construiește înșiruiind cuvinte arhaice: **chersân** (= covată), **găleată** (= căldare), **troacă** (= covată, albie), **hreapcă** (= greblă) (II, p. 48) sau *Era pe când din prăzi creșteau iuzlucii* (= monedă veche; aici: venituri). / **Secară, grâu, porumb, tezaur, mină, / Cadâne, oi, juncani, nectar, fâină** – / *Cu tot ne-ar fi-nghițit bașibuzucii* (= voluntari turci) (II, p. 308). Iureșul dansului se imaginează prin juxtapunerea și coordonarea lexemelor din câmpul semantic al îmbrăcăminte: *Un iureș de rochii, parfumuri și lacuri, / Cercei și mărgele, jobene și fracuri / Ne-nvolbură-n dorne, ne smulge din tracuri* (II, I, p. 74); sfera muzicii – prin denumiri de profesii artistice și denumiri de instrumente muzicale: **Cobzari, aezi, lăută, fluier, nai?** (II, p. 310); cataclismele naturale vs cele care se produc în sufletele umane: *Ne pasc din hău dezastre naturale: / Surpări, înec, erupții, jar, cicloane, / Îngheț, seisme, polii în frisoane / Și globul însuși scos din balamale ... / Nu sunt pe glob flageluri naturale / Umbrindu-le pe cele personale* (II, I, p. 301) sau *Fu grea povara: ciumă, harță, moarte, / Înec, cutremur, tunet, căzământ (...)* / ...îmbrățișa-le-voi cu brio, / Solemn: **speranța, crezul și amorul** (II, I, p. 60).

Poetul mânuiește cu mare ușurință relațiile antonimice: *Nu-i regn în lume: bestii, landre, sfinți / Ca să-și renege propriii părinți* (II, p. 299), dar și alăturarea necanonică a mai multor sinonime eterosemante în același vers: **Leal, bonom, blajin, culant, latinul** (II, p. 386), accentuând spiritul excesiv de tolerant al omului cu sânge latin, în special, al moldoveanului (astfel, *leal* înseamnă „care-și respectă cuvântul, angajamentul”, *bonom* „îngăduitor, credul”, *blajin* „blând, omenos”, iar *culant* „cu care te poți lesne înțelege”).

Atmosfera de spital e redată prin termeni medicali neînțeleși de țăranul moș Stăvărache: *Înșiruiim mărgele verzi pe ață: / Embol, stenoză, valvă, mușchi, licheni...* (II, p. 206). Conștient că își solicită cam mult cititorul, la un moment dat autorul pune în gura personajului și câteva replici pline de nedumerire: *De parc-ar fi pe front, într-o iscoadă: / – Ce-i aia stent? Branulă? Embolie? / Suportți ușor o angioplastie?* (II, p. 210).

Cunoscător de excepție al bogăției limbii române, spirit enciclopedic nesățios, autorul nu se limitează la cuvintele uzuale, ci aruncă în circuitul poetic numeroase cuvinte arhaice (învechite) sau regionale (familiare) etc., forțând cititorul să le (re) găsească un (alt) sens printr-o întrebuintare nouă, astfel încât unele poezii nu mai pot fi citite fără un dicționar deschis în față. De exemplu, într-un sonet în care arată „schimbarea la față” a închisorilor contemporane (fenomen mult mediatizat în presa din România), autorul recurge atât la cuvinte neologice, rare, cât și la cuvinte argotice, frecvente, cum bine se știe, în limbajul delincvenților: (Temnicerii) *Se pregătesc de-o nouă ofensivă: / Beton, bulău, cambuză, krâșa, pilă, / Baros, cazma, tun, spagă, țepă, bilă* (II, p. 52); argotismele **bulău** însemnând „închisoare”, iar **cambuză** – „pachet cu alimente primit în penitenciar”, **cazma** „palmă mare, lată” (expresia *a pune cazmaua (pe cineva)* însemnând „a-și însuși prin furt (*ceva*), a fura (*ceva*)”. Interesant e că autorului nu i-a scăpat faptul că chiar și un cuvânt neutru precum **tun** în calitate de element de argou are sensul de „operațiune ilicită (escrocherie, furt, spargere etc.) de mare anvergură, aducătoare de profituri uriașe”, dar și sensul din domeniul toxicologiei: „seringă utilizată pentru injectarea intravenoasă a unui drog”,

obiect tot mai frecvent în arsenalul deținuților. Se poate face poezie și din astfel de cuvinte? Iată că se poate! Adăugăm la toate acestea alte argotisme precum: *șpagă* „mită, șperț, bacșiș”, *țeapă* „înșelătorie”, *bilă* „cap, țeastă”, apoi *baros* (cuvânt format de la *barosan* „agent de poliție”; excluzându-se sensul de *ciocan* aici), pilă „protecție” (*a avea pile*), dar și cuvântul rusesc *krâșa* cu o gamă întregă de sensuri din câmpul semantic al infracționalității (acoperire, pile, pază, bandă de infractori, taxă de șmecher) (Druță, Buruiană, p. 166). În sfârșit, enumerația este un procedeu simplu, dar cu impact, atunci când autorul evocă imaginea parlamentarului/senatorului care trebuie să completeze declarația de avere: *Își trecu pe îndelete, cu scrupul de tipicar; / Puști, relicve, giuvaieruri, căști, bastoane, jartiere, / Ferme, vite, bărci, terenuri, șandramale, cariere, / Case, vile, limuzine, iahturi, baruri, cont bancar...* (II, I, p.163).

NEOLOGISMUL are un rol important în structura acestor poeme și sonete, și anume acela de a aduce în actualitate ritmuri și forme pentru unii demodate. Ploaia de neologisme este ca o transfuzie de sânge versurilor, unde mai pui că autorul își trimite fără milă cititorul la bibliotecă, utilizând zeci de termeni din medicină, geologie, navigație (marină), politică, lingvistică sau filozofie: *cord* (II, p. 208), *entorsă, plex, menisc* (I, p. 239); *scalp* (II, p. 229), *acromicrie* (II, p. 332), *cancroid* (II, p. 348), *clonism* (II, p. 351), *echimoze, trombe, blocaje* (II, I, p. 231), *abject, imund, fetid, cernicolor* (II, I, p. 229), *stent* (II, p. 213), *misogin* (II, p. 231), *misandă* (II, p. 231) (medicină); *etambou* (II, p. 20), *vergă* (= bară fixată perpendicular pe catarg pentru susținerea velelor) (II, I, p. 337), *cargou (navigație)* (II, p. 273), *biotop* (II, p. 62; II, I, p. 170), *fitofag* (I, I, p. 37), *antropofag* (II, p. 229) *spondil, oxifil* (II, p. 40), *spadix* (corect: *spadice*) (II, p. 239) (biologie); *echinid* (II, p. 332), *amniotă (zoologie)* (II, p. 368), *sintagme, ortofone, ortograme* (II, p. 166), *stilemă* (licență; corect: *stilem*) (II, p. 286) (lingvistică); *siroco, crivăț, alizeu* (II, p. 15) (geografie); *zircon, cianit* (II, p. 12) (mineralogie); *volute* (arhitectură) (II, I, p. 81); *ectip* (II, p. 67) (filozofie), *vrie* (= rotație) (aviație) (II, p. 366), *internet, laptop, sms, site* (II, I, p. 37), *IT, facebook, like* (II, p. 101), *on-line, e-mail, smartphone, skype* (II, p. 52) (tehnologia informației). Modernizarea stilului a făcut posibilă prezența unor englezisme ca *full* (II, p. 91) (engl.) (>*full-time*) cu norma întregă, *trust, offshore* (II, p. 96), *geep, mall, yaht, liner, card, bodyguard* (II, p. 81) etc. Bineînțeles că nu orice cititor acceptă ușor această „insertie de nouitate”, găsindu-le pe alocuri forțate și nepoetice; cu toate acestea, autorul le consideră elemente ale lexicului care dau o notă de prospețime discursului poetic.

Un exemplu de poezie-ghicitoare, ermetic, în stilul lui Ion Barbu, am putea spune, este următorul, în care autorul pur și simplu se dezlănțuie: *Mă doare astmul Zlatnei mortifer* (= aducător/purtător de moarte), / *Ampoiul* (râu) *prăbușindu-se-n ravenă* (= vale), / *Izvoarele ce-au șters-o din avenă* (= prăpastie), / *Simțind burghiul cianurifer* (= care conține cianură). // *La fel, și frunza roasă de falenă* (= fluture), / *Protozoarul* (= încregătură) *supt de rotifer* (= vierme). / *Aretele* (= berbec) *mă doare, pestifer* (= pestilențial), / *Și taurul ce cade în arenă* (II, I, p. 142). Tot un fel de ghicitoare e și strofa următoare: *Pe-un sân – bourbon, pe altul – staropramen, / Gambrinus, pilsner, budvar – mai la vale, / Încât ai bea la rând și trei ocale, / Hadâmb să fii de rând sau mare famen* (II, I, p. 327) – imaginea tulburătoare a unei chelnerițe într-o tavernă.

Acest stil *flamboaiant* (II, p. 68), caracterizat prin complicarea și rafinarea expresiei, este una din trăsăturile poeziciei lui Nicolae Măteș. Nu că le-ar fi căutat cu tot dinadinsul – mai degrabă poetul le cunoaște sensurile și exploatează din plin aceste posibilități.

ARHAISMELE conviețuiesc cu neologismele, într-un demers ca al celui mai îndârjit poet postmodern, reușind de cele mai dese ori o reactivare de sensuri: *Izvoadele ne oblicesc* (= dovedesc) *obeze*, / *Trecute vremi de doamne și domnițe* (II, I, p. 112); *Te-adastă-un pat de cetini pe ceair* (= ocol) (II, I, p. 221); *Solveșc* (= se dizolvă) *meridiane-n paralele* (II, p. 61), *Își face toamna ordine-n abalde* (= magazii) (II, p. 66) etc. Pentru unele lexeme învechite autorul are chiar o anume preferință, de exemplu: *îndarn* (= în zadar) (întâlnit de 8 ori) sau *olm* (înv.) (= mireasmă) (întâlnit de 6 ori).

Cuvintele de altădată au rolul de a nuanța expresia, de a-i da o anume greutate, încărcătură și chiar preț versului, reconstituind imagini pierdute în timp: *agarinesc* (= păgânesc, necredincios) (înv.) (I, I, p. 12), *otrep* (= cârpă, zdreanță) (II, I, p. 14), *advar* (= amulet, talisman) (II, I, p. 26), *price* (= ceartă, neînțelegere) (II, I, p. 339), *ogod* (= cinste, omenie) (II, I, p. 341), *armoarii* (= blazon) (II, I, p. 252), *ostoi* (= potolire, alinare) (II, I, p. 371), *vlavie* (= putere, vlagă) (înv.) (II, I, p. 216), *adamască* (= plantă, stofă țesută cu flori) (II, I, p. 216), *zîmberéc* (= arc, mașinărie) (II, p. 72), *beizadea* (= fiu de domn, principe) (II, p. 91), *iuzluc* (= veche monedă turcească de argint având valoarea de o sută de parale) (II, p. 308), *bașibuzuc* (= voluntar turc, aparținând trupelor neregulate) (II, p. 308), *șole* (= opinci) (II, p. 310), *zeche* (= cojoc) (II, p. 310) etc.

REGIONALISMELE (mult mai puține, bineînțeles), au și ele un rol important, indicând un soi de recunoaștere a funcționării și stratificării teritoriale a anumitor lexeme (numite în limbajul lingviștilor diastratic). Prezența lor în poezia lui Nicolae Măteș arată, pe de o parte, cunoașterea semnificației acestora, fiind vorba nu doar de moldovenisme, ci și de muntenisme sau ardelenisme. Ca excepție, uneori se dă și varianta din limba literară, pentru a-l scuti, eventual, pe cititor de o căutare în plus în dicționarul limbii române. Așa e cazul substantivului *uium* (II, I, p. 23) (mold.), explicat în unul din versuri astfel: *Plătim, grăbiți, uium sau, altfel, vamă* (II, p. 193).

Unele regionalisme nu mai sunt actuale, purtând astfel și eticheta de învechit, de exemplu, din clasa **verbelor**: *a astruca* (= a acoperi) (înv. și reg.) (II, p. 351), *a slomni* (= a ochi) (II, p. 54); *a smomi* (= a înșela) (înv. și reg.) (II, p. 327), *augni* (= a se mira) (II, p. 266), *a zobi* (= a zdrobi) (I, p. 533); din clasa **substantivelor**: *bijoi* (= șipot) (reg.) (II, I, p. 127); *bunețe* (= bunătațe) (reg.) (I, p. 522), *bușcă* (= mușcătură) (II, I, p. 133); *celșag* (= înșelare, amăgire) (II, p. 319), *dărabă* (= bucată) (II, p. 307), *hârzob* (= funie; în expr.: *a se crede cu hârzobul coborât din cer*) (II, p. 233), *otpust* (înv. și reg.) – formulă bisericească de binecuvântare (II, p. 358), *șarturi* (= socotele) (II, p. 321), *burmă* (= inel): *boiul tras prin burmă dând în floare* (II, I, p. 343); din clasa **adjectivelor**: *abraș* (= nărăvaș) (I, p. 536); *bolând* (II, I, p. 81), *ócoș* (= meșter, șmecher) (II, p. 247), *zărghit* (= smintit) (I, p. 401); din clasa **adverbelor**: *estimp* (= în acest an) (I, p. 132; II, p. 265).

CUVINTELE OCAZIONALE, INVENTATE sau RARE. Se întâlnesc destul de multe cuvinte inventate, construite, în special, prin derivare, de exemplu, prin adăugarea de sufixe, de exemplu, **-ie**: *Cu greu apasă chinu-n captivie* (I, p. 513); **pluripartidie** (II, p. 179), **stupizie** (II, p. 338), **țanțoșie** (I, II, p. 119), **nărăvie** (I, p. 390); **-ean**: *Cocorii când se-nșiruie în zbor / Și, gurluind, o iau spre paradis, / Deasupra mea – damoclean – planează / Cuțitu-acelei țipăt de cocor* (I, p. 242); **-idă**: *De cum îi vezi, te prinde alergida* (= boală alergică) (II, I, p. 336); **-esc**: *dans ielesc* (II, I, p. 93); **-giu**: *M-aș duela cu duh de duelgiu* (II, I, p. 376) sau prin adăugarea de prefixe, de exemplu, **des-**: *Și cine trage plugul când țara se destară?* (I, p. 250); **în-**: *Învlăguiește-mi c-un sărut roua, izvoarele, / Însfeșnicește-mi c-un surâs pe boltă luna, stelele* (I, I, p. 172); *Din olmul ei pe mine să mă-nruguri* (II, I, p. 343), **-a**: *a nimba←nimb* (= a aureola): *Nimba belșugul nostimei perechi* (II, I, p. 368); **a inela** cu încă un sens pe lângă cele 2 atestate: a oferi un inel cuiiva (dicționarele indică doar sensul 1. a ondula și sensul 2. a secui (arborii)): *În sclipitor inel de piatră rară / Te-aș inela* (II, I, p. 229); **-i**: *orfevrări ← orfevrărie* (meșteșugul creării obiectelor de artă aplicată, din metale prețioase): *...orfevrărind sclipirea în giuvaiergicale* (II, I, p. 230).

Cele mai multe dintre cuvintele create au o structură foarte transparentă: **asfalt**en (II, p. 48), **păunatru** (II, p. 100), **naufrânge** (II, I, p. 368), **țopesc** (II, p. 118), **aprilin** (II, I, p. 121), **cordivoră** (II, I, p. 269), **luxurin** (II, I, p. 147), **mnemofag** (II, p. 229), dar se întâlnesc și unele greu de descifrat: **pomoară** (II, I, p. 271), **dârg** (II, p. 48) etc.

De la caz la caz își fac apariția unele cuvinte rare: **uranisc** (= baldachin) (II, p. 7), **abnorm** (= anormal) (II, p. 12), **orc** (= infern) (II, p. 316). Dacă despre *liră* nimeni nu ar spune că nu face parte din lexicul poetic, un sinonim al cuvântului *liră*, și anume *heptacord*, ar fi găsit de mulți cititori drept unul nepoetic. Autorul însă i-a găsit o întrebuintare ideală, în versuri precum acestea: *Când vine-un rapid, când pleacă rapidul din gară, / Mi-s strunele inimii-ntinse ca un heptacord. / Alină-le ori le smulge cu poftă de fiară, / O, dulcea și tandra mea fiară, Gara de Nord!* (I, I, p. 79).

ARGOTISME sunt relative puține, dar nu lipsesc: *Suflul lor, zbânțul lor, feciorelnicul spil* (= joc) (II, p. 69); *La vremuri noi casapi de neam ciumete* (= bătaș) / *S-au dat în stambă drept liberatori* (II, p. 320); *Ca-n plină zi să-ți ciușde* (= să-ți șterpelească) miliardul (II, p. 327).

INVERSIUNEA e un alt procedeu pe care îl stăpânește perfect poetul: *Dalbe flori de nufăr, întreba-vă-voi* (I, p. 380); *Și-o pată de mocirlă putea-s-ar strecura* (II, I, p. 66); *Li-s fiii de la naștere orfani, / Pe care, dulci, bunicii cresc-mi-i* (II, I, p. 135); *Spre-al lui nea Grig viu visul azi pasu-ndrepte-li-su* (I, p. 263); *Un mic taifun (feri-mi/ni-l-ar sfântul!)* (II, p. 238); *Dar zborul meu fostu-mi-a frânt* (I, I, p. 284); *Să nu văd gândul cum ascunde-și-l?* (II, I, p. 110); *Decât să-mi facă numele meu vil, / Mai bine corbii ciugulească-mi-l* (II, I, p. 110) etc.

FORMULELE DE PERFECT SUPRACOMPUSE, meșteșugit utilizate, amintesc de poezia clasică: *Atâtea lumi și lucruri s-au fost șters* (II, p. 60); *S-au fost deschis să-l ieie pe marele căzut* (I, p. 139); *Vei înțelege cât de mult te-am fost iubit, / Enigma mea de astăzi și de ieri* (I, I, p. 176); la fel ca și INFINITIVELE LUNGI: *Când fu a se facere*

(I, p. 232); *Ne plâng căzuții, câți i-ar înghițire* (II, p. 186); *Frumoasă floare, / floare de soare, / cin' te-o secerare / și te-o sărutare?* (I, I, p. 225); *Zdrobită când vei reveni, mă vei aflare / Într-un stobor în zvon de clopot claustral* (I, I, p. 274); *N-o să te-ntrebi de unde-or mai venire* (II, I, p. 48).

Din formulele populare, pe lângă inversiune, autorul preferă RELUAREA PRONUMELUI PERSONAL: *lega-le-ar burdof le-ar, / de draci ghilosi-le-ar, / purta-le-ar pe valuri / departe de maluri* (I, I, p. 330); *Dar gândul fatal mi-a tot rosu-mi-a creierul, rosu-mi* (I, I, p. 88). Forma veche de *sânt* a verbului *a fi* este alăturată formei actuale recomandate *sunt*, creând o opoziție semantică **sfânt**– **păcătos**: *și nici / poet nu sânt. / Sunt / un biet muritor de rând* (I, I, p. 298); *Chiar eu mai sunt. Dar nu sunt cine sânt* (II, I, p. 322); *Fără dragoste, Doamne, nimica nu sânt. //... Fără dragoste, Doamne, nici Tu nu mai ești...* (I, I, p. 201).

JOCURILE DE CUVINTE (al antonimelor, paronimelor etc.) pun în valoare și mai mult expresia poetică: *Cu vânj arap de sânge eupatrid, / Cel mai bogat în patrii om din lume, / Cum intru-n humă, jalnic apatrid* (II, p. 85); *Agnostic pățimaș sau anagnost* (II, p. 249); *Furia să n-o nfiți până-n plăsele, / Când vezi că cel mai haplea impostor / Fur-ia comândul propriului popor? / Să-ți ardă-atunci de lună și de stele?!* (II, p. 402); *Emelea lor – către Pepelea-al nostru* (II, p. 34).

Poetul are libertate maximă nu doar la utilizarea bogatului tezaur al limbii, dar are deschidere și pentru crearea de forme și cuvinte noi, optând, adesea, pentru forma de plural a unor nume proprii, de exemplu: **continente, țări și regiuni** (*Descoperă americi* (I, p. 280); *Un foc joacă rumba pe țarm de-australii* (II, I, p. 100); *Când peste ani, întorși de prin Americi, / Din Australii, Indii și Antile* (I, I, p. 168); *În spanii se-aruncă* (I, p. 259); *Feciorii spre italii compăsu-l țin la zi* (I, p. 262); *Lui nu-i ajung o sută de Crimei!* (II, p. 35); *Cum cerne vântul în sahare duna* (II, I, p. 17); **personaje mitologice (herculii** (I, p. 258); *Acasă,-n prag, cernite penelope / Mai țeș speranțe, așteptând ulișii* (II, I, p. 40); **personalități** (*Ca ieri, veneam să îl supunem, nordul, / De slavă beți, esenini scandaloși* (I, p. 268); *Gravându-l cu penelul zugravorilor neculci* (II, I, p. 89); **monumente arhitecturale și istorice** (*Am spart fortificate moncade și bastilii* (II, I, p. 12).

Dacă un vers atât de riguros precum al sonetului îi cere modificarea accentului cuvintelor, autorul nu se sinchisește să o facă, fără a sacrifica ideea: *Pe stângul se prelinse o altă* (I, I, p. 64); *Aidoma lui Dédal și Icar, / Îmi fac aripi – de pânză, nu de ceară!* (I, I, p. 63); *Să le simțim murmúrul lor aproape* (II, I, p. 59); *murmúr* (II, p. 253), *Viața-și úrmă cursul apăsat și greu* (II, I, p. 109). Apelând la tot felul de licențe poetice, poetul își permite să schimbe accentul atunci când o cere rima: *Rotiți pe-o clipă unghiu-n sens invérs* (II, p. 197); *Tu, trecător pribeag cu pas molcúm* (II, I, p. 23) sau să inventeze noi forme de plural unor substantive consacrate: *În scorbure se găvozdesc vântoase. / În crengi vioare-și scârțâie arcușul* (II, p. 33), sau să le schimbe genul substantivelor, de exemplu: *Ia loc un pic sub ramii mei, vergúrii* (II, I, p. 23) (masculin în loc de ambigen).

CONVERSIUNEA e un alt procedeu la care se recurge, constând în formarea cuvintelor prin schimbarea categoriei gramaticale: *Icar* (nume propriu) → *icăr,-ă* (adj.): *Iar privirile noastre – două firave áripi icare* (I, I, p. 54); *Heracle* (subst., nume propriu) → *heraclu,-ă* (adj.): ...puterea sa **heraclă** (II, I, p. 78); *Procust* (subst., nume propriu) → *procust,-ă* (adj.): *S-o împietrească-n pofta sa **procustă*** (I, p. 342); *Eminescu* (subst., nume propriu) → *eminesc,-ă,-e,-ești* (adj.): *Și să răsar Luceafăr **eminesc*** (II, I, p. 39); *Să te cununi sub teii **eminești*** (II, I, p. 186); *Esenin* (subst., nume propriu) → *eseninește* (adv.): *Cum plâng, **eseninește**, derbedeii...* (II, I, p. 114); *lăstun* (subst.) → *lăstun,-ă* (adj.): *tinerețea **lăstună*** (I, I, p. 320); *Cernobâl* (subst., nume propriu de localitate) → *cernobâl,-ă* (adj.): *Vinele gri **cernobâle*** (I, p. 148). Un caz extrem de rar e când verbul în forma sa de conjunctiv poate prelua funcțiile unui substantiv: *Aci se iau la-**ntreacă**, aci se hârjonesc* (II, I, p. 93) (*întreacă* ← *întrecere*).

În aceeași ordine de idei, autorul practică deliberat figuri frecvente în textele folclorice – sincopa și eliziunea, când sunt eliminate sunete și silabe din cuvânt: *De mai **adulmă** a copilărie* (I, p. 471), *Dar timpul, vai, și dragostea o-**adumbră*** (II, I, p. 59); *Iar când, bătrân, se **gată**-n strai de nuntă* (II, p. 68); *Hermina-i o mireasă când se **gată** / Cu albul argintiu al blănii sale* (II, p. 251); ***Frumsețe**-n jur sporit-am și vigoare* (II, p. 131); *Și eu mă **usc**...* (II, p. 228); *Minciuna când **asurde** adevărul* (II, p. 300); *Să-ți **préțui**, dulce, nimburile toate* (II, I, p. 26); *Lovește-mă, **timpe**, cu ploaie de piatră* (II, I, p. 85); *Vreun Făt-Frumos să-ți **săgete ușure** / Dar ce mă fac cu razele de glajă / Ce le **săgeată** soarele-mbătat* (II, I, p. 232); *Când singurarea inima-ți **săgeată*** (II, I, p. 103); *Mi-**nfloare** viu, un cearcăn, sfidant, liliachiu* (I, II, p. 7).

De asemenea, printre figurile fonetice se disting cele câteva ALITERATII (eufonii) savuroase: ...*grâu al **graiului*** (II, p. 153); *Sorbind din **cupa culpei culpeciuturi*** (II, p. 399); *O vérgură (înv.) naiadă ca roura răsurii* (II, I, p. 18); *Oricât de **marmoree-i armoreta**, / Cât timp **miraj** și pasiuni vor fi, / Iubirea nu s-a stinge niciodată* (II, I, p. 280), iar dintre figurile sintactice, un CHIASM de mai mare dragul: *Eu, cioplitorul de **bazalt** întru **cuvinte**, / Tu, cioplitorul de **cuvinte** în **bazalt*** (I, I, p. 113).

Un procedeu inedit (ale cărui subtilități le-a explicat cu multă răbdare studenților pe vremea când preda cursuri de sintaxă la catedră) la care nu are pereche este construirea de comparații-metafore cu ajutorul așa-numitului ELEMENT PREDICATIV SUPPLEMENTAR (o parte de propoziție despre care s-a scris mult în literatura de specialitate, având un cumul de funcții sintactice). Deși este dificilă la analiza gramaticală, este deosebit de expresivă și productivă în poezie: *În mâna ta se mlădia **boi** lemnul* (II, p. 178); *Afacerea-i mergea **bandă rulantă*** (II, I, p. 212); *S-a dat iar cep la inimă. Vermutul / Pornit-a **râu** să gâlgâie-n artere* (II, p. 203); *Mă usucă **stîblă** plânsu-mi* (II, p. 29); *Curg firele **suveică** printre ițe* (II, p. 17); *Te-ncolăcește **șarpe** gelozia* (II, I, p. 175) etc.

Nu în ultimul rând, utilizarea unei TOPICI neordinare, cu puternice accente expresive – demonstrează veritabile calități de structurare și destructurare a enunțului. Inversarea locului obișnuit al unui element îl fac pe cititor mai atent,

cerându-i uneori reluarea lecturii. Exemple se găsesc din abundență. Cele mai nevinovate sunt cele care inversează locul elementelor în cadrul frazeologismelor, de exemplu: *Jivraju-i puse-n roate navei bețe* (II, p. 24) – formula stabilă fiind *a pune bețe în roate*. Avem aici un exemplu mai rar de adjectio + transmutatio: *a pune în roate (+ navei) bețe*. Un caz de detractio avem aici: *Ți-e inima un purice de frică* (II, p. 89) ← *a avea inima cât un purice (de frică)*.

Adverbul este partea de vorbire cel mai frecvent intercalată în topica obișnuită: *La vară pescărușii vor – oare – reveni?* (I, p. 262); *Moartea lor n-ar putea a – nicicum – ne desparte* (I, p. 463); *Prin copii, nepoței, strănepoți vom – în veci – dăinui* (I, p. 463); *Dar vine punctul critic când se schimbă / Spre-a nu se mai – în veci – putea schimba* (I, p. 483). Alteori adresarea e cea care întrerupe o construcție verbală la timpul viitor: *te voi diviniza ca pe preasfânta născătoare de Dumnezeu, / dară nu te voi, dragă, iubi* (I, I, p. 352). Din cauza coincidenței acordului, unui cititor neatent i-ar putea scăpa finețea acestui subtil joc de poziționare a cuvintelor în propoziție; astfel în versul *Spălat cu lacrimi, Drumul Crucii, grele* (II, p. 307), *grole* se referă la *lacrimi*, nu la *Cruce*.

Odată ce a învățat procedeul și a văzut că prinde, poetul îl mai încearcă de câteva ori cu aceeași îndrăzneală, intervenind fără teamă în structura osificată a construcțiilor verbale sau în structura îmbinărilor libere: *Că mieii luzi, din vale, le-ar – apa – tulbura?* (II, I, p. 66); *Mai știi, poate-n bruscul – al vieții – suspans* (II, I, p. 74).

Un tipaj sintactic plăcut autorului, cu accent pe ultimul cuvânt al versului, apare în versul ce constituie titlul prezentului studiu: *Eu tai și tai în rocă să mi-l înalț, Sonetul*; același model îl găsim reluat de mai multe ori: (drepturi) *Trudind din greu, s-ar prea putea să aibă / Mai multe decât victima, călăul* (II, p. 331); *Pentr-un călcâi poți rezista de pâine* (II, p. 332); *Nu plânge, iubito, cu lacrimi de sânge, / Spre celălalt nu plec chiar astăzi tărâm* (I, I, p. 178).

În același vers coexistă forme inversate ale topicii cu formele obișnuite: *Zadarnic mersul timpului? Ochării / I-i smulgi, i-i cerci, i-i răsucești și spargi i-i?* / *Pași spre neunde micii? 'N hăuri largii? / Te-a – pân-la piele, lotrul! – despuiat* (II, p. 297) (puțin pretențios și manierist, avem aici un exercițiu de mare virtuozitate, amintind de stilul inconfundabil al lui Șerban Foarță). Forma aceasta, extrem de rară, de plasare a pronumelui anteclicitic în poziție postclitică, e dictată mai degrabă de rimă decât din alte rațiuni: *Din alte lumi exemple – din jur – ne ies cu plinul / Ce fac în fața morții și număr anii când și-i.* / *O lebadă când pierde iubitul său, carminul, / Din cer în hău se-aruncă (Ce devotați, deplânșii!), / Imaginar, în zboru-i, sărută chipul blând și-i / Îngână cel din urmă, al veșniciei, immul* (II, I, p. 108).

O construcție sintactică interesantă, cu o arhitectură de clepsidră, o putem dezarhitecturiza din versul: *Dă-i, Doamne, speranțele mele / Și nu i le, Doamne, lua* (I, I, p. 58), cu un joc al verbelor antonimice *a da – a lua*.

Toate aceste structuri și formule demonstrează o perfectă cunoaștere a sistemelor lexical, morfologic și sintactic, dar și a posibilităților și deschiderilor din registrul stilistic al limbii române, aspecte care s-au regăsit în cursuri predate de autor cu multă pasiune la facultate.

A plasa conjuncțiile la capăt de vers sau a demonta pronumele interogative din locul lor tradițional în enunț și a le plasa în orice alt loc e un exercițiu de versificație nu chiar la îndemâna oricui, indicând maturitate și siguranță: *Au câte-au stors din umbra-mi stropul viu, / Răcoarea stingătoare-a setei câte?* (II, I, p. 193); *Îmi sfarmă când memoria ilăul* (II, p. 163); *Pe unchiul Dédal, foc de mânios, / Invidia-l va roade când la os* (II, I, p. 14).

Spirit enciclopedic, Nicolae Măcaș își populează universul poetic cu numeroase ființe mitologice, multe în perechi, potrivit, în ideea conceptului de discurs repetat, contextul mitului unui context actual(izat). Sunt cam 100 de personaje, pe care criticii le-au trecut în revistă. A trăi viețile lor celebre înseamnă a le cunoaște. Putem atribui această asemănare însuși autorului, care declară într-una din poezii: *iar dorul de tine mă mistuie-ntruna / de parc-aș fi –/ noapte și zi –/ un Ulise-notând spre Ithaca?* (I, I, p. 38). Ulise (în greacă Odysseus), cum bine se știe, este eroul cel mai cunoscut din întreaga Antichitate. Legenda lui a constituit subiectul *Odiseei*, iar Ulise a fost adesea considerat de către filozofii stoici drept tipul Înțeleptului (Grimal, p. 497). Într-un moment de singurătate și așteptare, eul liric se adresează iubitei: *Dar nu vedeai că nava-mi naufrânge* (II, I, p. 368). Trăită pe cont propriu, intens spiritualizat, odiseea Înțeleptului e a unui lucid pe care îl apasă cunoașterea, dar, trecută prin valurile suferinței, tot ea îl înalță.

Ne-am tot întrebat cât rău facem acestor sonete, destructurându-le și scoțându-le oasele (= cuvintele) la vedere, dar ne-am împăcat până la urmă cu gândul că un astfel de sacrilegiu e necesar ca act hermeneutic, pentru a urmări, în același timp, limba în acțiune, în acțiunea actului poetic.

CITATELE se dau conform următoarelor sigle:

I = Măcaș, Nicolae. *Bolnav de țară*, vol. I. Iași: TipoMoldova, 2016, 562 p.

II = Măcaș, Nicolae. *Bolnav de țară*, vol. II. Iași: TipoMoldova, 2016. 484 p.

I, I = Măcaș, Nicolae. *Iar când cu miei va ninge prin ponoare...*, vol. I, Iași: TipoMoldova, 2016. 380 p.

II, I = Măcaș, Nicolae. *Iar când cu miei va ninge prin ponoare...*, vol. II, Iași: TipoMoldova, 2016. 444 p.

Referințe bibliografice:

1. COȘERIU, Eugeniu. Limbajul poetic. În: *Prelegeri și conferințe (1992-1993). Anuar de lingvistică și istorie literară, t. XXXIII, 1992-1993*. Seria A. Lingvistică, Iași, 1994, p. 145-162.

2. DRUȚA, Inga. BURUIANĂ, Sabin. *Dicționar de argou și expresii colocviale (rus-român)*. Chișinău: Arc, 2017.

3. GRIMAL, Pierre. *Dicționar de mitologie greacă și romană*. Prefață de Charles Picard. Trad. din fr. de Mihai Popescu. București: Saeculum, 2003.

4. MAINGUENEAU, Dominique. *Pragmatică pentru discursul literar. Enunțarea literară*. Colecția Academica. Seria Științele limbajului. Trad. de Raluca-Nicoleta Balațchi. Prefață de Alexandra Cuniță. Iași: Institutul European, 2007.

5. UNGUREANU, Elena. Nicolae MĂCAȘ: „Râvnesc infinitul ca nava un port”. În: *Limba română* (Chișinău), 2019, nr. 1, p. 203-214.

CZU: 81'42:070

ORCID: 0000-0002-0413-6461

DOI: 10.5281/zenodo.3419596

Ana FERAFONTOV
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

EXPRESIVITATEA LIMBAJULUI
ÎN PAMFLETUL PUBLICISTIC

Language expressivity of pamphlet

Abstract: Pamphlet discourse is composed of a series of expressive means that generate different meanings and lead to the overall message configuration. Irony is the basic element of pamphlet, outlining the author's attitude toward the speaking subject and influencing the publicist's attitude. Stylistic markers, oral elements, stylistic devices, word games are means of increasing the pamphlet expressivity.

Keywords: pamphlet, expressiveness, vocabulary, strong language, register, irony, sarcasm, stylistic devices, stylistic markers.

Rezumat: Discursul pamfletar se compune dintr-o serie de mijloace expresive, care generează semnificații și conduc la configurarea semnificației generale a mesajului. Ironia este elementul de bază al pamfletului, exteriorizând atitudinea autorului față de subiectul abordat și influențând atitudinea publicului. De asemenea, mărcile stilistice, elementele oralității, figurile de stil, jocurile de cuvinte constituie mijloace de sporire a expresivității în discursul pamfletar.

Cuvinte-cheie: pamflet, expresivitate, lexic, limbaj violent, registru, ironie, sarcasm, figuri de stil, mărci stilistice.

Pamfletul este o specie hibridă, aflată la granița dintre literatură și jurnalism, care „stigmatizează anumite tare morale, concepții politice retrograde, negative, aspecte ale realității sociale, trăsături de caracter ale unei persoane etc. Pamfletului îi este caracteristică violența verbală, satira, caricatura, sarcasmul; el nu explică, nu demonstrează, ci acuză, valoarea sa dându-i-o tăria convingerii, temperamentul pasional.” [1]. Devenind treptat un instrument tot mai mult utilizat în lupta politică și cucerind tot mai mult spațiul publicistic, pamfletul acumulează un șir de mijloace care îi sporesc expresivitatea, în scopul atragerii și menținerii atenției publicului.

În spațiul occidental se vehiculează ipoteza declinului pamfletului, existând opinia că în contextul minimizării violenței și al „civilizării” câmpului politic, pamfletul nu mai constituie un instrument esențial în competiția politică. De exemplu, Ch. Le Bart afirmă că „pamfletul nu mai este în vogă” („le pamphlet est passé de mode”), subliniind rarefierea acestei specii („la raréfaction du pamphlet”) [6]. De asemenea, C. Passard afirmă că „declinul genului pamfletar ... pare a se confirma” [7].

În spațiul românesc pamfletul cunoaște o răspândire considerabilă în perioada actuală, fiind practicat de către publiciști precum: Mircea Dinescu, Andrei Pleșu, Cristian Tudor Popescu, Lelia Munteanu, Tudor Octavian, Alex Ștefănescu, Doru Bușcu ș.a. În Republica Moldova această specie publicistică se leagă în special de numele lui Constantin Tănase și Viorel Mihail.

Având în vedere că presa cultivă emoția, este evident că expresivitatea reprezintă o trăsătură de bază a pamfletului, care îi asigură conectarea cu publicul și „supraviețuirea” în spațiul publicistic. Fiind o specie publicistică de opinie, pamfletul trebuie să fie atractiv, plin de expresivitate și elemente inovative, întrucât urmărește să convingă, să atragă de partea emițătorului, să influențeze atitudinea receptorului față de anumite situații sau persoane. Pamfletarii mănuiesc un șir de mijloace prin care urmăresc să amplifice expresivitatea discursului, pentru a surprinde publicul, a-l sensibiliza și a-i cuceri adevărată.

Pentru a urmări manifestarea expresivității în pamflet, am ales cinci texte reprezentative: Lelia Munteanu (*Regina Angliei, la masă cu Prințul Haosului. Onoruri și huiduieli*, martie 2018) – L.M., Tudor Octavian (*Cei care își iubesc sărăcia*, 2012) – T.O., Constantin Tănase (*Pisica rusească papă șoareci românești*, 2009) – C.T., Mircea Dinescu (*La schi cu taica Iohannis*, martie 2018) – M.D., Doru Bușcu (*În paharul lui Juncker stă, tăcut, un nou lider*, martie 2018) – D.B. Criteriile care au stat la baza selecției textelor a fost actualitatea acestora și varietatea mijloacelor de sporire a expresivității.

Elementul de bază al pamfletului îl constituie *ironia*, care generează ambiguitate și confuzie, ce stârnesc râsul. Ironizarea situațiilor negative nu produce emoții negative receptorului, ci dimpotrivă, urmărește să binedispună, să facă haz de necaz [3], după cum observăm și în exemplul ce urmează:

„Consiliul European ... cu un *aparatus birocratic perfect*, capabil să satisfacă orice *capriciu european ...*” (D.B) – în special cuvântul „perfect” stârnește umorul, întrucât se afirmă inversul: într-o instituție de așa nivel nu ar trebui să existe niciun fel de birocrație, cu atât mai mult „perfectă”. De asemenea, ironia rezultată din sintagma „capabil să satisfacă orice capriciu european” are rolul de a-i plasa în ridicol pe „capricioșii” europeni, care sunt obișnuiți ca totul să corespundă celor mai înalte standarde.

În unele contexte ironia trece în *sarcasm*, căpătând un accent răutăcios, care nu doar stârnește umorul, dar constituie un atac direct. În acest sens este relevant exemplul următor: „Azi nici vulturii nu mai pot zbura, că s-au îngrășat, stau «la sol» și prind muște” (C.T.) – enunț sarcastic prin care sunt atacați liderii politici și oamenii de cultură care altădată stăteau fermi pentru dreptate, apărând onoarea și valorile patriei, iar acum s-au complăcut în compromis și nu mai au vigoarea de altădată, de aceea nu le rămâne decât să se ocupe de lucruri minore.

Printre mijloacele de augmentare a forței expresive textuale se numără utilizarea mărcilor oralității și a figurilor de stil (în special a metaforei).

Mai întâi de toate, trebuie să menționăm că, pe lângă limbajul standard, pamfletele conțin numeroase mărci stilistice, care le conferă o expresivitate sporită:

– *Cuvinte familiare: belea* (nevoie, năpastă), *naiba* (dracul), *lihnit* (*de foame*), *ifos* (mândrie excesivă), *june* (și *înv.*, tânăr), *spălățul* (cu aspect și ținută îngrijită), *spășit* (smerit), *gurist* (solist vocal), *ochelarist* (persoană care poartă ochelari), *a catadicsi* (a găsi de cuviință);

– *Cuvinte și expresii populare: boccie* (cu trăsături grosolane, urâte), *obidă* (întristare adâncă, durere sufletească), *taică* (tată), *musai* (neapărat), *ăl* (acela), *doftor* (doctor), *vraci* (medic), *opăreală* (iritație a pielii), *geaba* (degeaba), *de-aia* (de aceea), *a zice în dodii* (a vorbi fără șir), *a lăsa de izbeliște* (a lăsa la voia întâmplării, fără supraveghere), *pantalonii în vine* (lăsați mai jos de talie);

– *Argouri: meclă* (față), *a cobzări* (a avea contact sexual);

– *Regionalisme: bojdeucă* (casă țărănească mică, sărăcăcioasă), *a cobori cu hârzobul din cer* (a fi superior altora, privilegiat);

– *Jargoane: ciunățică* (maladie cu transmitere sexuală);

– *Ocazionalisme: pesedist* (membru al Partidului Social-Democrat), *adjunctivă* („boala” de a fi adjunct).

Cuvintele familiare, cuvintele populare, argourile și regionalismele, alături de alte elemente ale oralității, stabilesc un contact între emițător și receptor, deoarece prin acestea pamfletarul se plasează la același nivel cu publicul și permite o „comunicare” mai familiară. Totodată, mărcile stilistice menționate, în special ocazionalismele, contribuie la originalitatea textului, constituind un element de noutate.

De asemenea, merită menționate *incidentele metatextuale*, care indică asupra prezenței emițătorului în discurs: „Au coborât cu hârzobul din cer, *ce să mai spunem?*” (M.D.), „Să profităm, *zic.*” (D.B.), „*asta spun*, că nu există întotdeauna soluții care ameliorează”, „*vorba ceea*” (T.O). Prin intermediul acestor construcții, emițătorul stabilește și menține legătura cu receptorul, se plasează la același nivel cu receptorul, devine mai convingător și personalizează discursul.

Un rol important în maximizarea expresivității în cadrul pamfletelor îl au *figurile de stil*, care inundă genul pamfletar și contribuie la configurarea originală a sensurilor. În mod special în limbajul pamfletar apare metafora, care plasticizează mesajul, exercitând mai multe funcții – conativă, expresivă, sarcastică. În lucrarea *Ipostaze ale metaforei în discursul media* [2], cercetătoarea A. Bărică demonstrează că, printre strategiile verbale de atingere a obiectivelor în presă, metafora jurnalistică ocupă un loc central. Metafora este un mijloc eficient de sporire a expresivității limbajului în textul publicistic. „Marele avantaj al metaforei constă în faptul că este una dintre cele mai puternice «imagini lingvistice ale lumii», un mijloc necesar de surprindere și concretizare a realității, dar și de însușire de noi cunoștințe pe care investigarea acesteia ne permite să le căpătăm.” [8] Metaforele prezente în pamflete au rolul de a frapa cititorul, surprinzând prin noutatea asociației și complexitatea construcției, după cum vedem din exemplele ce urmează:

„Prințul Haosului” (L.M.) – domină tot textul și îl presupune pe prințul Arabiei Saudite, Mohammad bin Salman, care este prezentat ca prinț „al haosului” din motivul lipsei sale de cunoștințe și experiență în domeniul conducerii, care încearcă să facă pace și ordine în țară, dar de fapt generează un haos în țară și în relațiile cu alte țări;

„Arabia Saudită e o acvilă cu ouă de aur” (L.M.) – pune în evidență valoarea relațiilor dintre Marea Britanie și Arabia Saudită: pentru Marea Britanie parteneriatul cu Arabia Saudită este foarte avantajos, motiv pentru care este gata să accepte unele „neplăceri” legate de acest parteneriat; „Frâiele regatului” (L.M.) – metafora autorității în persoana prințului Mohammad bin Salman, care a preluat controlul în vederea schimbării parcursului țării; „Piscurile politice ale lumii” – presupune funcțiile înalte la nivelul Uniunii Europene, spre care tinde președintele României Klaus Iohannis; „Zoaiete generozității” (D.B.) – ține de acceptarea de către Occident a servilismului exagerat al românilor și de tendința lor de a intra în voie marilor puteri.

O trăsătură definitorie a limbajului pamfletului, care îi asigură expresivitatea este violența limbajului – pamfletele abundă în *lexeme cu tentă negativă*. Ele descriu situații, persoane, împrejurări, realități: calic, chinuit, desfrâu, infecție, jegos, mizerie, necăjit, odios, pacoste, paupertate, prost, sordid. Lexemele cu sens negativ care se referă la persoane, denigrându-le și distrugându-le imaginea au fost clasificate de R. Cesereanu în nouă registre [4]. În textele cercetate am identificat mai multe exemple care se încadrează în această clasificare, după cum urmează:

1) registrul subuman: *prost, paria, declasat, pacoste, asocial, calic, boccie, cretin, imbecil* – urmărește subumanizarea celui incriminat prin raportarea sa la un statut diferit de cel omenesc;

2) registrul igienizant: *infecție cronicizată, pacient, ciumat, lepros* – îl cataloghează pe incriminat drept un bolnav, un impur, care trebuie izolat de societate;

3) registrul infracțional: *criminal de război, golan, intelectual falit* – atribuie incriminatului un statut decăzut și ridică infracțiunea la nivel instituțional;

4) registrul bestiar: *acvilă cu ouă de aur, purcel mistreț, bou, juncan* – urmărește animalizarea adversarului pentru a-l discredita și denigra;

5) registrul religios: *bond* – incriminatul este considerat un eretic;

6) registrul funebru: *Iohannis ar muri bogat, Voronin, ajuns la profundă senectute* – atacă atât senectutea incriminatului, cât și existența acestuia;

7) registrul xenofob și rasist: *skinhead, românofob, naționalist, unionist, anticomunist, antirus* – atacă convingerile politice ale incriminatului.

Deseori pamfletarii sunt acuzați de exces de agresivitate în exprimare, lipsind în acest fel cititorul de dreptul la opinie. Evident, mass-media trebuie să furnizeze modele de exprimare, pentru a cultiva o limbă corectă în cadrul societății, dar considerăm că lexemele cu tentă negativă menționate nu împiedică cultivarea unei exprimări corecte în rândul cititorilor, ci dimpotrivă, au efect pozitiv, întrucât sporesc expresivitatea, prin aceasta menținând atenția cititorului și surprinzându-l permanent.

Discursul pamfletar se caracterizează prin expresivitate pronunțată grație mijloacelor care îl compun. Ironia, sarcasmul, lexemele cu tentă negativă, figurile de stil, mărcile stilistice sunt doar câteva din procedeele utilizate de pamfletari pentru a-și atinge scopul. Pamfletarii valorifică diferite instrumente de maximizare a expresivității, de multe ori pentru a exagera anumite lucruri, urmărind sporirea impactului asupra publicului. În articolul *Les mutations du pamphlet dans la France contemporaine* autorii conchid că pamfletul exagerează prezentul cu scopul de a încerca în mod disperat să împiedice ca mâine acesta să se adeverească [5].

Referințe bibliografice:

1. ANGHELESCU, Mircea. ș.a. *Dicționar de terminologie literară*. București: Ed. Științifică, 1970. 348 p.
2. BĂRÎCĂ, Aura. *Ipostaze ale metaforei în discursul media*. Rezumat al tezei de doctorat. Disponibil: <http://doctorate.ulbsibiu.ro/wp-content/uploads/REZ-ROM-BARICA.pdf>. Accesat: 12.09.2018.
3. BEJINARIU, Laura-Elena. *Analiza discursului mediatic. Ironia ochilor în „3,14” din „Dilema veche”*. <http://www.dstoica.ro/wp-content/uploads/2014/01/IroniaDilema.pdf>. Accesat: 12.11.2018.
4. CESEREANU, Ruxandra. Imaginarul violent al românilor. În: *România literară*, 2002, nr. 12. Disponibil: http://www.romlit.ro/index.pl/imaginarul_violent_al_romnilor. Accesat: 23.01.2019.
5. HASTINGS, Michel. ș.a. Les mutations du pamphlet dans la France contemporaine. În: *Mots. Les langages du politique*, 91/2009, p. 5-17. Disponibil: <http://journals.openedition.org/mots/19159>. Accesat: 23.01.2019.
6. LE BART, Charles. Le pamphlet politique aujourd’hui. Une catégorie honteuse? In: *Mots. Les langages du politique*, 2009, nr. 91, p. 67-81.
7. PASSARD, Cédric. Le pamphlet meurt-il de liberté? In: *Mots. Les langages du politique*, 2009, nr. 91, p.19-33.
8. SERRAC, Halil. *Metafora și compararea în textul publicistic. Concepte și abordări fundamentale*. Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Metafora%20si%20compararea%20in%20textul%20publicistic_Concepte%20si%20abordari%20fundamentale.pdf. Accesat: 10.09.2018.

CZU: 821.135.1(478).09-3:81'22
ORCID: 0000-0003-0374-0189
DOI: 10.5281/zenodo.3419696

Ina DRIGA
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

**STRUCTURI PRESUPOZIȚIONALE
ÎN DISCURSUL OPEREI DRAMATICE
CUM ECLESIASTUL DISCUTĂ CU
PROVERBELE DE VAL BUTNARU**

**Presuppositional structures in the dramatic work
Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele by Val Butnaru**

Abstract: We intend to pursue presuppositional structures in the dramatic work *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele* by Val Butnaru. We have tried to provide relevant examples to illustrate the operation of presuppositions, the value and meanings of which have been an additional challenge for their interpretation.

The pragmatic presupposition is not the mirroring of the speaker's personal beliefs, nor the mirroring of his motivations or intentions; it is the linguistic expression of how he or she understands to be manifested verbally. The locator must assume the responsibility of the presuppositions, while the lender assumes the responsibility of their effective decoding. Why this double responsibility is needed can be understood by analyzing the presuppositions from a pragmatic perspective.

Keywords: pragmatic presuppositions, dramatic speech, communication, language acts, pragmatics.

Rezumat: Ne-am propus să urmărim în lucrarea noastră structuri presupuziționale în discursul operei dramatice *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele* de Val Butnaru. Am încercat să oferim exemple relevante pentru ilustrarea funcționării presupuzițiilor, valoarea și semnificațiile cărora au reprezentat o provocare în plus pentru interpretarea lor.

Presupuziția pragmatică nu este oglindirea convingerilor personale ale vorbitorului, nici a motivațiilor sau intențiilor sale; este expresia lingvistică a modului în care înțelege să se manifeste, verbal. Locutorul trebuie să-și asume responsabilitatea presupuzițiilor, în vreme ce alocutorul pe cea a decodării lor eficiente. De ce e nevoie de această dublă responsabilitate putem înțelege analizând presupuzițiile din perspectivă pragmatică la care apelează personajele din opera dramatică *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele*, a autorului basarabean Val Butnaru care a constituit corpusul propriu-zis de lucru.

Cuvinte-cheie: Presupuziția pragmatică, discurs dramatic, comunicare, acte de limbaj, pragmatică.

În paginile ce urmează ne-am propus să ilustrăm felul în care funcționează și se potrivesc presupuzițiile în cadrul operei dramatice *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele* de Val Butnaru, am încercat să oferim exemple relevante pentru ilustrarea funcționării presupuzițiilor, valoarea și semnificațiile cărora au reprezentat o provocare în plus pentru interpretarea lor.

Comunicarea prin limbaj este una dintre trăsăturile care definesc comunitățile umane. A exista în societate înseamnă a comunica. Funcția oricărui enunț se clarifică în cursul schimburilor verbale în raport cu un context dinamic, în procesul continuu de constituire prin interacțiune. Abilitatea conversațională a unui individ este reflectată și de modul de introducere a presupuzițiilor.

Problema presupuzițiilor este centrală pentru semantică și pragmatică, presupuziția fiind considerată nu ca o relație semantică dintre propoziții, ci o relație pragmatică dintre enunțuri. Pragmatica reprezintă studiul relațiilor dintre structura unui sistem semiotic și folosirea acestuia în context, iar împreună cu semantica formează o parte din teoria generală a sensului cuvântului.

Din perspectiva pragmatică, nu conținutul propozițional și valoarea de adevăr constituie repere fundamentale pentru definirea presupuzițiilor, ci situația în care este rostit un enunț, situație caracterizată printr-o anumită configurație a atitudinilor și intențiilor participanților la activitatea comunicativă (Ionescu-Ruxăndoiu, p. 55).

Prin presupuziție, se înțelege o enunțare implicită, un tip de judecată logică, care trebuie să fie dată ca adevărată, de fiecare dată când printr-un enunț-manifest se afirmă sau se neagă ceva.

Cultivând un limbaj original, insolit și dezinhibat, Val Butnaru reprezintă un nou val al postmodernismului românesc. Un bun exemplu ne oferă textul lui care reușește să construiască foarte bine un registru ironic cu trimiteri spre tragic. Piesa *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele* are asemănări cu cea a lui Samuel Beckett *Așteptându-l pe Godot*. Apar și Didi, și Gogo (prin analogie cu Lucky și Pozzo din *Godot*).

În mod cifrat autorul aduce elogii spectacolului disident și contestatar cu același titlu, care mai este și un manifest, semnificând cotitura de la realismul căzut în cotidian spre teatralitate. Personajele țin cu totul de teatrul deriziunii: *Ecclesiastul* nu este ecclesiast, ci fondatorul unei trupe de teatru care se destramă. *Proverbele* este un personaj ciudat care sapă gropi, să aibă cine cădea în ele (Lucky este unul dintre ei pentru că în acest oraș numai proștii dau în gropi), mai apare și domnișoara *Relații cu publicul* care încurcă orele de repetiții ale spectacolelor prezente la Festival, un negru, un grec – participanți la acest festival finanțat de Uniunea Europeană.

Se întâlnesc cu toții și se despart, lăsând la vedere răni pe care și le-au făcut reciproc, căsnicii distruse, rivalități, risipă de pasiuni.

Peste toate, textul este, politic, insinuat: regizoarea Roza este finanțată de Uniunea Europeană să realizeze un spectacol inspirat din *Biblie* în care Isus este negru, iar evreii care l-au vândut, cândva, sunt acum cei care îl salvează.

Piesa *Cum Ecclesiastul discută cu Proverbele* este, am putea spune, expresia acestei duble experiențe. În centrul tragediei naționale, după cum o subintitulează ironic autorul ei, se află o realitate mitologizată și deci o falsă realitate în care oamenii devin fantoșe, schimbându-și locul cu personajele de teatru. Presupusa *tragedie* tinde să se încadreze mai curând într-o farsă internațională. Această ipoteză a noastră poate fi probată prin mesajul transmis în următoarea secvență din piesă.

Proverbele: *Sunt supărat pe lume și i-am dat foc. Lasă mai bine să ardă ea decât să ne certăm noi.*

Roza: *Ce fel de lume?*

Proverbele: *Diferită. Țări mari și mici. Kremlinul, Casa Albă, piramidele, Banca Mondială, muierea ceea...*

Lucky: *Statuia Libertății.*

Proverbele: *Statuia Libertății.*

Roza: (cu răutate globalizantă): *Deci, America și Rusia?*

Proverbele: *Mai sunt vreo două... (p. 139)*

Desantul eterogen care pune stăpânire pe un mic oraș de provincie cu ocazia unui festival de teatru este doar fundalul pentru derularea conflictelor de ordin paradigmatic, dacă ne-am putea exprima astfel, între două tipuri de dogme, respectiv, între două categorii de autorități. Una cvasireligioasă, reprezentată de Ecclesiast – care este învățătorul, mentorul spiritual și fața laică a înțelepciunii populare identificate în Proverbele.

Conflictul își pierde din noimă sub presiunea unei infuzii masive de cosmopolitism. Ambele instanțe intelectuale și morale care și-au disputat în timp terenul culturii (al dramaturgiei și al teatrului) cad în deriziune, iar la orizont se profilează o a treia, cea globalizantă, care schimbă radical regulile de joc, induce situația de criză, obsesii, nelămuriri și simplifică lucrurile.

Până la urmă, totul se reduce la o demonstrație a lipsei de consistență a lumii construite de Ecclesiast, acest pasager sacerdot, pe care emulii îl părăsesc fără nicio remușcare la prima ofertă europeană avantajoasă.

Roza: *Vai, cine oare vorbește acuzator cu mine? Voi, care l-ați trădat pe Ecclesiastul! Voi, care v-ați repezit ca niște calici la banii propuși de mine? (p. 150)*

Roza a înscenat un test pentru actorii care l-au părăsit pe Ecclesiast. Aceasta a dorit să vadă dacă Ecclesiastul poate fi distrus iar actorii, în cele din urmă, și-au vândut regizorul pentru bani, nimic nou în zilele noastre, acum când practic totul se vinde și se cumpără – chiar și viața omului. Actorii l-au vândut și, în final, s-au prabușit toți într-o groapă a necazurilor, a minciunii și a păcatelor.

Unul dintre cele mai cumpătate și inteligente personaje, Proverbele, pe tot parcursul operei încearcă să răspundă la replicile celor din jur, prin diverse proverbe românești adecvate contextului: *Cine fură azi un ou, mâne va fura un bou.* (p.107); *Cine sapă groapa altuia...* (p. 108); *Am să pun bețe-n roate să am să semăn vânt* (p.112); *Nărodul deschide gura după ce se-ngloadă trăsura* (p.113); *A da foc la moară* (p. 126).

Eclesiastul: *Proverbele, taci sau spune ceva mai înțelept decât tăcerea* (p.127). Acest proverb românesc ne trimite la constatarea presupuziției precum că Proverbele vorbește prea multe și nepotrivite după părerea Eclesiastului, căci după cum bine știm tăcerea de multe ori e mai de prețuit decât vorbirea. Tăcerea e dovadă de înțelepciune și de echilibru, de aceea mulți se trezesc vorbind când nu trebuie și la moment nepotrivit. O vorbă românească spune: „Dacă tăceai, filosof rămâneai”.

Enunțul Eclesiastului: *Iar acum ai venit și ai adus pentru actorii mei un alt trenuț. De la Uniunea Europeană!* (p.140) Presupuziția precum că Roza, fosta soție a Eclesiastului a adus moartea, desființarea, distrugerea trupei, pe care o conduce de ani buni de zile, presupune în mod necesar semnificația că Roza, soția Eclesiastului, cândva l-a părăsit, plecând în Europa, iar acum a revenit intenționat să-i distrugă trupa de teatru, iar într-un final și viața. Eclesiastul fiind regizorul unei trupe de teatru joacă de 15 ani aceeași piesă *Așteptându-l pe Godot*, de aceea ideea unui experiment în teatru ar fi binevenită pentru actori, astfel aceștia o urmează pe Roza într-un alt proiect, un alt spectacol, Eclesiastul refuză categoric ca acest spectacol să fie jucat, întrucât Hristos e jucat de un negru și evreii vin în Africa să-l salveze de triburi sălbatice.

În cele din urmă actorii îl părăsesc, alegând oferta Rozei, soția Eclesiastului, în acest fel îl distrug prin trădarea lor. Din acest motiv, Eclesiastul își sfârșește tragic existența.

Cu câțiva ani în urmă Roza, fosta soție a Eclesiastului, a procurat pentru copilul lor un trenuț electric defectat, iar în urma unui scurtcircuit copilul a murit, Eclesiastul, considerând-o pe soția lui vinovată pentru producerea tragediei, întrucât după cum afirma el, Roza știa că trenuțul este defectat, fiind anunțată de vânzătoare că trenuțul nu este de vânzare. Astfel presupuziția acestui enunț semnifică că: 1. Până acum Roza, soția Eclesiastului nu a fost în țară, era plecată în Europa și 2. Conținutul presupus al expresiei *ai adus pentru actorii mei un alt trenuț* semnifică un trenuț al morții, al distrugerii, al destrămării, ceea ce într-un final s-a și adevărit.

În plan pragmatic, responsabilitatea sensului presupus revine enunțătorului. Această responsabilitate este normală, dat fiind că enunțătorul mobilizează un cod în care sunt înscrise și presupuzițiile.

Lucky: *Din mila unui nebun am rămas fără picior!* (se uită la Proverbele care ține în mână un băț de la panou). *Nebunul se cunoaște după bită.*

Proverbele: *Așa-i! Și prostul – după floare* (p.109).

Întrucât s-a iscat un conflict între Lucky, actorul cu „L” mare și Proverbele, motivul disensiunii fiind faptul că Lucky și-a fracturat piciorul căzând în una dintre gropile săpate prin oraș de către Proverbele, aceștia nu ezită mult timp și încep a face un schimb de afirmații nemiloase unul la adresa celuilalt. Astfel, presupuziția: Nebunul se află în fața mea, este dedusă atât de către Proverbele, cât și de Lucky.

Ducrot subliniază că actul presupuziției nu se adaugă din exterior, ca alte acte de limbaj, unei structuri lingvistice care ar putea fi definită independent de ea, ci este profund implicat în organizarea internă a enunțurilor: a presupune un conținut X înseamnă a-l obliga pe destinatar să admită X, fără a-i mai da însă posibilitatea de a continua discuția

referitoare la X. Vehiculând o presupuziție existențială, un subiect instituie, prin această unică acțiune, o întregă lume, presupunându-i realitatea și existența: fiecare vorbă stabilește, în momentul în care este enunțată, universul despre care vorbește (Ducrot, p. 85).

În analiza tradițională se face distincția între două tipuri de presupuziții: *locale* și *globale*. Cele locale presupun o includere: *când ați venit?* – ați venit într-un anumit moment. Presupuziția locală determină intervenția interogației parțiale Cine?, Când?, Unde? Presupuzițiile globale au la bază ideea de anterioritate.

Didi: *E timpul să facem o pauză* (p. 115). Presupune că Didi și Gogo prea mult timp au repetat piesa, timp de 15 ani, și că, la momentul de față, ar avea nevoie de un răgaz.

Presupuzițiile au un rol esențial în delimitarea universului conversațional. Introducerea unor presupuziții îl pune pe R în situația de a accepta o anumită bază de discuție selectată de E.

Presupuzițiile nu aparțin propozițiilor (adică unor obiecte lingvistice), ci indivizilor care enunță propozițiile, ținând seama de fondul de informații deținut în comun cu ceilalți.

Kerbrat – Orecchioni își întemeiază demersul pe ideea că orice unitate de conținut susceptibilă de a fi decodată are în mod necesar în enunț un suport lingvistic oarecare. Enunțul: Roza: *Te-am sunat acum două săptămâni și nu erai de găsit* (p. 129), indică în același timp că:

1. Roza l-a sunat pe Eclesiast două săptămâni în urmă.
2. Eclesiastul nu era de găsit până la momentul discuției, adică până în prezent.

De asemenea, în funcție de situație, același enunț mai poate avea diferite alte interpretări:

- a) În sfârșit te-am găsit.
- b) Nu e frumos și politicos să nu răspunzi la telefon.

Conținuturile a și b nu sunt prezentate în același mod; a) e dat ca ceva de la sine înțeles sau deja cunoscut, deci imposibil de pus la îndoială, în timp ce b) se prezintă sub forma unui conținut informativ nou, care poate fi eventual discutat. a) este presupus, iar b) este asertat. Aserțiunile, presupuzițiile și subînțelesurile sunt cele trei mari categorii conceptuale cu care se operează definirea implicitului.

Avem convingerea că fenomenul presupuzițional este un act de autoritate, prin care receptorului îi sunt impuse, de către un subiect, anumite conținuturi.

În schimburile verbale obișnuite, reacția la informațiile neașteptate din presupuziții se regăsește într-o gamă infinită de posibile replici. Un enunț precum: Lucky: *Semănați foarte mult cu soția mea pe care am iubit-o atât de mult* (p. 145), poate antrena două tipuri de reacție din partea interlocutorului: 1. Constatarea presupuziției interlocutorului precum că acesta ar fi avut o soție în trecut, pe care nu o mai are. 2. Interlocutorul lui Lucky seamănă, are trăsături comune cu cele ale soției sale și 3. Locutorul a avut frumoase și sincere sentimente de iubire față de soție.

Presupuziția este ceea ce trebuie acceptat în comunicare pentru ca interlocutorii să se poată înțelege (Reboul, p. 41). Presupuzițiile pragmatice pot fi descrise ca niște informații care vizează anumite condiții ce trebuie să fie satisfăcute pentru ca un anume

act de limbaj să fie reușit. Puterea presupuziției este dată de contextul social, care impune interlocutorilor anumite reguli de bună conduită lingvistică, între care cea mai importantă și necesară ar fi respectarea celuilalt, adică respectarea interlocutorului (celebru principiu al lui Grice „ménager la face”).

Presupuziția pragmatică ar fi un „concept trivalent”, în opoziție cu cea logică, considerată a fi unul bivalent. Activitatea enunțătorului e aici determinantă: *Un concept pragmatic de presupuziție este orientat spre persoană și spre limbaj; putem exprima presupuziția ca un concept trivalent, nu unul bivalent.* (Geoffrey Leech, p. 281). Presupuzițiile pragmatice exprimă intuițiile noastre despre ceea ce este luat drept sigur (de la sine înțeles) când vorbim. Alte cercetări privesc presupuzițiile ca manifestare a unei relații tripartite, incluzând emițătorul, cadrul enunțării și receptorul (Asher, p. 321), iar funcționarea acestora în discurs necesită reînnoirea acordului tacit între participanții asupra limitelor teritoriului comun.

Introducerea de către emițător între aceste limite a unui element nerecunoscut ca atare de alt participant poate declanșa o renegociere a contractului sau o polemică al cărei rezultat poate fi, într-o situație extremă, blocarea comunicării. Întrucât Proverbele vorbește despre una, iar Eclesiastul despre alta, comunicarea este fatală, niciunul nu satisface cerințele și dorința de a răspunde la întrebarea interlocutorului său.

Proverbele: *Încă n-ai murit?*

Eclesiastul: *Am nevoie de Mititică.*

Proverbele: *Care Mititică?* (p. 108)

Reieșind din discuția celor doi, putem presupune că există un actor pe nume Mititică, de care are nevoie Eclesiastul. Interlocutorul, pentru care presupuziția nu funcționează, poate încerca să renegocieze contractul fie prin intermediul unor întrebări: *Care Mititică?*, fie contestând presupuziția: *Nu cunosc niciun om pe nume Mititică!*

Proverbele: *Află, domnul meu, că pe mine mă cheamă Proverbele.*

Eclesiastul: *Proverbele? Ce fel de proverbe?*

Proverbele: *Românești, atâta timp cât mă aflu în țara asta.*

Eclesiastul: *Stai că nu înțeleg nimic*

Proverbele: *Nici nu ma îndoiesc. Dar am cam lungit vorba cu dumneata* (p. 107).

La o primă cunoștință a Eclesiastului cu Proverbele, se conturează o neclaritate, o disensiune în plan verbal dintre cei doi. Proverbele, din dorința aprigă de a-și răspunde la unele întrebări referitor la ce panou cu inscripția *bou ține în mână* Eclesiastul și pentru ce este destinat acesta, primește răspunsuri neclare din partea interlocutorului, chiar superficiale, astfel interesul Proverbelor fiind nesatisfăcut. În cele din urmă este inevitabilă schimbarea subiectului abordat sau chiar blocajul comunicativ dintre cei doi.

Presupuziția pragmatică nu este oglindirea convingerilor personale ale vorbitorului, nici a motivațiilor sau intențiilor sale; este expresia lingvistică a modului în care înțelege să se manifeste, verbal. Locutorul trebuie să-și asume responsabilitatea presupuzițiilor, în vreme ce alocutorul pe cea a decodării lor eficiente. De ce e nevoie de această dublă responsabilitate, putem înțelege analizând presupuzițiile din perspectivă pragmatică.

Presupozițiile pragmatice se pot astfel descrie ca acele informații care privesc „condițiile de succes”, condiții preliminare care trebuie să fie întrunite pentru ca actul de limbaj să fie reușit (Kerbrat-Orecchioni, p. 316).

Definiția dată de Fillmore aduce precizări în acest sens: Prin aspectele presupuziționale ale unei situații de comunicare prin intermediul limbajului se înțeleg condițiile care trebuie să fie satisfăcute pentru ca un anumit act ilocutionar să fie efectiv îndeplinit atunci când sunt pronunțate anumite fraze (Charles, p. 44).

Declanșatori de presupuziții: Se poate observa că presupuzițiile sunt declanșate de anumite elemente lexicale, morfologice sau sintactice din structura unui enunț, care au funcția unor mărci specifice (Levinson, p. 181).

1. Descrierile definite: nume proprii sau nume comune însoțite de articolul definit ori de determinări atributive:

Proverbele: *Mitică, actorul! E plecat de aici de-o jumate de an* (p.108).

2. Verbele nonfractive (subordonate false): *a visa, a-și închipui, a-și imagina, a pretinde că...* etc.

Lucky: *Caut tâmpitul care a săpat gropile astea tâmpite.*

Proverbele: *Mi se pare că nu sunt deloc tâmpite, domnule.*

Lucky: *În orașul nostru numai proștii dau în gropi* (p.109).

Proverbele săpa gropi în tot orașul, iar Lucky a fost nefericitul care a avut nenorocul să cadă și să-și fractureze piciorul. Proverbele, la rândul său nu-și recunoaște vina, ba dimpotrivă, are certitudinea că gropile săpate de el nu sunt nici pe departe tâmpite.

3. Verbe și predicative implicative: *a reuși, a evita, a uita, a se întâmpla (să)* etc.

Gogo și Didi reflectând despre acei 15 ani de când repetau piesa *Așteptându-l pe Godo*, au ajuns la concluzia că textul piesei este totuși diferit de ceea ce joacă ei în spectacol, deci 15 ani au improvizat prea multe neadevăruri.

Gogo: *Încât am uitat textul piesei. Se întâmplă și cu alții* (p. 115). Presupuziția este că Gogo cunoștea prea bine până acum textul piesei și că exact în aceeași situație pot fi și mulți alți actori care, din întâmplare, pot uita un text binecunoscut.

4. Verbe care exprimă modificarea unei stări: *a începe, a termina, a sfârșia, a înceta, a pleca, a încheia, a ajunge, a sosi* etc.

Roza: *A venit să te vadă. Cum altfel dacă ai lipsit mai mult de o oră!* (p. 132)

Presupunem că până acum nu era prezentă a treia persoană în discuția celor doi, iar acum, a intervenit pe neprins de veste. De asemenea, 2. Putem deduce nemulțumirea Rozei față de apariția neașteptată și inoportună a altei persoane.

Eclesiastul: *Bine, Lucky, du-te la teatru și spune-le la ai noștri să înceapă spectacolul fără mine* (p.110). Conținutul presupus constă în faptul că până la momentul de față spectacolul nu era început, putem deduce că după replicile Eclesiastului spectacolul poate deja începe.

Întrucât Lucky o iubește pe Verona, iar Verona nu-i împărtășește dragostea, căci îl iubește pătimaș pe Eclesiast, dragostea lui Lucky este respinsă, iar iubirea care a fost cândva vie, după afirmațiile Veronei, nu mai poate fi reaprinsă sau reînviată.

Presupozițiile au fost catalogate drept o „categorie estompată” sau un „termen-umbrelă”, consecință a flexibilității lor semantice. Considerăm termenul de „aserțiune” cel mai adecvat pentru a traduce conceptul de „posé” din franceză (aserțiunea fiind o afirmație dată ca adevărată). El a mai fost tradus prin „dat” (Baylon, p. 381). Pentru a ajunge aici, am examinat toate accepțiile date presupoziției, care se pot grupa în două mari categorii: cele de ordin logic (denumite și „semantice”) și cele de ordin pragmatic.

Presupozițiile au deci nevoie de o „punere în discurs”, fiind ele însele un fundal pentru o nouă bază discursivă, pentru cea ce Eco numește „resetarea interacțiunii” (Eco, p. 314).

Presupozițiile nu constituie un obiect al comunicării (dacă interlocutorul le respinge sau le pune la îndoială, presupozițiile își pierd acest statut și rămân neactualizate fără ca procesul comunicativ să sufere cumva). Presupozițiile au un rol esențial în delimitarea universului conversațional.

Contestarea presupozițiilor de către interlocutor este mai gravă decât constatarea celor asertate de către locutor, pentru că având ca obiect aspecte considerate de domeniul evidenței, acestea constituie o amenințare dură la adresa eului pozitiv (engl. positive face) al locutorului, o astfel de reacție poate face conversația imposibilă (Ionescu-Ruxăndoiu, p. 59).

Enunțarea poate crea presupoziții. Presupoziția nu este numai o sumă de condiții prealabile necesare pentru ca enunțul să funcționeze. Puterea presupozițiilor este în primul rând manifestată în interacțiune și discurs. Nu în ultimul rând, presupoziția funcționează pe baza unei relații de autoritate, în care cineva impune, iar altcineva se supune. Locutorul trebuie să-și asume responsabilitatea presupozițiilor în vreme ce alocutorul pe cea a decodării lor eficiente.

Referințe bibliografice:

1. REBOUL, Anne. MOESCHLER, Jacques. *Pragmatica, azi. O nouă știință a comunicării*. Cluj: Editura Echinox, 2001.
2. ASHER, Richard E. *The Encyclopedia of Language and Linguistics*. Oxford, New York, Seul, Tokio: Pergaman Press, vol. 6, 1994.
3. BAYLON, Christian. MIGNOT, Xavier. *Comunicarea*. Iași: Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2000.
4. Cf. KERBRAT-ORECCHIONI, Catherine. *L'Implicite*. Paris: A. Colin, 1986.
5. CHARLES, J. ș.a. *Studies in Linguistic Semantics*. Holt Rinehart et Winston, London et New York, p. 276, apud. Paul Lerreya, *Enoncés performatifs. Présupposition*: Paris, F. Nathan, 1979.
6. DUCROT, Oswald. *Dire et ne pas dire*. Paris: Hermann, 1972.

7. GEOFFREY, Leech. *Semantics*. The study of meaning: Penguin Books, 1990 (1974).
8. KLINKENBERG, Jean-Marie. *Inițiere în semiotica generală*. Iași: Institutul European, 2004.
9. IONESCU-RUXANDOIU, Liliana. *Limbaj și comunicare. Elemente de pragmatică lingvistică*. București: ALL Educational, 2003.
10. LEVINSON, Sanford. *Pragmatics*. United Kingdom: Cambridge University Press, 1983.
11. ECO, Umberto. *Limitele interpretării*. Constanța: Editura Pontica, 1996.

Surse:

1. BUTNARU, Val. *Cum Ecclesiastul discuta cu Proverbele // Dramaturgie*. Selecție, studiu introductiv și note bibliografice de Valentina Tăzlăuanu. Chișinău, Editura: Știința, 2004, pp. 105-153.

Veronica BĂLICI
Institutul de Științe ale Educației
(Chișinău)

CONDIȚIONĂRI ÎN FORMAREA
IDENTITĂȚII CULTURAL-LINGVISTICE

Conditions for cultural-linguistic identity forming

Abstract: Quality education is the one that goes beyond times of uncertainty and offers superior value to human existence. As language is the prerequisite for the establishment of the student's spiritual world, the relationship with the values promoted through language *also* has to be emotional, given that *thymos* or the affective-emotional dimension is one of the basic conditions for education. The specificity of language education is that it addresses the domain of culture from the point of view of linguistic consciousness. The sense of one's own value, human dignity, the expression of one's own identity are all conditioned by courage. The ideal and symbol of preserving our identity, the courage to manifest our linguistic consciousness (cultural-linguistic identity) reside in our will to speak in a beautiful and cultivated manner, which is a sign of responsibility and respect towards the human being.

Keywords: dignity, identity, thymos, courage, will, conscience, linguistic consciousness (cultural-linguistic identity).

Rezumat: O educație de calitate este aceea care depășește incertitudinile timpurilor și oferă valori superioare existenței umane. Limbajul fiind condiția creării lumii spirituale a elevului, relația lui cu valorile promovate prin limbă trebuie să fie și emoțională, deoarece *thymos*-ul sau dimensiunea afectiv-emoțională este una dintre condițiile de bază ale educației. Specificitatea educației lingvistice constă în faptul că va aborda domeniul culturii din perspectiva conștiinței lingvistice. Curajul condiționează conștiința propriei valori, sentimentul uman al demnității, exprimarea propriei identități. Idealul și simbolul demnității noastre identitare, curajul de a ne manifesta conștiința lingvistică (identitatea cultural-lingvistică) rezidă în voința de a vorbi mai frumos, a vorbi cult – semn al responsabilității și respectului față de ființa umană.

Cuvinte-cheie: demnitate, identitate, thymos, curaj, voință, conștiință, conștiința lingvistică (identitate cultural-lingvistică).

Rădăcina oricărei educații este curajul

Vremurile ne indică semne descurajatoare despre spiritul lumii moderne, intrat într-o criză nu numai de ordin intelectual, dar și valoric și care susține primordialitatea materiei și ignoră spiritul, conștiința. Nietzsche spune că cel mai grav și general semn al epocii moderne constă în faptul că omul și-a pierdut aproape complet *demnitatea umană*

în propriii săi ochi. Cei care caută „sensul” evenimentelor, conștientizează că nu există unitate în multiplicitatea lor, că lumea pare să nu aibă valoare și că omul nu mai este „centru al devenirii”. Aceste incertitudini *risipesc* forțele omului și îi desființează curajul (Nietzsche, 2014, pp. 8-11).

Semnele vremurilor ne mai relevă un adevăr foarte dureros cu privire la faptul că limbile vor sărăci, iar vorbirea se va trivializa. Este unul dintre semnele timpului, despre care ni se relatează într-unul dintre cele mai vechi texte din literatura veche a Indiei (Linga Purana, II, 39-40), cu vreo două-trei mii de ani în urmă (18). În sensul acesta s-a afirmat că omul nu se mai poate întâlni cu esența sa decât rareori (Heidegger). Prezentul nostru, ceea ce se întâmplă cu privire la activitatea lingvistică a vorbitorilor, agresiunea la adresa limbii române care se face, în primul rând, chiar în viața școlară de zi cu zi a elevului prin excesul de informații, termeni, încărcarea exagerată a vocabularului limbii române cu termeni străini, introduși fără niciun discernământ, sunt fenomene extrem de triste.

Cu părere de rău, cuvintele chiar se pot „întoarce împotriva umanității”, atunci când întrebuintarea lor este nefirească. T. Slama-Cazacu obiecta împotriva distorsionărilor de comunicare în viața socială, a „limbajului de lemn”, a „paralizării rațiunii”, a golului ideatic de a căror gravitate trebuie să devenim conștienți. Tinerii recunosc amenințarea șuvoiului de idei, de termeni, pe care nu reușesc să îi asimileze, pentru că nu li se oferă modalități pentru aceasta, timp pentru gândire profundă, reflecție. Și Eminescu ne atrăgea în mod serios atenția asupra faptului că tinerii noștri „nu domină pe deplin limba, nu stăpânesc pe deplin materialul ei de finețe și distincțiuni” (*apud* Bălici, 2010).

Aceste dezolante semne, despre care am vorbit mai sus, nu ne adorm conștiința, ci dimpotrivă – **mai degrabă o trezesc, o revigorează. O schimbare benefică este posibilă și ea stă în „puterea minților și a spiritelor” noastre.** Există o forță interioară, o „materie primă” imaterială în fiecare om, subliniază C. Cucuș, care în anumite condiții, prin curaj, voință, măiestrie „mută munții din loc”. Este nevoie de o filosofie curajoasă a educației ca „să conservăm experiența verificată și bunele practici, să le adecvăm la pulsul vremii” (Cucuș, pp. 11-16). Aceasta ne va fi de folos pentru a înmulți „talantii” moșteniți și pentru a ajuta fiecare copil să crească și să se dezvolte în raport cu aptitudinile, calitățile, posibilitățile sale. „Educația este **valoroasă și valabilă**, dar și un act de curaj, un pas înainte al curajului uman” (Savater, p. 19). Trebuie doar să ne angajăm cu îndrăzneală, scrie Savater, în acest domeniu problematic și nesigur al educației.

Principalele interogații care domină spiritele tuturor timpurilor, dar mai ales ale modernității, sunt acelea cu privire la cum trebuie să ne raportăm noi la evenimentele pe care le trăim, care este sensul lor istoric și în ce constă încă umanismul omului. Adică, ce înseamnă „a fi om” în aceste contexte? Răspunsul la aceste probleme îl aflăm prin dialog cu vremurile, cu ceilalți oameni, prin informare, prin știință, prin învățare. „Logica științei moderne” clarifică și interpretează totul mai mult din punct de vedere economic. Istoria însă ne demonstrează că progresul tehnologic nu oferă valori și calități superioare existenței umane. Dimpotrivă, „existența umană depinde în mod decisiv de un proces paralel de evoluție morală a omului” (Fukuyama, p.18). Atât trecutul, cât și prezentul nu ne convinge că productivitatea economică i-ar transforma pe oameni într-atât,

încât ei să devină mai liberi sau mai fericiți, sau mai morali. Nefiind deci omul doar un „animal economic”, avem nevoie de reprezentări mult mai serioase cu privire la fenomenele vieții, la fel de mult precum și de răspunsuri și modalități de rezolvare a dificultăților pentru a ieși din aceste impasuri grele.

Conștiința propriei valori este acea forță interioară care oferă omului siguranță, echilibru spiritual, succes în viață, curaj pentru a acționa și determină sentimentul demnității sale. Când propria valoare este absentă, omul nu este cuprins pur și simplu de neliniște, ci devine anxios, își pierde încrederea în sine și această neîncredere se va adevăra în timp neapărat. Deoarece ideea de bază de la care se pornește, afirmă Fukuyama, este atât kantiană, cât și creștină. Adevărul constă în faptul că „fiecare ființă omenească posedă o anumită demnitate”. Iar „această demnitate universală depinde de capacitatea omului de a spune dacă anumite acte sunt contrare legii morale și, din acest motiv, negative. A te respecta într-adevăr înseamnă să fii capabil să simți rușinea sau dezgustul pentru propria persoană atunci când nu ești în stare să trăiești conform anumitor norme morale” (Fukuyama, p. 261; Nietzsche, 2014, p. 11).

O viziune progresistă și diferită de altele este cea a lui Hegel, marele filosof *istoricist*. Gânditorul german susținea că adevărul are o valoare dependentă de condițiile istorice și că întreaga conștiință umană este și ea limitată de condițiile societății, de lumea în mijlocul căreia trăiește ființa umană – sau de „vremuri”. Hegel a stabilit că istoria este „progresul uman către niveluri superioare de raționalitate și libertate și acest proces își găsea punctul final logic în dobândirea conștiinței absolute” (*apud* Fukuyama, pp. 60-62). Căci omul are o natură schimbătoare, „el nu *este* pur și simplu, ci *devine* altceva decât a fost înainte” (*Ibidem*). Fiind omul „în trăsăturile sale esențiale *nedeterminat*”, el va avea nevoie de o educație curajoasă pentru a se folosi de propria libertate și a-și urma propria sa natură.

Așadar, conștiința și raționalitatea sunt pe drum. Ele au nevoie de condiții speciale pentru ecloziune. P. Gray însă formulează un șir de greșeli, imperfecțiuni ale sistemului nostru de educație care încalcă libertatea copiilor în mod exagerat, le subminează dezvoltarea responsabilității prin impunerea permanentă a anumitor activități și transformă învățarea din plăcere în efort (este vorba de motivația înnăscută), le subminează elevilor oportunitatea de dezvoltare a intereselor autentice, nu le dezvoltă curajul de a critica, de a-și exprima ideile liber și deci nu li se dezvoltă cu adevărat gândirea critică etc. (*apud* Albu, pp. 290-295). Nu înzadar Fr. Savater insistă asupra acestui adevăr netăgăduit că este necesar să redevenim raționali, să avem curajul zilnic de a combate stereotipurile, clișeele, într-un cuvânt – să avem curaj să ne exprimăm propria identitate (*apud* Albu, p. 255). În acest context problema dezvoltării curajului devine foarte importantă, devine una primordială.

Anume curajul, pasiunea, bucuria de a face anumite lucruri sunt importante în lumea de azi. Nu coeficientul de inteligență, ci acest *coeficient de curaj al fiecărui locuitor al „lumii plate”* face diferența, crede Th. Friedman, citat de ilustrul pedagog român G. Albu. Fiecare om este dotat sau ispitit de un anumit *coeficient de curaj* (*apud* Albu, p. 297). Prin urmare, curajul poate fi și trebuie educat! El poate fi educat în mod conștient.

După *Dicționarul explicativ al limbii române* curajul se definește drept „forță morală, tărie de caracter în acțiuni, în manifestarea convingerilor, în înfruntarea neajunsurilor, prejudeciilor etc; îndrăzneală, bărbăție, vitejie” (DEX, 2007, p. 492). *Dicționarul de sinonime al limbii române* stabilește următoarele sensuri pentru curaj: „bărbăție, cutezanță, dârzenie, încumetare, îndrăzneală, neînfricare, semeție, temeritate, întrepiditate, petulanță, **suflet, inimă** (s.n.), voinicie, mărinimie, eroism, neînfricare, vitejie,bravură” (Seche, p. 196). În opinia lui G. Albu *curajul* implică „îndrăzneală, inițiativă, cutezanță, vitalitate, tărie, sensibilitate”. El mai presupune, de asemenea, „eroism, reflecție, gândire critică, activă, atenție vie, tenacitate, pulsul ideii, dar și pe cel al realității, depășirea obstacolelor, riscuri, sacrificiu (de sine)” (Albu, p. 356).

Și ne întrebăm, nu fără temeii, de unde apare totuși curajul în om? Care ar fi originea lui, începutul, rațiunea, cauza sau impulsul?

Potrivit lui I. Neacșu, curajul face parte din principalele categorii emoțional-afective (pe lângă iubire, fericire, frică, mânie, gelozie, suferință). Curajul este advers stării de frică, el reprezintă o stare emoțional-afectivă care a depășit frica ori teama. Se afirmă că el este „o sinteză de materie, energie, informație și acțiune” care se exteriorizează pozitiv (spre deosebire de lașitate, bravură, pseudocuraj). Curajul poate fi educat (consecvența, perseverența, hotărârea) și el „se manifestă pe fondul unei lucidități clare și al unui control conștient” (Neacșu, p. 194). Din punct de vedere fenomenologic, se caracterizează prin cutezanță, eroism, temeritate.

Pentru a arăta importanța și forța morală a curajului, dar și originea lui, vom merge acum și mai adânc în cercetarea fenomenului respectiv. Ne vom folosi acum de ideile lui F. Fukuyama din bestsellerul său *Sfârșitul istoriei și ultimul om*. Autorul face trimitere la Hegel și la prezentarea nematerialistă a istoriei care se întemeiază pe „lupta pentru recunoaștere” minimalizându-se aspectul economic al vieții de care am devenit dependenți într-un mod cu totul exagerat.

Dorința de recunoaștere (un concept foarte vechi) apare la Platon în *Republica*, „atunci când observa că există trei părți ale sufletului, o parte doritoare, o parte care raționează și o parte pe care el o numea *thymos* sau „îndrăzneală”. O mare parte a comportamentului uman poate fi explicată ca o îmbinare a primelor două părți, dorința și rațiunea: dorința îi împinge pe oameni să caute lucruri din afara lor, în timp ce rațiunea sau calculul le arată calea optimă de a le obține. Dar, în plus, ființele omenești caută recunoașterea propriei lor valori. Tendința de a-și acorda o anumită valoare și de a cere recunoașterea acelei valori se regăsește, în ziua de azi, în ceea ce am putea numi în limbaj obișnuit „respect de sine”. Tendința de a nutri respect pentru sine își are originea în acea parte a sufletului numită *thymos* (Fukuyama, p. 9). Se crede că *thymos*-ul este un sentiment uman al dreptății.

Oamenii au deci o mândrie *thymotică* a propriei valori. Când o națiune își cere recunoașterea grupului său lingvitic, cultural sau etnic, a obiceiurilor, a datinilor (ceea ce se înțelege în general prin „cultură”), acest fapt este considerat de către lumea modernă supusă globalizării mai puțin rațional. Dar adevărul este cu mult mai complex și necesită

din acest punct de vedere o reinterpretare. Nietzsche și Tocqueville consideră că democrația modernă a dus la triumful unui fel de morală a sclaviei, pentru că ea este cauza apariției unor „oameni fără inimi”, formați din dorință și rațiune, dar privați de *thymos*. În plus, ei cred că atașamentul față de comunitățile mici presupune anume că omul nu se poate mulțumi doar cu o recunoaștere universală (acesta „este ceva mai puțin decât o ființă umană întregă”). Recunoașterea este, așadar, „baza psihologică a virtuților politice – curajul, spiritul civic și spiritul dreptății” (Fukuyama, pp.13-14; Nietzsche, 2014, p. 292).

A. Kojeve, un întemeietor al unor interogații profunde și ample, în *Introducere la lectura lui Hegel*, crede că o conștiință independentă sau dorința care generează această conștiință, este, de fapt, o funcție a dorinței de „recunoaștere”. După Kojeve, „recunoașterea ne permite să recuperăm o dialectică istorică total nematerialistă care este mult mai bogată în înțelegerea motivației umane decât versiunea lui Marx sau cea sociologică” (*apud* Fukuyama, p. 130).

Idea Hegel-Kojeve (**după autor Hegel-Kojeve este un nou filosof, „sintetic”**) demonstrează că lumea modernă supune motivația la cauze economice. Dar cea mai mare parte a vieții noastre publice este noneconomică. Acea dimensiune a ființei umane care desemnează mândria și dorință de afirmare, adică „lupta pentru recunoaștere” este foarte vizibilă în viața noastră de fiecare zi.

Omul se caracterizează ca om prin faptul că „dorește dorința altor oameni”, adică să fie *recunoscut* ca om („o altă conștiință umană care să-l recunoască”): „conștiința propriei valori și identități sunt intim legate de valoarea pe care i-o atribuie alți oameni” (Fukuyama, p. 132). Fiind omul „liber în sensul metafizic de a fi total *nedeterminat* de natură (...), el este capabil de o adevărată opțiune *morală*” (*Ibidem*). Prin urmare, ceea ce constituie identitatea omului ca om, *demnitatea* specifică a lui, constă „exact în această posibilitate a unei opțiuni morale libere” (*Ibidem*). Aceasta ar însemna a fi liber și autentic uman (Hegel-Kojeve) (Fukuyama, p. 134).

Socrate (în Republica) crede că civismul și curajul își au originea în *thymos*, care sunt niște sentimente de mândrie pentru cetate și binele comun (*apud* Fukuyama, pp. 161-162). Și pentru Aristotel *thymos*-ul este virtutea esențială a omului, ea este un fel de „măreție a sufletului”, de „noblețe morală”, care cuprind în sine curajul, dreptatea, cumpătarea (*apud* Fukuyama, p. 327). Prin urmare, sentimentul uman al demnității și dorința de recunoaștere pot fi originea sentimentului patriotic, a spiritului civic, a curajului, precum și a altor prețioase virtuți.

Totuși nu există un acord comun cu privire la valorile morale și *thymos*-ul este considerat în unele situații drept punct de plecare al conflictelor umane. S-a încercat eliminarea totală a *thymos*-ului din viața politică (de către întemeietorii liberalismului modern) și o înlocuire a lui cu o combinație dintre dorință și rațiune. Iar procesul de „modernizare” constă într-o victorie a laturii doritoare a sufletului, condusă de rațiune, asupra celei thymotice. Această victorie a laturii doritoare a sufletului „se manifestă prin profunda *economizare* a vieții” (Fukuyama, pp. 161-168).

Neitzsche a fost interesat extrem de mult de măreția, noblețea și demnitatea umană. El considera că *pasivitatea* vine din mulțumirea de sine, iar *pasunile care spun „da”* vin dintr-o *conștiință a forței*, din durere. Toate aceste virtuți iau naștere într-un individ sau popor mândru, cu demnitate, și ele sunt măsura nivelului de cultură la care putem urca. *Thymos*-ul caută în mod conștient lupta și sacrificiul. Când toți vor dori aceleași lucruri și toți vor fi egali, va fi din ce în ce mai greu să înțelegi „problemele cu un adevărat conținut moral”. Pentru că „moralitatea implică distincție dintre superior și inferior, între bine și rău, ceea ce pare să violeze principiul democratic al toleranței” (Neitzsche, 2014, pp. 291-292; Fukuyama, p. 263).

În plus, crede Neitzsche, o ființă umană nu poate fi nici rezistentă, nici eficientă, nici puternică sau productivă, fără să privească spre un orizont, un ideal, adică fără să aibă o serie de valori și credințe, principii sau convingeri care sunt acceptate fără a fi contestate. Fără un asemenea orizont nu are viitor nici o națiune (Neitzsche, 2012, p. 134; Fukuyama, p. 264).

Noi, în ce mai credem, ar trebui să ne întrebăm!? Avem un crez, un ideal sau un orizont către care să tindem?

Atât Neitzsche, Tocqueville, Cozolino, Rădulescu-Motru, Cimpoi ș.a. au subliniat importanța vieții comunitare la nivel de națiune, dar și sub nivelul națiunii, a vieții de asociație ca focar al spiritului civic. Astfel de comunitate servește drept *ideal*, pentru că viața privată în cadrul unei comunități este mult mai satisfăcătoare decât simpla cetățenie într-o mare democrație modernă. Recunoașterea de către stat este în mod necesar impersonală; dimpotrivă, viața comunitară implică un tip mult mai individual de recunoaștere din partea unor oameni care au aceleași valori. De aceea declinul vieții comunitare este un pericol pentru oamenii thymotici, care au demnitate, curaj, conștiință.

Un alt filosof celebru și om de cultură german, P. Sloterdijk, scrie că pentru lumea de odinioară, viața fără eroism și curaj, era neantul. Gloria și curajul le deschideau oamenilor calea de acces la uimire, măreție, mândrie. Nevoia de eroism era condiția primă a vieții. Acestea sunt forțe (emoții) care îi „scoate pe oameni din amorțirea lor vegetativă” și îi ajută să respire mai liber (Sloterdijk, pp. 8-9). Cântecul despre energia eroică și despre curajul luptătorului poate ridica orice sentiment la rang de substanță primordială – „chintesența forței active”, expresivitate totală (Sloterdijk, p. 11).

Cuvântul pentru „organul” din pieptul eroilor și al oamenilor în care iau naștere puternice porniri pătimașe este *thymos* – el desemnează „focarul de excitație al sinei mândru” (mândrie, curaj, cutezanță, nevoia de afirmare, dorința de dreptate etc.) (Sloterdijk, p. 18). Iar omul, în calitate de păzitor al sentimentului trebuie „să intre într-un raport conștient cu acesta” (*Ibidem*). În cultivarea civilă a *thymos*-ului, acesta supraviețuiește sub forma curajului.

Psihanaliza, remarcă Sloterdijk, încearcă să „deducă bogăția cu totul aparte a fenomenelor thymotice din autoerotism” și „nu a căutat niciodată o cale formativă de producere a omului mândru, a luptătorului, a omului înzestrat cu ambiție” (Sloterdijk, p. 22).

Nu se mai ține cont de adevăratul sens al unor cuvinte cum este curajul sau demnitatea umană” din cauza unui exercițiu de uitare purtând numele de instruire” (Sloterdijk, p. 23). Dar educația pretinde o altă atitudine față de formarea umană. Este important să nu uităm că „thymotica le oferă oamenilor modalități de a pune în valoare ceea ce au, pot, sunt și vor să fie ” (Sloterdijk, p. 24).

Sistemul de învățământ ar trebui să-și revendice responsabilitatea pentru educația thymotică, pentru bogăția acestor fenomene (a curajului mai întâi), pentru ca elevul să-și conștientizeze raportul cu ele și să devină păzitorul lor (Heidegger). În opinia celor mai în vogă filosofi și gânditori moderni (Sloterdijk, Fukuyama, Marcel, Heidegger, Cozolino, Albu etc.) dimensiunea afectiv-emoțională nu contrazice esența rațională a omului. Dimpotrivă, putem vorbi despre dreptul fundamental la identitate și viață, deoarece omul are nevoie de o inteligență care se convinge de mobilurile ei thymotice prin abandonarea umilinței, rușinei umilitoare, nesiguranței etc.

Cu părere de rău, tendința învățământului modern este de a pune accentul mai mult pe competențele care să sprijine în viitor lumea economică și îi îndepărtează pe tineri de autoritatea și valorile tradiționale. Și mai tristă încă este încurajarea nihilismului, a relativismului care susțin că „toate orizonturile și sistemele de valori sunt determinate de timpul și locul lor și că nici unul nu este adevărat” (Fukuyama, p. 264). Dar în realitate, putem afirma cu certitudine că există oameni de toate vârstele și tineri, mai ales, care tind spre valori profunde și își doresc cu adevărat un orizont. Însă această diversitate de valori prezentă în lumea contemporană este foarte confuză și tulburătoare. Aceasta este o „contradicție” pentru care modernitatea nu a găsit deocamdată soluții (Fukuyama, p. 265).

Rezervele de idealism sunt inepuizabile. De aceea o problemă de mare actualitate este cum să facem să resuscităm grandoarea *thymos*-ului și cele mai înalte sentimente umane! S-a constatat deja că forța morală – curajul este „afirmarea naturii esențiale a cuiva, a *entelechiei* sau a țelului său interior, este o afirmare care are în sine caracterul lui în pofida” (Albu, p. 13). Curajul se poate manifesta sub diverse forme: curajul de a fi noi înșine, de a ne manifesta identitatea, curajul de a gândi și a acționa cumpătat, curajul de a înfrunta vulgaritatea, curajul de a ne recunoaște imperfecțiunea etc. Iar *voința* reprezintă dimensiunea fundamentală a curajului și principalele ei calități sunt forța, perseverența, consecvența, fermitatea, independența (*Ibidem*).

Voința își are originea în *autoafirmarea thymotică*, mai concret – în dorință. Dorința e o stare spirituală ce împinge către un scop; ea presupune o intenție, adică o conștientizare a dorinței, care se sprijină pe un crez (*Marele dicționar al psihologiei*, 2006, Fukuyama). În aceeași ordine de idei, C. Noica scrie că ceea ce îți poate oferi o realitate durabilă este conștiința cunoașterii („actul de cunoaștere e asimilator ca nutriția, prefăcând pe altceva în același”). Dar pe lângă inteligență mai e nevoie și de altceva: de credință (Fichte). Din credință, sugerează Noica, se naște voința care este izvor de *acțiune* (Noica, pp. 42-43). Prin urmare, nimic fără voință nu se poate naște. Datoria noastră este să facem din ea condiție de viață. Și atunci toate devin cu puțință (Noica, p. 189). Voința *de-a face*, constată Noica, are la baza ei un *sentiment al grandorii, al responsabilității* (s.n.) (Noica, p. 165).

În plus, trebuie să menționăm și sentimentul **bucuriei de a acționa**, care vine dintr-o forță a plenitudinii, „din tensiunea forțelor care cresc fără încetare în noi și nu știi încă a se manifesta”: starea naturii care suntem. Această stare *comandă*” o transmutare a valorilor prin care să arate forțelor acumulate o cale, o direcție, astfel încât ele încep să scape în scânteii și în acțiuni” (Neitzsche, 2014, pp. 286-287).

Oamenii thymotici nu vor renunța niciodată la aspirația lor către recunoaștere și vor căuta activități specifice *umane* pentru afirmarea naturii lor esențiale. Noi ne dorim *idealuri* pentru care merită să depui eforturi curajoase, să lupți, să trăiești. Am subliniat deja ideea că a conviețui într-o comunitate este un act benefic, rațional și folositor. Acest fapt devine *idealul* unui proiect care susține spiritul civic și îndeamnă la acte de curaj, de vrednicie, de virtute, de sacrificiu. Fiecare membru al comunității este recunoscut pentru calitățile lui distinctive, pentru „micile acte zilnice de altruism”, de curaj pe care oricine le poate săvârși. Dacă la japonezi, de exemplu, inventarea unor arte formale (ceremonia ceaiului, arta aranjamentului floral etc.) au devenit un simbol al manifestării umanismului, pentru noi, **a vorbi mai frumos**, ar trebui să devină idealul și simbolul demnității noastre identitare, curajul și voința de a ne manifesta conștiința lingvistică (identitatea cultural-lingvistică).

Așadar, educația lingvistică, abordată din perspectiva educației thymotice, reprezintă o formă specială de manifestare a curajului, a afirmării naturii esențiale a ființei umane, care constă în manifestarea demnității, nobleței, responsabilității, libertății spiritului, respectului față de ființa umană în comportamentul lingvistic, a vorbirii culte, a manifestării conștiinței lingvistice ca particularitate a unei identități culturale, prin respingerea violenței simbolice, a vulgarității, a vorbirii în deșert etc.

Mijloacele de realizare pot fi foarte diverse: dialogul și acceptarea lui, dezvoltarea relațională, interogația, autointerogația, gândirea profundă. Modelarea este un mijloc excelent de cultivare a *încrăderii*, de sporire a sensibilității, prin cunoașterea actelor de curaj din diverse domenii (religios, filosofic, artistic, științific), și, în special, din domeniul culturii lingvistice, a literaturii artistice. Putem resuscita voința acțională axându-ne pe **modele motivaționale excepționale**, cum este Eminescu, spre exemplu, prin transfer de demnitate, cu valoare de liant social. Acest model (și altele, precum ar fi Eliade, Noica, Blaga, Vieru, Cimpoi etc.) poate genera tinerilor nu numai stări de voință, ci și de *grandoare*, de aderare la un sistem de valori sigur. În *deplinătatea valorică* a sa (M. Cimpoi), ca om de cultură ce era, trebuie să regăsim prin Eminescu *bucuria culturii* și *bucuria de a acționa*.

C. Cucoș ne atrage atenția cu privire la excesul de „pragmatizare”, în mod special, și cu privire la poziționarea educației pe o treaptă exagerat de „utilitaristă”. Și aduce mai multe argumente în acest sens: „educația trebuie să fie cu un pas înainte față de cum arată lumea acum și să fie „cu față spre viitor”, altfel ea nu este valabilă; educația trebuie să ofere elevilor „o pregătire multivalorică generală” pentru a cunoaște „instrumentele culturale de bază”; educația să pună accentul pe „a fi” nu pe „a avea” pentru „înnobilarea omului și formarea spiritului”; „artele liberale”, „ca embleme definitorii pentru evoluția omenirii”, vor proteja și sprijini continuitatea spirituală a ființei umane. Pentru a obține rezultatele dorite, mai trebuie să-i familiarizăm pe elevi cu metodologiile de dobândire a cunoștințelor și de valorificare a sensurilor în diverse contexte ale vieții (Cucoș, pp. 20-22).

Importanța și oportunitatea unei discipline școlare nu poate fi stabilită în raport cu acțiunile de moment, neîntârziat, după „valoarea ei de piață”. Școala nu poate fi o „anexă” sau un „incubator” al „lumii muncii”. Mai important decât orice este să ne preocupăm de „formarea unor calități ce țin de frumusețea sau coerența interioară. Unor competențe acționale trebuie să le asociem și caractere pe măsură” (*Ibidem*). Există încă și obiective atât de importante, încât ele nici nu pot fi puse în discuție, scrie C. Cucuș. Deoarece pentru „o existență coerentă și echilibrată” a omului ele sunt fundamentale. Este vorba de „introducerea sistematică în cultura și spiritualitatea grupului de referință, **practicarea corectă a limbii nației** din care face parte fiecare” etc. (Cucuș, p. 23).

Am analizat curriculum-ul de *Limba și literatura română*, care spune că este orientat spre idealul educațional al modernității și este întemeiat pe principiile pedagogice de bază ale învățământului postmodern. Dacă este așa și dacă disciplina respectivă este fundamentală pentru toate disciplinele școlare și reprezintă documentul normativ principal al tuturor acțiunilor educative, atunci prima teză esențială care ar trebui să fie promovată ar fi cea coșeriană precum că *limbajul este condiția creării lumii spirituale a elevului*. Acesta este un principiu care stabilește în ce anume constă modul specific de ființare umană (Coșeriu). Înțeles limbajul așa cum arată E. Coșeriu, drept bază a întregii culturi, devine evidentă specificitatea educației lingvistice, care este reliefează insuficient. Acest argument îl vom dezvolta în continuare.

În acest context, „competența de comunicare în limba de instruire” (Curriculum școlar pentru disciplina *Limba și literatura română*, 2010, p. 9) este, în opinia noastră, o noțiune neadevărată, neadecvată. Prin ea se diminuează **rolul educativ al limbii naționale**. Or, limbajul educă. Definiția lui E. Coșeriu cu privire la limbaj pune în prim-plan *unitatea limbaj-cultură și identificarea limbii cu națiunea* și îndeamnă la o cunoaștere a problemelor efective ale limbajului integral, în totalitatea universului uman (Coșeriu). De aceea, noțiunea „limba de instruire” promovează răceala proprie limbajului utilizat doar în funcție de valoarea lui behavioristă prin excluderea afectivului, a sentimentului de demnitate națională. Denumirea limbii (**a noastră, română**) indică **relația**, preocupările, lucrurile personale, acțiunile vorbitorului, cu valoare afectivă, pe care le posedă și îl posedă (DEX, 2007, p. 1276). Relația elevului cu valorile promovate prin limbă trebuie să fie nu doar rațională, adică formală, ci **și** emoțională, afectivă, ca semn al maturității culturii elevului vorbitor. Spiritul (național) se manifestă în deplinătatea sa în limbă, ca „loc de adăpost a ființei” (Heidegger, Eminescu). Lipsa de afecțiune (și raționalitate) reprezintă umanitatea noastră ca detașată de ea însăși, ridicolă și lipsită de *propriul* eu.

Avansarea ideii relativiste despre egalitatea tuturor valorilor trebuie respinsă. Efectele acestei poziții, a gândirii postmoderne cu privire la unilateralitatea și subiectivitatea tuturor valorilor provoacă crize existențiale îngrijorătoare. În asemenea condiții oamenii nu înțeleg care ar fi valorile prioritare ce îi vor face fericiți, virtuoși, demni. Ei își pierd capacitatea de a judeca limpede. Când sunt privilegiate toate perspectivele, așa cum o face învățământul nostru modern, este stimulată tendința către relativism și nihilism (Neitzsche, Adorno, Marcel, Kojeve, Fukuyama ș.a.). Dacă ceea ce constituie **demnitatea specifică a elevului** nu se bucură de un avantaj, atunci el va putea ignora oricând orice principiu și orice valoare.

Funcțiile sistemelor educative și ale predării limbilor, conform *Ghidului pentru elaborarea politicilor lingvistice educative în Europa*, stabilesc destul de clar importanța creării unui sentiment de apartenență națională. Acest atașament față de comunități mici este baza sigură a oricărei cetățenii. Sentimentul de apartenență la o comunitate se materializează „într-o experiență de valori comune, într-o moștenire comună care constituie dimensiunea afectivă. Acest atașament afectiv, care stă la rădăcina sentimentului patriotic (...) se sprijină pe elemente simbolice și materiale distincte de la o națiune la alta” (Ghid pentru elaborarea politicilor lingvistice educative în Europa, p. 25). Iar limba reprezintă spiritul național și esența națiunii prin excelență. De aceea ea face parte din definiția cetățeniei însăși (*Ibidem*).

Cetățenii Uniunii Europene își conservă identitățile naționale și ele subzistă ca „resurse și referințe prioritare pentru ei” (Dubar). Elevilor trebuie să li se formeze ***o demnitate a propriei valori*** (W. Hegel, C. Noica, M. Cimpoi ș.a.), care presupune un sentiment de bucurie și încredere în cultura națională (de mândrie a unei apartenențe la ceva și care se bazează pe ***atașamentul față de comunitățile lor mici***). Educația trebuie să facă durabilă înscrierea tinerilor mai întâi „în cultura proprie”, în spațiul comunității lor de cultură, pentru că provocările de genul „comunitate europeană” sau „cetățean al lumii” pot fi înșelătoare. Umanitatea se manifestă, întâi de toate, prin trăirea marilor valori într-un spațiu concret, într-un grup mic, „în care ne recunoaștem prin felul cum vorbim, credem sau simțim”; abia apoi ne vom putea integra mai ușor în comunitățile de tip macro” (Cucos, pp. 116-117).

Responsabilitatea școlii naționale este de a produce identități, iar ***principiul identității*** trebuie să fie prioritar (M. Heidegger, C. Rădulescu-Motru, Șt. Lupașcu, L. Cozolino ș.a.). ***Descoperirea identității***, care este baza devenirii umane prin autoconștientizare și valorificare a specificului național, trebuie să devină scopul central al învățământului.

Ce ne învață principiul identității? Acest principiu ne învață: să ascultăm cu atenție limba; să reflectăm serios, pentru a nu spune nimic ușuratic; să ne oferim nouă și elevilor timp pentru gândire; să nu gândim nepăsător; să privim mai pătrunzător lucrurile, să gândim în spațiul tradiției pentru a putea gândi asupra viitorului; să vedem raporturile esențiale dintre fenomene, evenimente etc. (Heidegger).

Dacă le vom oferi copiilor această educație încă de la o vârstă fragedă, niciodată și nimeni nu va putea să le schimbe atitudinea și deprinderea de a-și exprima propria natură într-un limbaj ziditor. Deprinderile respective se vor întări ca sigiliul aplicat pe ceară, spune *Sfântul Ioan Gură de Aur*. Copilul, când e mic, are acel respect emoționant și impresionant față și de chipul și de cuvintele, și de tot ce face un părinte, un pedagog, un adult. Prin urmare, rămâne de datoria sacră a tuturor celor implicați în acest proces de formare să-și întrebuițeze superioritatea într-un mod adecvat. „Tatăl, mama, pedagogul și oricine care îl însoțește pe copilul tău – toți la un loc să-i fie paznici și să observe ca nu cumva să iasă din gura copilului, ***prin ușile cele de aur*** (s.n.), cuvinte urâte și rele ... Gura lui să nu rostească nici cuvinte de rușine, nici cuvinte necugetate și nici un alt cuvânt rău ... Să fie învățat deci copilul să cânte și să recite cântece frumoase și poezii folositoare”. Și buna deprindere va deveni a doua natură a lui (*Lumina sfintelor scripturi. Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur*, 2008, pp. 673-674).

Conform documentului analizat scopul educației lingvistice este „formarea unor vorbitori culti ai limbii române și a premiselor pentru cunoaștere și comunicare în orice domeniu al vieții umane” (Curriculum școlar pentru disciplina *Limba și literatura română*, 2010, p. 6). Sintagma „**formarea unor vorbitori culti**” necesită o explicitare.

Domeniul culturii nu poate fi abordat decât din perspectiva conștiinței lingvistice.

Conștiința reprezintă finalitatea vieții și a educației. Ea se manifestă în mai multe forme definitorii existenței umane: conștiința morală, conștiința juridică, conștiința socială, conștiința pedagogică etc. Toate tipurile de conștiința se exprimă prin limbă, deci, fiind conștiința fenomenul care dă seama despre sine însuși, adică se conștientizează pe sine, o formă aparte a conștiinței umane este **conștiința lingvistică**. Omul nu se poate conștientiza pe sine ca om conștient dacă nu-și conștientizează și propria vorbire, iar prin aceasta, și propria gândire care este dovada faptului că ființa ființează (Bălici, 2010).

Nota distinctivă a disciplinei *Limba și literatura română* constă în faptul că ea este definitorie pentru evoluția, umanizarea, înnobilitarea și formarea spirituală a elevilor.

Condițiile formării identității cultural-lingvistice a elevilor și a formării unor vorbitori culti și curajoși rezidă în valorificarea următoarelor teze:

1. **Limbaajul** este **condiția creării lumii spirituale a elevului**, de aceea *relația elevului cu limba trebuie să fie și afectivă, nu numai rațională, formală*.

2. **Limba națională** are o **funcție educativă** privilegiată.

3. **Elevul** este **creator al limbii și al valorilor ei**.

4. Școala trebuie să asigure elevului **dreptul fundamental la identitatea lingvistică, culturală și națională**.

5. **Principiul identității** trebuie considerat drept **lege și principiu fundamental**.

6. **Demnitatea propriei valori**, ca **demnitate specifică a elevului și atașamentul față de propria comunitate** constituie **reperele sale existențiale**.

7. **Conștiința lingvistică** este **premise fundamentale a umanității elevului și condiția sine-qua-non a formării sale în calitate de vorbitor cult**.

8. **Curajul, fenomenele thymotice** în educația lingvistică a elevilor reprezintă una dintre **cele mai bune condiții** pentru respectarea **dreptului fundamental la identitate și viață** a elevului.

Referințe bibliografice:

1. ALBU, Gabriel. *Introducere într-o pedagogie a curajului*. București: Editura Trei, 2017.
2. BĂLICI, Veronica. *Formarea conștiinței lingvistice a elevilor*. Chișinău: Print-Caro, 2010.
3. COȘERIU, Eugen. *Lingvistica integrală*. București: Editura Fundației Culturale Române, 1996.
4. CUCOȘ, Constantin. *Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări*. Iași: Polirom, 2017.
5. Curriculum școlar pentru disciplina *Limba și literatura română*. Clasele a V-a – a IX-a. Chișinău: Lyceum, 2010.

6. *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române*. Chișinău, ARC, 2007.
7. FUKUYAMA, Francis. *Sfârșitul istoriei și ultimul om*. București: Editura PAIDEIA, 1994.
8. HEIDEGGER, Martin. *Principiul identității*. București: Editura Crater, 1991.
9. *Lumina sfințelor scripturi. Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur*. Vol. I (A-I). Editura: Anestis, 2008.
10. *Marele dicționar al psihologiei – Larousse*. București: Editura Trei, 2006.
11. NEACȘU, Ioan. *Introducere în psihologia educației și a dezvoltării*. Iași: Polirom, 2010.
12. NIETZSCHE, Friedrich. *Ecce homo. Cum devii ceea ce ești*. București: Humanitas, 2012.
13. NIETZSCHE, Friedrich. *Voința de putere. Eseu despre o transformare a tuturor valorilor*. Editura: Antet, 2014.
14. NOICA, Constantin. *Jurnal de idei*. București: Editura Humanitas, 1990.
15. SAVATER, Fernando. *Curajul de a educa*. Chișinău: Editura Arc, 1997.
16. SECHE, Luiza, SECHE, Mircea. *Dicționar de sinonime al limbii române*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1982.
17. SLOTERDIJK, Peter. *Mânie și timp*. București: ART, 2014.
18. <https://www.facebook.com/notes/marlena-dobrescu/andrei-plexu-semnele-timpului-linga-purana/466711896748595/>.(vizitat 28.03.2019).

CZU: 821.135.1:94(478)
ORCID: 0000-0002-4903-4477

Nina CORCINSCHI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

VASILE BAHNARU
ȘI GHEORGHE E. COJOCARU:
RECUPERĂRI INEDITE ALE ISTORIEI

În ultimii ani, reputații cercetători și oameni de cultură Vasile Bahnaru și Gheorghe Cojocaru își conjugă eforturile în elaborarea unor cărți deosebit de importante despre perioada sovietică, punând la dispoziția cititorului documente de arhivă, care demonstrează mecanisme încă prea puțin cunoscute până acum de îndoctrinare proletcultistă și pașii concreți pe care i-au făcut sus-pușii puterii în a-și pune în aplicare planurile ideologice. Despre controlul acerb al artelor, literaturii și culturii de puterea sovietică se știe bine, s-au scris numeroase studii, fenomenul dispune de o bogată literatură documentară și critică. Cărțile cercetătorilor Vasile Bahnaru și Gheorghe E. Cojocaru oferă dezvăluri arhivistice inedite și o analiză pertinentă și clarificatoare a acestora. Documentele de arhivă, descifrările comunicărilor și a atitudinii directe a politicienilor, dar și a oamenilor de cultură, traduse din limba rusă și publicate în cărțile lor pun pe tapet realitatea din spațele cortinelor politice, configurează întregul context de relații și conjuncturi care făceau istoria. Volumul *Partidul și oamenii de litere și arte din R.S.S. Moldovenească (1961-1963). Studii și documente*, Chișinău, Bons Offices, 2013 publică în premieră 13 stenograme despre relația dintre partid și oamenii de litere și arte din din R.S.S. Moldovenească, în perioada 1961-1963. În altă carte, semnată de acești doi autori, *Congresul al III-lea al Uniunii Scriitorilor din RSS Moldovenească (14-15 octombrie 1954). Studiu și material*, Chișinău, Editura „Tehnica-Info”, 2016 descoperim toate documentele și materialele lucrărilor Congresului al III-lea al Uniunii Scriitorilor din Moldova. Sunt prezentate, mai întâi, anchetele revistelor „Nistru” și „Cultura” din ajunul Congresului despre problemele cu care se confruntă lumea literară. Materialele demonstrează, în ansamblu, încercările scriitorilor de revenire la alfabetul latin și la identitatea românească a culturii și literaturii noastre din perioada sovietică.

Cea de-a treia carte a lui Vasile Bahnaru și Gheorghe E. Cojocaru *Cazul revistelor „Zvezda” și „Leningrad” și ecourile lui la Chișinău. Studiu și documente (1946-1948)*, Chișinău, Cartdidact, 2018 propune cititorilor un set de documente extrase din arhive despre procesul de proletcultizare a literaturii, artei și culturii. În prefață, autorii fac o descriere generală a cadrului ideologic din perioada sovietică și explică cu lux de amănunte metodele de îndoctrinare: cele de excludere din câmpul literaturii a persoanelor periculoase regimului, prin intimidare, exterminare, lagăre de concentrare, dar

și o metodă inclusivă - prin corupere financiară. Încă în Hotărârea CC al PC(b)R, din 16 august 1919 se pune accent pe necesitatea asigurării scriitorilor cu produse alimentare, munca acestora fiind considerată „utilă și necesară societății”. Firește, în cazul în care îndeplinea standardele partinice. Ziarele *Zvezda* și *Leningrad* erau puse la stâlpul infamiei, deoarece admiteau scriitori nonconformiști, ca A. Ahmatova și Zoșenko. Astfel, în Hotărârea Biroului Organizatoric al PC(b) din toată Uniunea Despre revistele *Zvezda* și *Leningrad*, din 14 august 1946 se acuză dur politica revistei din cauză că popularizează operele lui Zoșenko de caricaturizare a omului sovietic, de reducere a imaginii acestuia la forme de umanitate primară, derizorie, ridicolă. Annei Ahmatova i se imputa „lipsa de idei”, decadentismul și pesimismul de natură burgheză, ruptura de interesele poporului, creația în spiritul „artă pentru artă”. „Cum s-a putut întâmpla că revistele *Zvezda* și *Leningrad*, editate la Leningrad, oraș-erou, cunoscut prin tradițiile sale revoluționare progresiste, oraș care este pepeniera ideilor avansate și a culturii superioare, au admis infiltrarea pe paginile lor a unor lucrări străine literaturii sovietice, lucrări pline de apolitism și lipsite de idei? În ce constă esența greșelilor comise de redacțiile *Zvezda* și *Leningrad*? Conducătorii revistelor și, în primul rând, redactorii lor tov. Saianov și Lihariov au uitat acel principiu a leninismului conform căruia revistele noastre, fiind ele științifice, fie artistice, nu pot fi apolitice” (p. 43). Faptul că acești scriitori se arată străini de misiunea de propogandă a literaturii sovietice este considerat un afront adus ideologiei oficiale, și, mai mult decât atât, un exemplu nociv pentru ceilalți. Drept urmare, CC al PC(b) din toată Uniunea decide să fie interzis accesul acestor scriitori la revistă. Mai mult decât atât, revista *Leningrad* să fie suspendată și să se acorde o atenție sporită pentru *Zvezda*. De asemenea, s-a decis sancționarea persoanelor de la conducerea revistei, schimbarea colectivului redacțional și înăsprirea controlului de partid al revistei. Pentru a explica această Hotărâre, la Leningrad este delegat tov. Jdanov Andrei Aleksandrovici. La Leningrad, Jdanov își însoțește lectura Hotărârii cu „analiză critică” a creațiilor acestor doi scriitori damnați. Poezia A. Ahmatova e, în vocabularul lui „cu diapazon plasat între budoar și capelă”, apolitică, deci inadmisibilă. La fel și creația lui Zoșenko, care are „o morală perversă”. Ambii scriitori sunt considerați obscuranțiști, subversivi în raport cu puterea sovietică. În ziarul *Moldova Socialistă*, din 24 august 1946 este publicat referatul lui Jdanov despre ziarurile *Zvezda* și *Leningrad*, în care lozincile Comitetului Central sunt reluate cu noi tonalități argumentative. Jdanov demonizează figurile celor doi scriitori și pledează pentru o literatură antiburgheză, ruptă de tot ce înseamnă trecut și ancorată puternic în ideologia momentului, „literatura noastră, jurnalele noastre, să nu stăe la o parte de sarcinile vremurilor de az, da să ajute partidului și norodului să diștepte tinerimea în duhul devotării cu jertfire de sine orânduieii sovietice, în duhul slujirii cu jertfire de sâne intereselor norodului” (p. 75). Scriitorii moldoveni participă mai mult sau mai puțin la acest proces de îndoctrinare a literaturii. *Moldova Socialistă* publică cu regularitate rapoartele Comitetului Central, în care I.D. Ciobanu, Bogdan Istru,

I. Cutcovețchi declanșează un atac furibund împotriva scriitorilor care promovează o ideologie burgheză, antisovietică, cel mai des vizat fiind George Meniuc, căruia i se impută influența lui Lucian Blaga. Este blamat și Bucov, pentru acțiunile lui de susținere a lui Meniuc și de discreditare și subminare sistematică a autorității scriitorului-comunist Ion Canna. Le este contestată izolarea de viața societății sovietice și „lipsa de idei” scriitorilor Deleanu și Vetrov. E de-a dreptul halucinant limbajul de lemn și primitivismul abordării de către Bogdan Istru a operelor colegilor săi. Nemulțimit de modul în care Bucov l-a descris pe Kotovski, Istru îi impută „frazе împoțonate și hermetice și încălcări de stil. Din felul cum a vrut să dizleje sarcina sa literară, poetul, se vede, a picat sub jugul formalizmului gol” (p.122). Opera de „deconstrucție” aplicată poeziei e o mostră de primitivism feroce. Figurile de stil din poezie îl enervează pe Istru, „gândul negru” a lui Kotovski este imediat anulat de „critic”, care izbucnește: „Despre care «gând negru» îi vorba la Kotovski? Kotovskii niciodată n-a avut gânduri negre; la dânsul totdeauna gândurile erau limpezi și cu perspectivă în lupta de nimicire a dușmanilor norodului” (p.123). La 25-30 septembrie 1946 are loc și la Chișinău o Adunare a oamenilor de litere și de artă, la care se pun în discuție „înfrâuririle burgheze” din opera scriitorilor moldoveni, loialitatea lor literară față de propoganda sovietică, modul în care a fost pusă în aplicare Hotărârea CC al PC(b) despre revistele „Leningrad” și „Zvezda”. Concluzia Adunării este că atmosfera de la Uniune este maladivă și străină de prevederile Hotărârii. Scriitorii au fost admonestați că se consumă în certuri personale „în locul luptei pentru crearea lucrărilor de înaltă ținută ideinică și artistică”. Au urmat un șir de demisii, avertismente de ajustare a situației de la Uniunea Scriitorilor aceleiași Hotărâri a CC al PC(b) despre revistele *Leningrad* și *Zvezda*. Cei mai înverșunați apărători ai stalinismului în literatură și cultură, Ion Ceban, Ion Canna și E. Egorov publică în *Moldova Socialistă* din 25 septembrie 1948 articolul „Să deșrădăcinăm până la capăt naționalismul burghez din creația scriitorilor moldoveni”, atacându-l direct pe Emilian Bucov și pe adepții acestuia. Intenția articolului este, pe de o parte, declanșarea unui proces și mai acut de îndoctrinare bolșevică a Uniunii, pe de altă parte – privilegierea în funcții de conducere a scriitorilor originari din fosta RASSM. După A. Lupan, acel articol ar fi pregătit terenul pentru următoarele deportări ale intelectualilor incozi. Vasile Bahnaru și Gheorghe Cojocaru analizează în studiul introductiv subtextele reacțiilor de apărare din dosarul lui Bucov, care se grăbește să se apere, erijându-se în mare apărător al propogandei sovietice, în același timp absolventul Facultății de Litere a Universității din București „nu-și permitea să accepte ignoranța filologică, incultura literară, agramatismul de limbă, semidoctismul teribil de înfricoșător al ideologilor și creatorilor literari din stânga Nistrului. În plus, dosarul lui Bucov pune la dispoziție informații mai puțin sau deloc cunoscute despre disprețul și chiar ura patologică a semidoctilor transnistreni față de scriitorii originari din Basarabia și din România, în general, doar ei considerându-se promotori fideli ai realismului socialist în RSSM și numai ei fiind «adevărați constructori ai comunismului», basarabenii fiind etichetați drept creaturi ale sistemului burghezo-moșieresc român” (p.36).

O altă Hotărâre a biroului CC al PC(b)M „Despre starea literaturii artistice sovietice moldovenești și despre măsurile pentru îmbunătățirea ei”, din 22 noiembrie 1948, identifică reușitele dar și scăderile de încărcătură ideologică din creația scriitorilor moldoveni și înăsprește controlul partinic asupra literaturii.

Examinând toate aceste Hotărâri a biroului CC, autorii cărții ajung la concluzia că situația literaturii postbelice din Basarabia era deosebit de complicată, toate hotărârile de partid au marcat dezvoltarea literaturii și culturii noastre pentru multe decenii. Raportul dintre tendința scriitorilor de a scrie liber și obligația de a se conforma politicii de partid a frânt destine umane și literare.

Toate aceste dezvăluiri documentare au, în opinia autorilor, o miză instructiv-educativă pentru contemporani, așa încât aceștia să învețe din lecțiile trecutului și să nu mai admită repetarea marilor erori ale istoriei. O miză cu care nu putem să nu fim de acord!

CZU: 81'1

ORCID: 0000-0002-2132-1183

Vasile BAHNARU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

TEODOR COTELNIC.
ARTICOLE ȘI STUDII DE LINGVISTICĂ.
CHIȘINĂU: PROLIBRA, 2019, 392 P.

**Teodor Cotelnic. *Articles and surveys of linguistics.*
Chișinău: ProLibra, 2019, 392 p.**

Unul dintre patriarhii lingvisticii basarabene, Teodor Cotelnic nu acceptă în mod categoric condiția de pensionar și la cei 86 de ani ai săi este activ, plin de energie, mereu în treabă, dominat de idei noi și debordant de laborios. Probă supremă în acest context este volumul său *Articole și studii de lingvistică*, care a ieșit de sub tipar chiar la începutul acestui an și este dedicat profesorului și îndrumătorului său, acad. Nicolae Corlăteanu. Studiile propriu-zise sunt precedate de un elogiu al regretatului profesor universitar Ion Ețcu, intitulat sugestiv *Un pilon de nădejde al neamului*, în care sunt evidențiate modalitățile de manifestare a dlui profesor Teodor Cotelnic în lingvistică: 1) cercetarea necunoscutului, obținerea, prin muncă permanentă și asiduă, a noilor informații, cunoștințe și viziuni în studierea limbii și 2) sistematizarea, ordonarea, aplicarea, popularizarea și cultivarea cunoștințelor, în această ordine de idei fiind concludente studiile sale monografice *Adverbializarea numelui și Conversiunea unităților lexicale* și, în fine, culegerea *Pagini de sociolingvistică*, care se impune prin prezența unei armonii seducătoare între aspectul preponderent științific al cercetării și cel preponderent civic.

Volumul de față înglobează cele mai ilustrative studii și articole ale autorului dispersate în diferite culegeri sau reviste de specialitate, inclusiv referate sau comunicări în cadrul unor conferințe naționale și internaționale și este judicios compartimentat în cinci capitole. Pentru a determina persoanele interesate să studieze lucrarea profesorului Teodor Cotelnic, nu vom insista prea mult asupra analizei conținutului ei și a soluțiilor oferite de autor, ci vom realiza doar o eșalonare logică a problemelor cercetate, apelând la unele analize critice doar în situația în care se impune în mod obligatoriu acest lucru.

Așadar, Capitolul I. *Gramatică și stilistică* debutează cu studiul *Asupra caracterizării gramaticale a frazeologismelor adverbiale*, acesta fiind un fenomen mai puțin studiat din punct de vedere teoretic în lingvistica română, iar studiile despre frazeologismele adverbiale lipseau în general în momentul elaborării studiului respectiv. În fine, în funcție de unitățile din componența frazeologismelor adverbiale, autorul reușește să elaboreze o clasificare bine fundamentată teoretic și rezonabilă din punct de vedere logic. În continuare figurează studiul (în limba rusă) *Conversiunea adjectivelor în categoria adverbului*

(în baza materialului de limbă moldovenească), în care se ajunge la concluzia că, deși din punct de vedere teoretic toate adjectivele pot trece în categoria adverbilor calitative, doar adjectivele calitate se adverbializează. O temă de pionierat în lingvistica de la Chișinău este problema luată în discuție în studiul *Note privind adjectivele gerunziale*, în care se constată că pentru gerunziul din limba noastră este dominantă valoarea verbală, în timp ce funcțiile adverbială, adjectivală și substantivală sunt mai puțin productive. Ca urmare a analizei unui număr impunător de exemple excerptate din literatura clasică, autorul reușește să realizeze o analiză semantică și funcțională profundă a gerunziilor adjectivizate. Se impune în mod special articolul *Despre numele de acțiune în –re (Așa-zisa substantivizare a infinitivului lung)*, în care autorul demonstrează că în cazul infinitivului lung nu poate fi vorba de substantivizarea infinitivului verbului, ci de un proces elementar de derivare a substantivelor de la infinitivul verbului cu ajutorul sufixului *–re*. Un alt material în limba rusă este și articolul *Referitor la funcția sintactică ca urmare a conversiunii*, care se individualizează prin faptul că autorul examinează opiniile savanților care interpretează conversiunea fie din punct de vedere semasiologic ca mutație de sens în cadrul cuvântului, fie din punct de vedere sintactic ca modificare a funcției sintactice, fie din punct de vedere morfologic ca modificare a apartenenței cuvântului la o anumită parte de vorbire. Și de această dată autorul formulează o concluzie logică bine argumentată: problema conversiunii unităților de vocabular este una foarte complexă și contradictorie și necesită o cercetare suplimentară profundă și multiaspectuală pentru a determina esența și specificul acestei modalități de formare a cuvintelor noi. Problema derivării cuvintelor este luată în discuție în cazul creării unor verbe noi de la nume, adverbe, prepoziții și interjecții prin alăturarea la temă a unui sufix verbal. Imediat, urmează un articol, în limba rusă despre *Mutațiile de sens în procesul de trecere a apelativelor în nume proprii* în care se constată lipsa de unitate în problema interpretării teoretice a acestui fenomen de limbă, indicându-se simultan distincția dintre sensul specific al numelor proprii care se singularizează mai curând prin informație lexicală, de natură enciclopedică, în raport cu apelativele care dețin sensuri denotative. Tema preferată a autorului rămâne a fi conversiunea unităților de vocabular, probă serioasă servind articolul *Conversiunea ca procedeu de formare a cuvintelor*, în care autorul reușește să demonstreze că în rezultatul conversiunii se obține fie un cuvânt nou, fie o categorie gramaticală nouă, fapt ce l-a determinat pe autor să califice conversiunea drept un procedeu de formare a cuvintelor noi.

Partea a doua a primului capitol este consacrată eminent problemelor normei literare și stilisticii. Examinând *Aspectul social-normativ al comunicării și varierea stilistică*, autorul operează niște distincții de rigoare pentru a clarifica noțiunea de normă, pentru a examina norma limbii în procesul de comunicare, la nivelul limbii naționale, la nivelul literar, la nivelul de varietate funcțional-stilistică și, în fine, la nivel de gen al comunicării. În acest context se evidențiază și articolul *Locul și rolul neologismelor în poezia eminesciană*, prin faptul că autorul, analizând varietatea lexicală, constată prezența unei armonii perfecte între lexicul general și cel neologic din poezia lui Mihai Eminescu, examinează acest proces în contextul curentelor latinist și italianist din limba noastră,

care puneau în pericol evoluția firească a limbii. În articolul *Stilul științific* se examinează detaliat caracteristicile fonetice, lexicale și gramaticale ale acestui stil funcțional. Capitolul se încheie cu o exegeză profundă asupra *Particularităților stilistice ale prozei lui Constantin Negruzzi*.

Capitolul II. *Probleme ale limbii literare în viziunea clasicilor* se deschide cu articolul *Dimitrie Cantemir și vocabularul științific*, acesta fiind calificat drept inițiatorul creării terminologiei științifice în limba română. Tematica privind îmbogățirea limbii literare este continuată în alte studii, în care se insistă în mod special asupra preocupărilor permanente ale lui Gheorghe Asachi de problema dezvoltării și modernizării limbii literare, militând pentru completarea vocabularului cu unități lexicale noi. Sunt demne de toată atenția studiile *Constantin Stamati despre limbă*, în care se demonstrează că ideile lui C. Stamati despre limba literară sunt în consonanță perfectă cu opiniile exprimate de Gheorghe Asachi, Alecu Russo, Constantin Negruzzi, Vasile Alecsandri. Merită a fi examinate în profunzime de către toți cei interesați de istoria constituirii limbii române literare a opiniilor exprimate de Dimitrie Ralet (vezi studiul *Dimitrie Ralet și limba literară*), Constantin Negruzzi (vezi articolul *Problema limbii în concepția lui Constantin Negruzzi*), Vasile Alecsandri (vezi studiul *Vasile Alecsandri și problemele limbii*), Mihail Kogălniceanu (vezi articolul *Mihail Kogălniceanu și limba literară*), Mihai Eminescu (vezi studiile *Eminescu și limba monumentelor literare vechi, Mărturii eminesciene privind limbajul scenic*) și Nicolae Iorga (vezi articolul *Unele reflecții ale lui Nicolae Iorga despre limba națională*). Este important să menționăm faptul că autorul reușește să evidențieze contribuția fiecăruia în problema căilor de dezvoltare a limbii române, contribuind fiecare în parte, prin operele lor, la promovarea unei limbi cu adevărat naționale și literare.

Capitolul III. *Cultivarea limbii și norma literară* încorporează zece studii consacrate acestei probleme și este inaugurat de studiul *Cultivarea limbii în viziunea academicianului Nicolae Corlăteanu*, în care se examinează contribuția lui Nicolae Corlăteanu la promovarea limbii literare românești în condițiile defavorabile (ca să nu le etichetăm nocive) ale regimului sovietic când era impusă o limbă artificială, inventată în birourile de la Tiraspol, iar o serie de lingviști, în frunte cu Nicolae Corlăteanu, a încercat să salveze din limba română ceea ce se putea salva și dacă astăzi vorbim și scriem într-o limbă română frumoasă, datorăm acest lucru, în mare parte, academicianului Nicolae Corlăteanu și altor colegi de ai lui de generație. În cele ce urmează se examinează *Grija lui Eminescu pentru cultivarea limbii române*, problema *De la regionalism la norma literară, Norma lingvistică și variantele, Adjective incompatibile cu gradele de comparație, Observații asupra unor abrevieri în română contemporană, Iarăși despre folosirea substantivelor în -(t)ie -(t)iune, Despre verbele cu sau fără sufixele gramaticale -ez, -esc, Fluctuații în accentuarea unor cuvinte și Accentuarea unor forme verbale*.

Capitolul IV. *Publicații ale autorului despre mentori și colegi* include o suită de medalioane elogioase la adresa unor dascăli ai autorului (Nicolae Corlăteanu, Silviu Berejan, Gavril Istrate, Mioara Avram) sau la adresa unor camarazi de lucru sau de breaslă (Ion Vasilenko, Ion Ețcu, Anatol Ciobanu, Grigore Cincilei).

Capitolul V. *Miscellanea* cuprinde o serie de studii consacrate unor probleme variate: *Observații privind „Cazania” lui Varlaam, Cu privire la elementele slave răsăritene în unele acte publice din prima jumătate a veacului XIX, Elemente de stil științific în limba moldovenească din secolele XVII-XVIII, Delimitarea infinitivului în funcție de complement de infinitivul component al predicatului verbal, Conversiunea ca sursă a omonimiei, Adoptarea legislației lingvistice și revenirea la grafia latină: efecte și perspective, Asupra modificărilor semantice în procesul conversiunii.*

Volumul se încheie cu *Bibliografie selectivă*, care include cărți personale, lucrări colective, articole și teze în reviste și culegeri, compartimente, paragrafe sau capitole în manuale și în volume colective și recenzii, note bibliografice, cronici.

Evident, unele soluții propuse de autor ar putea provoca discuții contradictorii, dar suntem convinși de inutilitatea acestui demers, întrucât asupra acestora și-au lăsat amprente ideologia dominantă antiromânească a vremii respective. Totuși suntem de părere că, deși până la 1990 se vehicula, din considerente ideologice și geopolitice, glotonimul „limbă moldovenească”, în lucrarea de față ar fi fost rațional să se utilizeze glotonimul limbă română, chiar dacă studiile respective conțineau glotonimul, „limbă moldovenească”, deoarece, păstrând acest glotonim, lăsăm să se înțeleagă că perpetuăm niște noțiuni depășite și pseudoștiințifice.

În rest, nu ne rămâne decât să-i urăm autorului multă sănătate și noi realizări în studiul limbii române.

CZU: 81'1(478)(092)
ORCID: 0000-0002-2969-4953

UN DISTINS LINGVIST

Cercetător științific în domeniile *lingvistică generală*, *dialectologie*, *geografie lingvistică*, *nominație lexicală*, *motivologie*, cunoscutul lingvist Vasile Pavel, la 14 iulie curent, împlinește vârsta venerabilă de 85 de ani.

Descinde dintr-o veche vatră românească – satul Proboțești, plasa Herța, județul Dorohoi (azi, regiunea Cernăuți, Ucraina). A absolvit Facultatea de Filologie Romano-Germanică (Secția *limba și literatura română*) a Universității de Stat din Cernăuți (1959). Profesor de limbă română în școala medie din comuna Horbova, regiunea Cernăuți (1959-1962).

Din 1962 și până în prezent, timp de 57 de ani, activează în calitate de cercetător științific inferior, apoi superior, coordonator principal în cadrul Institutului de Filologie Română „B.P. Hasdeu” al Academiei de Științe din Republica Moldova (anterior, Institutul de Limbă și Literatură, Institutul de Lingvistică). Șef al Sectorului dialectologie și geografie lingvistică (1993-2006), al Sectorului istoria limbii, dialectologie și onomastică (2006-2010). Concomitent, în perioada 1996-2004, funcționează pe post de șef al Catedrei de limba română și filologie clasică, UPS „Ion Creangă” din Chișinău.

În 1970 susține teza de doctor în filologie la Universitatea de Stat din Moldova, iar în 1984 – teza de doctor habilitat, specialitatea *lingvistică generală*, la Universitatea „T.G. Șevcenko” din Kiev (referenți oficiali: profesorii S. Semcinski, M. Borodina, S. Berejan). În 1994 i se acordă titlul de profesor universitar.

Domnul Vasile Pavel a publicat circa 400 de lucrări științifice, între care monografiile *Terminologia agricolă moldovenească*. *Studiu de geografie lingvistică* (1973), *Nominația lexicală* (1983), *Comunicare literară și grai local în mediul școlar* (2011),

în colaborare). Este editorul cărților Vasile Bogrea. *Opere alese* (1998, în colaborare); Vitalie Sorbală. *Studii de dialectologie și geografie lingvistică* (2006). A participat la investigațiile dialectale de teren, împreună cu colegii săi Victor Comarnițchi, Vasile Melnic, Rubin Udler, anchete înfăptuite în satele românești din nordul Maramureșului, nordul Bucovinei, Basarabiei, sud-estul Ucrainei și din nord-vestul Caucazului. Au fost cercetări cu dăruire de suflet pentru „florile de limbaj viu”, în vederea alcătuirii *Atlasului lingvistic moldovenesc (ALM)*, atlas regional, în raport cu *Atlasul lingvistic român*. Omagiatul este unul dintre coautorii *ALM*, vol. I-IV (1968-1973). Menționăm apariția ulterioară, o continuare directă a *ALM*, a *Atlasului lingvistic român pe regiuni. Basarabia, nordul Bucovinei, Transnistria (ALRR. Bas.)*, vol. I-II (1993, 1998), autor V. Pavel; vol. III-IV (2002-2003), coautor și coordonator V. Pavel. De asemenea, este coautor al *Dicționarului dialectal*, vol. I-V (1985-1986).

Providența a hotărât ca dl Vasile Pavel să devină un „remarcabil teoretician în domeniul nominației lexicale, în special” și „un dialectolog de reputație europeană”, colaborator „la atlase lingvistice paneuropene” (Anatol Ciobanu, profesor, membru corespondent al AȘM): *Atlasul lingvistic romanic*, vol. I-IV (1995-2009); *Atlasul limbilor Europiei*, 9 fascicole din vol. I (1985-2017); *Atlasul dialectal carpatic comun*, vol. I-VII (1989-2003). Toate acestea sunt proiecte de mare anvergură.

Prin relațiile științifice interacademice dintre România și Republica Moldova, s-au întreprins, începând cu 1991, cercetări de teren în diferite zone cu populație românească din Ucraina și, parțial, din Basarabia. V. Pavel participă activ și la realizarea acestui proiect. A se vedea: Maria Marin, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe, Vasile Pavel. *Graiuri românești din Basarabia, Transnistria, nordul Bucovinei și nordul Maramureșului. Texte dialectale și glosar*. București, 2000, 530 p.; de aceiași autori: *Graiuri dacoromâne din sud-estul Ucrainei. Studiu lingvistic. Texte dialectale. Glosar*. București, Editura Academiei Române, 2016, 729 p. În studiul său, apărut recent, *Graiul românesc din nordul Bucovinei. Influență și dăinuire în timp* (v. „Filologia modernă. Moștenire. Influență. Continuitate”, Chișinău, 2019, pp. 105-109), dl Pavel susține că românii din regiunile Cernăuți și Odessa (Ucraina), atât câți au mai rămas, sunt profund îngrijorați de acțiunile recente pe care le-a întreprins Kievul în legătură cu *modificarea Legii Educației, care exclude în viitor învățământul în limbile minorităților, în particular în limba română*.

Pe parcursul activității sale, harnicul cercetător a participat la diverse forumuri științifice naționale și internaționale: în republicile din fosta URSS, în Republica Moldova, România, Franța, Spania, Italia, Slovacia. A fost director a patru proiecte științifice în domeniul dialectologiei și îndrumător la 10 teze de doctor, dintre care 6 susținute. Aceste însemnări sunt un modest omagiu pe care i-l datorez conducătorului meu la teza de doctorat, omagiu în egală măsură și al colegilor mei de la UPS „Ion Creangă”, unde ani în șir ne-a fost un bun coleg, dar și un bun profesor, interesat de creșterea calității pregătirii cadrelor în domeniu. Mulți ani, începând cu 2006, a fost președinte al Consiliului Științific Specializat. Este membru al colegiului de redacție al revistei *Philologia*, membru al Secției Științe Sociale, Economice, Umanistice și Arte (din 1 ianuarie 2019).

Prodigioasa activitate științifică, didactică și socială este înalt apreciată, domnul profesor Vasile Pavel fiind Laureat al Premiilor AȘM (1980, 2005), al Premiului „B.-P. Hasdeu” al Academiei Române (2004). I s-a acordat Diploma Ministerului Educației al Republicii Moldova (2000). Distins cu medalia „Dimitrie Cantemir” a AȘM (2009), cu Medalia „75 de ani de la Unirea Bucovinei cu România” (1993). Cetățean de Onoare al satului natal Probotești (2014).

Spiritul academic al profesorului, savantului Vasile Pavel a fost inspirat și prodigios în ceea ce privește opera științifică și modelarea caracterelor de cercetător, pedagog al celor pe care i-a cultivat cu multă grijă. Calitățile sale omenești sunt de o rară și indubitabilă valoare și noblețe.

La mulți ani, stimate și iubite profesor. Să aveți zile frumoase și pline, să vă bucurați în continuare de grațitudine și apreciere, să vă știm neobosit în activitatea de cercetare științifică, de semănare a dragostei pentru limbă, țară, neam.

Aliona ZGARDAN-CRUDU,
Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă”
(Chișinău)

CZU: 39(478)(092)
ORCID: 0000-0003-3045-5017

**UN LUPTĂTOR NEOBOSIT PENTRU ADEVĂR,
DREPTATE, ONESTITATE ȘI CORECTITUDINE
ÎN ȘTIINȚĂ
(FOLCLORISTUL ANDREI HÂNCU –
90 DE ANI DE LA NAȘTERE)**

Se știe că despre valoarea unui om de știință și a lucrărilor sale se poate judeca după talentul, competența și profesionalismul său, după integritatea și poziția sa științifică și cetățenească în probleme de importanță vitală sau de interes național, precum și după unele calități absolut necesare și în acest domeniu de activitate, cum ar fi: patriotismul, onestitatea, corectitudinea, exigența, responsabilitatea, consecvența, curajul ș. a.

Deși foarte puțini, au fost totuși și în perioada de ocupație sovietică a Basarabiei, și în cea care a urmat-o, savanți de o înaltă ținută intelectuală și morală, cu verticalitate, care, în pofida realităților vitrege, cu totul ostile unei activități normale, libere, sănătoase, civilizate, în care au trăit și muncit, în măsura în care au putut, au încercat, într-un fel sau altul, să se opună, să critice, să țină piept minciunii și nedreptății, să-și păstreze demnitatea și cumsecădenia, să rămână fideli propriilor convingeri și principii, să spună și să apere adevărul, să promoveze dreptatea, binele, frumosul, valorile autentice, chiar dacă știau din capul locului că o fac pe cont propriu, că se expun unui real pericol din partea regimului comunist totalitar.

Unul dintre acești cercetători a fost, în opinia noastră, și etnologul Andrei Hâncu.

Pentru cei care încă nu-l cunosc sau știu câte ceva despre el numai din cele citite sau auzite, îi informăm că distinsul om de știință – specialist de seamă în istoria și teoria creației populare – s-a născut la 3 iulie 1929 în comuna Mateuți, plasa Rezina, județul Orhei, a absolvit Facultatea de istorie și filologie a USM (1957) și aspirantura la Institutul de Limbă și Literatură al AȘM, după care a activat în această instituție timp de aproape jumătate de secol. Doctor în filologie (1962).

Temele care l-au preocupat îndeosebi și la care a muncit cu dăruire și pasiune pe parcursul anilor au fost:

1. Geneza riturilor și a formelor lor etnofolclorice;
2. Poezia obiceiurilor de familie;
3. Balada populară;
4. Istoria folcloristicii;
5. Problemele de teorie a creației populare ș. a.

Dr. Andrei Hâncu este autor al monografiilor „Balada populară «Miorița»” (1967), „Eposul baladic la moldoveni” (1977), „Poezia ritualurilor de familie” (1981), „Genurile și speciile folclorului românesc” (2003), al culegerii de studii și articole „Probleme de geneză a creației poetice populare moldovenești” (1991), alcătuitor a două volume din seria „Creația populară moldovenească” – „Balada” (1976) și „Folclorul obiceiurilor de familie” (1979), a două culegeri din seria „Mărgăritare” – „Soarele și Luna. Balade” (1981) și „Toma Alimoș. Cântece epico-eroice” (1983).

Domnia Sa e coalcătuitor a opt volume de folclor moldovenesc editat pe zone, a trei culegeri din seria „Biblioteca școlarului” – „Legende și cântece bătrânești” (în colaborare, 1988), „Dicționar de proverbe și zicători românești” (în colaborare, 2001, 2003), „Cântece bătrânești ale românilor. Cântece istorice” (în colaborare, 2002, 2003); al colecțiilor „Молдавский фольклор” (1976) și „Folclor din Maramureș” (1991).

DI A. Hâncu este coautor a două manuale – „Șchițe de folclor moldovenesc” (1965) și „Creația populară (Curs teoretic de folclor românesc din Basarabia, Transnistria și Bucovina)” (1991), coalcătuitor a două crestomații de folclor (1966 și 1989), coautor și coalcătuitor al ediției în două volume „Petre V. Ștefănuță. Folclor și tradiții populare” (1991).

De asemenea savantul e alcătuitor a patru volume („Balade”, „Nașterea”, „Nunta”, „Înmormântarea”) din proiectul comun al folcloriștilor de la Iași și Chișinău „Tezaurul etno-folcloric din Moldova”, inițiat la începutul anilor '90, care urma să devină „nu doar o sursă-reper pentru cei interesați de folclor, etnografie sau artă populară, ci o lucrare fundamentală asupra culturii populare românești” (*Tezaurul etno-folcloric din Moldova* (Recomandări destinate colaboratorilor) – Iași – Chișinău, 1992, p. 3), dar care, din lipsă de bani, pe parcurs a fost abandonat.

A pregătit și o ediție nouă, revăzută și adăugită, a primei sale monografii „Miorița”, pe care, neavând bani, n-a mai reușit s-o editeze.

În afară de aceasta, A. Hâncu este autor al mai multor articole, recenzii ș. a., publicate în culegeri, reviste și ziare.

A participat cu comunicări la mai multe conferințe științifice naționale și internaționale.

Timp de mai bine de treizeci de ani, împreună cu alți colegi de sector și cu studenți, în principal, de la Universitatea de Stat, a făcut nenumărate cercetări de teren în sate de sate din republică și localități moldovenești din Ucraina și Federația Rusă, adunând un mare număr de materiale etnofolclorice, depuse cu grijă în Arhiva AȘM.

De menționat că printre realizările dlui A. Hâncu se numără și o serie de teorii, concepte, puncte de vedere științifice proprii (Mai pe larg despre aceasta și despre altele a se vedea articolul nostru *Un etnolog încă neapreciat la justa lui valoare*// *Philologia*, ianuarie-aprilie 2013, p. 48-58).

Dar ceea ce l-a remarcat în mod deosebit a fost curajul cu care s-a ridicat într-o serie dintre scrierile sale contra neadevărului și nedreptății, împotriva falsificării istoriei și culturii noastre de către unii cercetători străini neonești sau de marionetele lor.

De exemplu:

Andrei Hâncu a fost primul și, din câte știm, unicul cercetător de la noi care a dezmințit cu fermitate afirmația nefondată, lipsită de orice temeii a istoricului literar Gheorghe Bogaci că marele poet rus A. S. Pușkin este primul folclorist al Moldovei (A. Hâncu. *Folclorismul scriitoricesc al lui B. P. Hasdeu în raport cu democratismul feudal și burghezo-moșieresc// Folclor moldovenesc. Studii și materiale*. – Chișinău: Cartea Moldovenească, 1968, p. 172).

A respins categoric încercarea de a ni-l impune pe ofițerul marelui stat-major al armatei țariste A. I. Zașciuc, cu studiul său „Материалы для географии и статистики России. Бессарабская область”. Спб., 1862, drept primul monografist al ținutului nostru (A. Hâncu. *A. I. Zașciuc și folclorul moldovenesc// Cercetări folcloristice*. – Chișinău: Cartea Moldovenească, 1969, p. 94).

În lucrarea sa „Poezia ritualurilor de familie” (Chișinău „Știința”, 1981) dl A. Hâncu a combătut hotărât teoria migraționistă a istoricului N. A. Mohov, conform căreia volohii (românii vechi și medievali) s-au format prin slavi, iar moldovenii – prin slavii de est – rușii vechi. Când adevărul, pe care îl știe toată lumea, este că noi suntem de origine tracică (geto-dacică) și romanică.

Și lucrurile acestea le scrie în plin regim totalitar, când cenzura nu permitea decât un singur punct de vedere – cel rusesc, oficial.

Drept mostre de adevărată verticalitate morală și științifică ne pot servi și articolele sale: „Știință sau «ejojșcină», «enkavedevșcină»? („Literatura și arta”, 23 martie 1989, p. 8), „Moscalioții și «Miorița»” („Literatura și arta”, 22 septembrie 1994, p. 3), „O eminentă mediocritate în rolul de filozof și ideolog de curte” („Literatura și arta”, 1 decembrie 1994, p. 7), „Cum ne-au învățat slavii să mâncăm pâine albă” („Flux”, 15, 22 mai 1998, p. 10), „Dreptul la istorie și spiritualitate națională” („Glasul Națiunii”, 22 iulie, 12 și 26 august 1998, p. 6), „Badea Mior împotriva românilor?...” („Țara”, 18, 20 decembrie 2001, p. 4) ș. a.

În ele autorul îi critică drastic pe cercetătorii lipsiți de probitate I. D. Ciobanu, V. Stati, V. Zelenciuc, I. Mironenco pentru falsificarea premeditată, cu un scop bine determinat a istoriei și culturii românilor moldoveni, pentru minciuna că noi nu am avea mai nimic al nostru, că aproape totul ar fi împrumutat de la slavi.

Iar pe scriitorul Ion Druță – pentru abaterea gravă de la conceptul inițial de a înveșnici memoria Poetului Anonim prin ridicarea unui monument.

A plătit scump pentru curajul manifestat. Hărțuit și umilit cum e mai rău de organele republicane ale KGB-lui, învinuit de naționalism, filoromânism, de falsificarea istoriei și culturii RSS Moldovenești, cu tot tirajul monografiei sale proaspăt apărute „Poezia obiceiurilor de familie” (1981) ars, intimidat, etichetat, marginalizat, în tensiune permanentă cu șefii săi, ani în șir a fost suspectat, ignorat, desconsiderat ș.a.m.d.

Oricât ar părea de straniu și paradoxal, dar răul cel mai mare avea să i-l facă nu regimul, cu tot arsenalul mijloacelor sale de luptă, ci chiar unii dintre colegii săi.

La concursul de angajare a colaboratorilor institutului pe un nou termen, avut loc în vara anului 2006, unii dintre membrii comisiei de concurs, din interese personale sau de grup, înțelegeți între ei sau rugați din afară, votul fiind secret, au făcut abstracție de calitatea și valoarea D-lui ca specialist și au votat împotriva sa.

Astfel, neacumulând numărul necesar de voturi, în temeiul hotărârii consiliului științific din 14 august 2006, prin ordinul directorului institutului, „în rezultatul pierderii concursului pentru ocuparea funcției științifice”, dl A. Hâncu a fost concediat (Dosarul personal, f. 86).

Mai urât decât așa nu se putea.

Ce s-a petrecut în sufletul său în acele clipe nu-i greu de imaginat.

A regretat și regretă mult și azi modalitatea condamnată, pusă la cale de unii neprieteni de-ai săi, cât și votul neobiectiv, jignitor, organizat al unor colegi care, provocați, s-au situat cu ușurință de partea nedreptății, găsindu-l vinovat de cele întâmplare și pe șeful sectorului – Nicolae Băieșu.

Cazul s-a consumat repede, iar, peste un timp, mulți l-au și uitat, de parcă nu s-a întâmplat nimic.

Pentru el însă a rămas o durere sufletească pe toată viața. Fiindcă s-a procedat nedrept. Iar voturile de felul acesta, dacă suntem oameni serioși, obiectivi și responsabili, nu pot fi nicicum înțelese altfel decât numai ca o reglare de conturi, ca o răzbunare.

Iată de ce, indiferent cine au fost autorii și realizatorii planului de respingere a dlui A. Hâncu la acest concurs, considerăm că a fost o acțiune neînțeleaptă, dezonorantă, incorectă, în contradicție flagrantă cu deontologia profesională și inadmisibilă într-o instituție academică care se respectă.

Prin votul acesta, răuvoitor și deliberat, sectorul a fost lipsit de unul dintre colaboratorii lui de bază, specialist consacrat, înalt apreciat în „Dicționarul etnologilor români” (Iordan Datcu. *Dicționarul etnologilor români*. – Vol. 1. – București: Editura Saeculum, 1998, p. 314-315), laureat al Premiului Ministerului Culturii al RSSM „Dacia” (1990) și al Premiului Academiei Române „Simion Florea Marian” (1995), de un „remarcabil folclorist și un mare om de cultură” (*Folcloristul Andrei Hâncu (La o aniversare)*// Tudor Colac. *Sorcove de lumină*. – Chișinău, „Litera”, 2001, p. 124), de un bun coleg, om, cetățean, patriot ș.a.m.d., care ar fi putut face încă mult bine sectorului.

Erudit, cu o temeinică pregătire profesională, model de onestitate, hărnicie și conștiinciozitate, de o înaltă ținută intelectuală și morală, dârz apărător al valorilor noastre spirituale perene, luptător neobosit pentru adevărul științific și istoric, responsabil, exigent cu sine și cu alții, critic și autocritic, omenos, uneori de o modestie exagerată, întotdeauna împotriva falsificării istoriei și culturii noastre, impunerii politicului în toate, românofobiei etc., cercetătorul Andrei Hâncu a pledat în permanență pentru adevăr, moralitate, onestitate și cumsecădenie în știință – ceea ce nu poate să nu fie înalt apreciat.

Păcat că asemenea oameni, considerați incozi, n-au fost și nu sunt prețuiți cum se cuvine.

Din contra, nu de puține ori au fost și sunt neagreați, dezaprobați, nedreptățiți sau, în cel mai bun caz, tratați cu indiferență.

În cazuri de acestea ar fi deștept dacă am înțelege că nu lor, ci nouă ne lipsește ceva.

Citim în „Dicționarul înțelepciunii (Cugetări antice și moderne)” – opera de o viață a savantului român Theofil Simenschy, ed. a 3-a, Chișinău, 1995, p. 12 și următ.:

Nu trebuie să se respecte omul mai mult decât adevărul;

Totdeauna, în orice împrejurare, cel mai bine e să se spună adevărul;

Nu există virtute mai presus de adevăr, nici păcat mai mare ca minciuna;

Nu e adevăr acela, la care se asociază frica;

Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va libera;

Luptă-te până la moarte pentru adevăr! ș. a.

Avem și în creația noastră populară orală o serie de cugetări despre adevăr. Iată doar câteva dintre ele:

Adevărul e frumos ca primăvara;

Adevărul e mai luminos decât soarele;

Adevărul e mai scump decât aurul;

Cel mai drept pe lume este adevărul;

Lucrul cel mai cinstit este adevărul;

Adevărul n-are teamă de judecată ș. a.

Dar avem, cu părere de rău, și unele de altă orientare decât în cele citate.

De exemplu:

Orice adevăr nu e bun de spus;

Cine cutează a spune adevărul poate lesne umbla bătut ca mărul.

Sau:

Adevărul uneori (în altă variantă: ***întotdeauna***) ***umblă cu capul spart*** (*Proverbe și zicători*. Alcăt., art. introd. și coment. de E. Junghietu. – Chișinău, „Știința”, 1981, p. 93-94).

DI A. Hâncu toată viața a vrut ca minciuna și nedreptatea să fie cele care să umble cu capetele sparte.

Ce forță am fi, dacă toți am dori și am lupta pentru aceasta!

Încă o dată La mulți ani!, domnule Andrei Hâncu.

Ion BURUIANĂ,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

CZU: 398(478)(092)
ORCID: 0000-0003-3045-5017

**UN VALORIFICATOR
ȘI PROPAGATOR FIDEL
AL FOLCLORULUI COPIILOR
(NICOLAE BĂIEȘU –
85 DE ANI DE LA NAȘTERE)**

Pe lângă alte câteva domenii importante ale literaturii noastre populare (bibliografia folclorului moldovenesc, poezia obiceiurilor calendarice, istoria folcloristicii, sărbătorile domnești ș. a.), una dintre temele de interes constant ale etnologului Nicolae Băieșu (24.06.1934 – 7.06.2015) a fost și folclorul copiilor.

Pornind de la faptul că despre aceasta până acum nu s-a scris sau vorbit decât în treacăt, la general, și, pentru că distinsul om de știință a fost unicul specialist de la noi care s-a ocupat de acest domeniu, credem că subiectul merită o examinare aparte.

Ce se înțelege prin sintagma „Folclorul copiilor”?

Prin noțiunea aceasta se au în vedere toate producțiile artistice din creația noastră populară orală destinate celor mici, care, prin conținutul lor, corespund vârstei, mentalității și intereselor lor și au menirea să-i ajute la descoperirea și cunoașterea lumii din jur, să-i învețe, să-i educe, să-i distreze ș.a.m.d.

Aceste materiale pot fi împărțite în două grupe mari:

1. Creații compuse și interpretate de adulți pentru copii.
2. Creații interpretate de către copii.

În ele intră:

Cântece de leagăn; poezii și jocuri pentru copiii mici; povestioare amuzante; poezii despre animale, păsări, insecte, plante sau adresări către ele; povești; snoave; legende; ghicitori; numărători populare; jocuri de cuvinte; frământări de limbă; texte legate de obiceiurile calendarice; invocații către unele corpuri cerești sau fenomene ale naturii; probleme distractive; formule de veche medicină populară; poezii comice; dialoguri satirice și umoristice; diferite glume, păcăleli; proverbe și zicători ș. a.

Prima carte pentru preșcolari și elevi, alcătuită și îngrijită de N. Băieșu, în colaborare cu alți doi colegi de sector – Gr. Botezatu și A. Hropotinschi, cu titlul „Păcală și Tândală” (Snoave populare), a fost publicată în anul 1967. După care au urmat: „Ineluș-învârtecuș”, în colaborare cu Spiridon Vangheli (în 1969); „Apă vie”, în colaborare cu A. Hropotinschi (în 1980); „Alfabet folcloric” (în 1981, ed. a 2-a în 1987); „Comoara fiecăruia” (în 1984); „Huța, huța cu căruța” (în 1985); „Arici, pogonici” (în 1990); „Cocoșel cu gâtul gol” (în 1991); „Să crești mare, pui de om” (în 1991); „Vine moșul de la vie” (tot în 1991).

În anul 1978, la editura „Știința”, îi apare volumul din seria „Creația populară moldovenească” – „Folclorul copiilor”.

În studiul introductiv alcătuitorul trece în revistă genurile și speciile acestui domeniu, face o incursiune în istoria culegerii, publicării și cercetării lui, se oprește la originea, clasificarea, tematica, evoluția și poetica acestor creații.

Cu alte cuvinte, vine cu toată informația necesară pentru cititorul interesat.

În anul 1982 N. Băieșu publică culegerea de texte din seria „Mărgăritare” – „De-a mijatca” (selecție, postfață și comentarii), incluzând în ea cele mai reprezentative și mai bune creații folclorice pentru școala medie.

O mărturie concludentă că tema aceasta s-a aflat în permanență în atenția folcloristului pe tot parcursul activității sale sunt și cele opt culegeri de texte folclorice, editate între anii 1973-2009 pe zone etnografice, pregătirea compartimentului la care ne referim, în fiecare dintre ele, aparținându-i tot Domniei Sale.

Este vorba de următoarele colecții: „Folclor din părțile codrilor” (1973), „Folclor din Bugeac” (1982), „Folclor din nordul Moldovei” (1983), „Folclor din stepa Bălților” (1986), „Folclor din câmpia Sorociei” (1989), „Folclor din țara fagilor” (1993), „Cât îi Maramureșul...” (1993), „Folclor românesc de la est de Nistru, de Bug, din nordul Caucazului” (în două volume) (2009).

Nicolae Băieșu este de asemenea alcătuitorul secțiunii „Folclorul copiilor” din cele două crestomații de folclor moldovenesc pentru studenți, publicate în anii 1966 și 1989, cât și din volumul pregătit pentru cititorul interesat din toată Uniunea Sovietică – „Молдавский фольклор” (1976).

A participat cu materiale din folclorul copiilor la alcătuirea unor manuale școlare și crestomații pentru grădinițele de copii.

Lui Nicolae Băieșu îi aparțin și studiile teoretice pe această temă din manualele pentru studenții facultăților de filologie ale instituțiilor de învățământ superior din republică – „Schițe de folclor moldovenesc” (1965) și „Creația populară (Curs teoretic de folclor românesc din Basarabia, Transnistria și Bucovina)” (1991).

O activitate prodigioasă a avut-o cercetătorul și în publicarea și propagarea folclorului copiilor în ziare și reviste.

Primele materiale de acest fel i-au apărut în săptămânalul „Cultura” din 19 noiembrie 1966, după care a colaborat intens, publicând, în peste 40 de ani, mai multe texte folclorice destinate copiilor în ziarele: „Tânărul leninist”, „Cultura”, „Tinerimea Moldovei”, „Învățământul public”, „Viața satului”, „Știința”, „Florile dalbe”, „Țara” ș. a.; în revistele: „Steluța”, „Alunelul”, „Scânteia leninistă”, „Femeia Moldovei”, „Noi” ș. a.

A tradus din rusește și a publicat în culegeri, creștomaii și în revistele pentru copii de la noi o serie de povești populare: rusești, scoțiene, italiene, letone, slovace, uzebece, lituaniene ș. a.

În anul 1981 N. Băieșu a fost unul dintre inițiatorii, iar mai apoi, până în 1987, coordonator și președinte al juriului concursului folcloric „Înșiră-te, mărgărite”, organizat și desfășurat pe paginile ziarului „Tânărul leninist”.

E de menționat de asemenea faptul că a chemat și încurajat elevii să culegă folclor din localitățile în care locuiesc. Elocvent în acest sens este articolul său – apel către copii și adolescenți – „Adunați folclor!” („Scânteia leninistă”, nr. 10, 1985, p. 24).

Creația populară orală a copiilor a fost permanent în atenția folcloristului și în cercetările de teren. Despre aceasta ne vorbesc cât se poate de convingător și multele sale manuscrise din Arhiva de folclor a institutului, cu materiale culese de D-lui pe parcursul a mai bine de trei decenii.

O contribuție meritorie la cercetarea folclorului copiilor este și broșura sa „Воспитательное значение детского фольклора” (1980). Era și mai bine însă dacă se făcea o variantă a ei și în limba română.

A publicat și o serie de articole de pedagogie populară, cum ar fi: „Copilul și lumea folclorului” („Învățământul public”, 1979, 25 iulie și 1 august), „Aspectul educativ al folclorului” („Învățământul public”, 1981, 14 februarie), „Cântecele de leagăn: rolul lor educativ” („Învățământul public”, 1981, 29 aprilie și 6 mai), „Rolul educativ al poveștilor” („Învățământul public”, 1983, 16 mai) ș. a.

De remarcat că tot ce a realizat profesorul Nicolae Băieșu în acest domeniu a fost de un real folos părinților, învățătorilor, educatorilor, bunicilor, fraților și surorilor mai mari, care au avut cu ce-i bucura pe cei mici.

Și a făcut lucrul acesta din suflet, din dragoste față de copii, din dorința și cu scopul de a-i vedea mai buni, mai deștepți, mai frumoși; de a le cultiva prin intermediul folclorului niște calități absolut necesare fiecărui om: sănătate fizică și morală, dragoste de viață, de muncă, de carte, de țară, de neam, de dreptate, adevăr; omenie, bunătate, responsabilitate, curaj; intransigență față de tot ce-i rău, urât, dăunător.

Fenomenul acesta credem că se explică nu numai prin faptul că N. Băieșu a fost un cercetător de vocație, dar și prin aceea că a fost și un pedagog talentat.

Amintim în acest sens că în anul 1955 a absolvit Școala Pedagogică din Sorooca, iar după un an de lucru cu elevii din satul natal și-a continuat studiile la Institutul Pedagogic „Ion Creangă”.

Aceasta este, pe scurt, contribuția fostului nostru bun coleg și conducător de sector la culegerea, editarea, cercetarea și propagarea folclorului copiilor.

Cât privește aprecierea pentru această muncă nobilă și îndelungată, pe care a meritat-o și o merită din plin, credem că ea cel mai bine e dată de către un alt remarcabil om de știință și de cultură de la noi, de dl Ion Ciocanu.

Cităm:

„O parcelă aparte a folclorului moldovenesc, îngrijită de Nicolae Băieșu cu dragostea și competența ce l-au caracterizat întotdeauna, este creația anonimă a copiilor sau pentru copii. Prin cărțile „Ineluș-învârtecuș” (1969), „Folclorul copiilor” (1978), „Alfabet folcloric” (1981), „De-a mijatca” (1982) ș. a. el își aduce obolul la cultivarea simțului folcloric generației tinere, în special elevilor, începând de la vârsta cea mai fragedă, când copilul absoarbe cu nesaț tot ce-l impresionează. Anume la acea vârstă este necesar să-i vorbim curat și frumos, să-l îndemnăm să se aplece asupra măriei sale Cartea, să-i guste mierea pururi întremătoare; și anume la acea vârstă cărțile lui Nicolae Băieșu se dovedesc de neînlocuit; copiii întregii Moldove au pentru ce îi purta dragostea și stima” (Un distins folclorist: Nicolae Băieșu. Biobibliografie. – Chișinău: Grafema – Libris, 2004, p. 118-119).

Adăugând la titlurile de cărți enumerate și cele câteva, apărute după 1987 – anul aprecierii citate, subscriem și noi sub aceste frumoase cuvinte.

Ion BURUIANĂ,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

Philologia

LXI

ISSN 1857-4300

MAI – AUGUST

2019

2019, nr. 3-4, p. 1-135

Formatul 70×100, 1/16. Coli de tipar conv. 9,25. Tirajul 150 ex.

SRL „PRO LIBRA”
str. Mihail Sadoveanu, 4/2
E-mail: prolibramd@gmail.com